

ÎMPĂRĂTEASĂ FĂRĂ SĂ VREA

* POVESTEA DE DRAGOSTE a ESTEREI *

JOAN WOLF

ÎMPĂRĂTEASĂ FĂRĂ SĂ VREA

POVESTEA DE DRAGOSTE *a* ESTEREI

JOAN WOLF

Traducere din limba engleză
de SIMONA MEREU

 KERIGMA
beletristică

Oradea, 2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WOLF, JOAN

Împărăteasă fără să vrea / Joan Wolf

Traducere din engleză de Simona Mereu - Oradea: KERIGMA Beletristic, 2011

ISBN 978-973-8960-61-9

I. Mereu, Simona (trad.)

Editor: Cornel Țicărat

Tehnoredactare: Cornel Țicărat

Corectura: Lidia Pop

Coperta: Faceout Studio

Originally published in English under the title: A RELUCTANT QUEEN by Joan Wolf

Copyright © 2011 by Joan Wolf

All rights reserved. This licensed work published under license.

© KERIGMA Beletristic, 2011, pentru prezenta versiune românească.

KERIGMA Beletristic este un imprint al SC KERIGMA SRL.

Editura KERIGMA Beletristic

O.P. 2 - C.P. 16

410670 Oradea

România

Tel.: (0359) 800174

E-mail: office@kerigma.ro

Web: www.kerigma.ro

ISBN 978-973-8960-61-9

PRIETENEI MELE SCUMPE, EDITH LAYTON FELBER.
ÎMI LIPSEȘTI.

A decorative flourish consisting of several overlapping, swirling lines that form a central oval shape. The text "DESPRE LIMBĂ" is centered within this flourish.

DESPRE LIMBĂ

Limbile vorbite de personajele din această carte ar fi fost persana și aramaica. Ce citiți aici este o „traducere“ în limba română modernă.

CAPITOLUL UNU

485 î.Hr.

Estera se trezi devreme, ca de obicei. Își îmbracă rochia maronie și mantia, își potrive vălul peste părul lung, negru, și ieși în curtea din spatele casei unchiului ei ca să se apuce de făcut pâinea zilnică – mai multă decât aveau nevoie ea și unchiul ei, pentru că în fiecare zi dădea o parte bătrânelor din comunitatea lor. Când Mardoheu veni în curte, ea frământase deja aluatul și pusese pâinile afară la crescut.

„Obosit, unchiule?“ îl întrebă Estera pe un ton de tachinare, văzându-l căscând. „Banchetul Marelui Rege te-a ținut până târziu astă-noapte.“

Mardoheu îi oferi un zâmbet jalnic. „Mult mai târziu decât aș fi avut eu poftă, puișor. Dar n-am avut de ales. A fost invitat tot palatul, iar trezorierul-șef ar fi băgat de seamă dacă n-aș fi apărut la ziua de naștere a regelui.“

Se așază pe banca de la măsuța din curte, iar Estera începu să pună micul dejun. Pe farfuriile se găseau curmale, smochine și câteva felii din

pâinea de ieri, pe care Estera le încălzise în cuptorul de afară. Aduse câteva cani de apă din casă, Mardoheu rosti rugăciunea de binecuvântare a hranei și cei doi mâncară cufundați în tăcere.

Estera aștepta ca unchiul ei să termine de mâncat înainte de a vorbi din nou. Ea și prietenele ei ardeau de curiozitate cum era noul rege, Ahașveroș, care de-abia sosise în Susa, capitala Imperiului Persan. Fusesse o mare surpriză când, cu doi ani în urmă, bătrânul rege Darius îl alesese pe el în locul celui alt fiu al său, Xerxes, și asta îl făcea o figură interesantă. Dar adevăratul motiv al interesului fetelor erau bârfele pe care le auziseră în piață, cum că regele ar fi fost cel mai chipeș bărbat ce a trăit vreodată.

Din nefericire, fetele evreice din cercul Esterei probabil că nu aveau să aibă vreodată ocazia de a vedea cu ochii lor acest model de perfecțiune, dar sperau că unchiul Esterei îl văzuse la banchet.

„Ai reușit să-l vezi pe rege, unchiule?”

Mardoheu își depărtă puțin farfuria de el. „Nu, Estera, nu l-am văzut. Noi, servitorii cei mai umili, am fost îngrămădiți în *apanada*, iar regele și familia regală au luat masa înăuntru, cu tot dichisul. Dar trebuie să spun că am fost tratați bine. S-au servit cantități uriașe de cărnuri și păsăret de curte: cai, cămile, boi, măgari, căprioare, struți, găște; trebuie să fi decimat satele ca să facă rost de atâta mâncare. Vinul servit a fost din cel de Damasc, mi s-a spus, și toată lumea m-a asigurat că a fost excelent.”

„Ai băut măcar o cană cu apă?” întrebă Estera.

Mardoheu îi aruncă o privire aspră și nu răspunse.

Estera nu era surprinsă. Comunitatea de evrei din care făceau parte ținea cu toată strictețea legile mozaice privitoare la mâncare. Chiar și o cană dintr-o bucătărie persană ar fi fost necurată pentru Mardoheu.

Estera se gândi la cât de însetat trebuie să fi fost unchiul ei și oftă. Privirea lui se înăspri și mai mult. „Legea-i lege, Estera. Asta dacă nu ești ca turnătorul acela de Ezra sau ca prietenii lui. Au băut și au mâncat fără să se sinchisească că sunt evrei.” Buzele i s-au țuguat a dezgust. „La sfârșitul serii, erau la fel de beți ca și persanii.”

Acesta era unul din subiectele despre care Mardoheu putea vorbi la nesfârșit. Evreii din Susa erau împărțiți în două secte. Cea mai puțin

numeroasă, de care aparținea și Mardoheu, ținea cu strictete legea mozaică. Cealaltă, alcătuită din majoritatea negustorilor evrei cu stare din cetate, deprinsese multe din obiceiurile persanilor în mijlocul cărora își duceau traiul.

Estera clătină din cap, nerăbdătoare.

Mardoheu continuă, „Este o rușine. Descendenți ai lui Avraam și Moise să întorcă spatele Torei și să caute să ajungă ca acești persani iubitori de plăceri! Doar Nebucadnețar a fost cel ce ne-a smuls cu forța din ținutul nostru de baștină, din Iuda, și ne-a târât în ani lungi de subjugare în Babilon. Tocmai pe accia care ne-au înrobii încearcă să-i imite acum trădătorii aceștia iudei? Este dezgustător!”

Estera își dădu toate silințele să-l mai înveselească. „Tu m-ai învățat Scripturile, și știu că asemenea lucruri s-au mai întâmplat de multe ori până acum și de fiecare dată am supraviețuit. Noi suntem poporul ales al lui Dumnezeu, unchiule. Nu contează câți întorc spatele Legământului, în cele din urmă noi triumfăm întotdeauna.”

El scoase un mormăit, părând doar ușor domolit.

Estera încercă să readucă discuția la subiectul de la care plecaseră. „Chiar dacă n-ai reușit să-l vezi pe rege aseară, eu sunt sigură că ai să-l vezi în curând. La o adică, tu lucrezi chiar acolo, la palat. Iar el are de gând să locuiască în Susa, nu-i așa?”

„Da – se pare că a hotărât că a venit vremea să apuce frâiele domniei aici, în capitală. Este Mare Rege de aproape doi ani, dar mai întâi a trebuit să înăbușe rebeliunea aceea din Egipt și apoi s-a decis să plece la palatul de vară din Ecbatana, ca să mai scape de arșița verii. Dar am înțeles că acum a venit în Susa definitiv.”

Estera se întinse peste masă după farfuria goală a unchiului ei, pe care o puse peste a sa. „Ar mai fi o șansă ca Rahela să fi reușit ieri să meargă împreună cu fratele ei la procesiunea din cetate. Ahașveroș a ieșit în carul lui de aur și ar fi putut să-l vadă bine. Știu că Sara și Rebeca n-au avut voie să meargă. Și nici eu.” Această ultimă propoziție fu însoțită de o privire ușor reprobatoare la adresa unchiului ei.

Mardoheu o privi cu o urmă de amuzament. „Mă întreb de ce un grup de fete evreice drăguțe ar fi atât de interesate de Marele Rege al Persiei?”

Estera zâmbi. „Pentru că se spune că este nemaipomenit de chipeș. Vrem să aflăm dacă-i adevărat.“

Fața slabă, inteligentă, a lui Mardoheu deveni, într-o secundă, serioasă. „Sper că ai destulă înțelepciune cât să nu te lași sedusă de o față frumoasă, Estera.“ Glasul îi era la fel de sever ca expresia de pe chip. „Așa s-a întâmplat cu maică-ta și uite unde a ajuns.“

„E doar un joc de-al nostru, unchiule Mardoheu. Nu suntem interesate de-adevărata de rege.“ Glasul i se înmuie. „Niciodată n-am să fug de lângă tine, unchiule drag. Ai fost întotdeauna atât de bun cu mine. Și te iubesc.“

Mardoheu își mută privirea, stânjenit și mișcat, totodată, de declarația ei. Ea îl așteptă să înnoade conversația și, într-un târziu, el spuse, „Poate că nu l-am văzut pe rege, pușor, dar tot am să-ți dau câteva vești palpitante despre banchet.“

Ochii Esterei sclipiră plini de interes. „Într-adevăr?“

„Fără-ndoială. S-a petrecut un lucru extraordinar. Nimeni dintre cei din *apanada* nu l-am văzut, dar am auzit despre el când să plecăm. În scurt timp, i se va duce vestea în toată Susa, dar, iată, asta e șansa ta să fii prima care le dă de știre prietenelor tale.“

Estera făcu ochii mari și se aplecă înainte. „Ce s-a întâmplat?“ spuse dintr-o suflare.

„Regele a trimis după soția lui, Vaști, ca să o arate la banchet.“

Gura Esterei se deschise într-o expresie de uimire. Femeile persane erau ținute sechestrate, nu aveau voie să vadă alți bărbați în afară de soții lor sau de rudele de sânge. O astfel de somație ar fi fost de neconceput în societatea persană.

„Înainte tuturor acelor bărbați?“ întrebă ea.

„Da.“ Mardoheu își ridică sprâncenele grizonate. „Și cu fața dezvelită, pentru că voia să le arate cât e de frumoasă.“

Esterei i se tăie respirația. „O femeie persană n-ar face niciodată așa ceva!“

„Întocmai. Ea a refuzat, și se pare că asta l-a înfuriat pe rege. Sunt sigur că era beat. Toți persanii beau întruna de câteva zile bune.“

„Și ce s-a întâmplat după aceea?“

„Regele a emis un decret imperial, chiar acolo, în sala de banchet.

Era mânios, dar am auzit că mânia lui se răcește, nu se înfierbântă. Deci, a emis acest decret, cu o luciditate desăvârșită, afirmând că refuzul lui Vaști de a da curs cererii soțului ei era o violare a legământului de căsătorie și un exemplu periculos pentru femeile Persiei. Ca atare, ea nu mai este soția lui.“

„Dar a pus-o într-o situație imposibilă! Ar fi fost greșit din partea ei să-și arate fața și a fost greșit din partea ei să nu-l asculte. Cum putea să aleagă corect?“

„A fost o mișcare diabolic de deșteaptă“, spuse Mardoheu cu o tentă de admirație în glas. „Toată lumea știe că nu a vrut să se căsătorească cu Vaști. Acum, s-a descotorosit de ea.“

„Cred că a fost îngrozitor.“ Estera privi mânioasă spre unchiul ei. „Sărmana Vaști. Cum s-o fi simțit!“

Mardoheu scutură din umeri. „Eu cred că Ahașveroș are de gând să conducă. Vaști i-a fost impusă de tatăl lui, iar acum că Darius este mort, Ahașveroș vrea să o ia de la capăt, nestânjenit de o nevastă cu legături politice.“

„Ce îngrozitoare trebuie să fie postura de femeie persană! Să nu poți merge în piață sau în vizită la prietenele tale, să trebuiască să-ți acoperi fața și să te ascunzi într-un harem și să nu ajungi niciodată să-i vezi pe bărbații din comunitatea ta.“ Se cutremură. „Îi mulțumesc lui Dumnezeu, unchiule Mardoheu, că m-ai crescut ca pe o evreică.“

„Întotdeauna ai fost evreică, Estera,“ o asigură Mardoheu. „O fi fost taică-tău persan, dar evreu înseamnă să fii născut dintr-o femeie evreică. În sânul poporului nostru, sângele tatălui nu contează.“

Mardoheu se ridică de pe bancă. „Acum trebuie să mă spăl și să mă duc la palat.“ Îi oferă un zâmbet îndârjit. „Locul va zumzăi de speculații și bârfe. Toți vor vrea să afle ce se va întâmpla în continuare.“

Estera îl petrecu cu privirea în timp ce se îndepărtă, dar în loc să strângă farfuriile de la micul dejun, își puse coatele pe masă și își sprijini bărbia în mâini. Soarele dimineții era cald, nu dogorea încă, și îl simțea ca o mângâiere pe umeri și pe cap.

Sărmana Vaști. Gândul îi zbură la ceea ce îi spusese unchiului ei despre cât de bucuroasă era că fusese crescută ca o evreică.

Viața Esterei ar fi putut fi foarte diferită dacă nu s-ar fi întâmplat asta. Când era doar cu puțin mai în vârstă decât era ea acum, mama ei fugise în ascuns cu un locotenent din cavaleria persană. După ce tatăl Esterei a fost ucis în luptă, fratele mamei sale, Mardoheu, le-a luat pe mama ei și pe ea acasă la el, în Susa; Estera avea doi ani pe atunci. Mama ei murise când ea avea doar șase ani. Cum Mardoheu nu se recăsătorise după moartea soției sale, de mulți ani încoace erau numai ei doi în căsuța îngrijită de chirpici din cartierul evreiesc al Susei.

Nu știa nimic despre tatăl ei, decât că mama ei îl iubise destul cât să întoarcă spatele propriei familii și comunități pentru a-l urma. Când era mică, îl rugase odată pe Mardoheu să-i povestească despre el, iar unchiul ei făcuse fața aceea aspră înaintea căreia ea se supunea întotdeauna și îi poruncise să nu-i mai pomenească vreodată de tatăl ei. De atunci, niciodată nu-l mai amintise.

Dar se gândea uneori la tatăl acesta persan al ei, care furase inima mamei sale și apoi murise în chip tragic în floarea vârstei. Mama ei trebuie să fi fost curajoasă. Estera știa că ea n-ar putea face vreodată ceva atât de nehibzuit. Ea se simțea confortabil în mediul ei familiar: micuța comunitate bine închegată; prietenele ei; preaiubitul ei unchi, Mardoheu. Avea cincisprezece ani și știa că, într-o bună zi, avea să se mărite. Îl plăcea pe fratele celei mai bune prietene a ei, pe Avraam, și era de părere că și el o plăcea. Dar nu se grăbea să plece de acasă. Nu se grăbea deloc.

În după-amiaza aceea, Estera se alătură celorlalte femei de pe stradă pentru vizita săptămânală la piața locală. Toți evreii din comunitatea ei se aprovizionau de aici în special, pentru că era singurul loc din Susa care oferea carne de animale și păsări sacrificate și preparate conform ritualului de către un măcelar evreu cu experiență.

Îmbrăcămintea Esterei era astăzi mai arătoasă decât cea pe care o purta la muncile de pe lângă casă; purta o tunică albă și lungă, strânsă la mijloc cu o curea subțire din piele și, pe deasupra, o robă mai scurtă de culoare verde, care se deschidea în față. Părul negru și lung îi era împletit, legat într-un coc și acoperit de un văl ușor, cu un fileu simplu

de aur. În picioare, avea sandale din piele fină. Era un stil vestimentar adaptat climatului fierbinte al Persiei, și majoritatea locuitorilor Susei, bărbați și femei în egală măsură, purtau variații ale acestuia.

Estera străbătea străduțele înguste și familiare ale cartierului ei sporovăind cu vecina sa, Naomi. Naomi avusese întotdeauna grijă de Estera, invitând-o să petreacă timp împreună cu copiii ei, acasă la ea, ca să nu fie singură. După politețurile de rigoare, Estera îi relată istorioara pe care o auzise de la Mardoheu despre cele petrecute la banchetul din noaptea precedentă. Câteva alte femei auziră cuvintele ei și, înainte să ajungă în piață, toată lumea aflase veștile.

Femeile evreice se țineau laolaltă, croindu-și drum de la o dugheană la alta. Piața era pe cât de pestriță, pe-atât de plină de larmă: strigătele vânzătorilor, sporovăiala în aramaica vorbită în accente de pretutindeni din imperiu, dughenele doldora de tot felul de produse colorate de la țară, până și micii și boi vii, gata de tăiat. Estera și Naomi tocmai inspectau niște rodii ce li se păreau delicioase, când auziră pe cineva strigând numele Esterei. Amândouă femeile întoarseră capul.

„Rahela!“ spuse Estera surprinsă. „Ce cauți aici?“ Rahela era prietena cea mai apropiată a Esterei, o fată micuță, cu pielea măslinie și ochii garnisiți cu gene lungi ca de căprioară. Fiindcă tatăl ei era un negustor înstărit, de obicei de cumpărăturile din gospodărie se ocupau servitorii lor.

Un tânăr făcu un pas înainte și se opri lângă Rahela. „A auzit o bârfă bunicică și arde de nerăbdare să ți-o spună, asta caută aici.“

„Avraam.“ Estera îi oferă un zâmbet fratelui înalt și bine clădit al prietenei sale. „Te-a obligat să o aduci?“

„Întocmai,“ îi răspunse el.

„Am trecut mai întâi pe la tine pe-acasă și când am văzut că nu ești acolo, mi-am amintit că azi e ziua ta de piață,“ explică Rahela.

Naomi spuse poruncitor, „Să ne dăm la o parte din fața dughenei, fetelor. Stăm în calea celor ce vor să cumpere.“ Feri tinerii din cale, apoi se întoarse spre Rahela. „Acum, ce bârfă-i atât de urgentă încât trebuie s-o cauți pe Estera până în piață ca să i-o spui?“

„Regele a izgonit-o pe Vaști!“ spuse Rahela, uitându-se în jur să vadă ce efect avea asupra celorlalți dramatica ei revelație.

Pe chipul lui Naomi se întipări un zâmbet ușor, plin de satisfacție. „O, asta. Deja știm totul de la Estera.“

Rahela se posomorî și se întoarse spre Estera, cu ochi scânteietori. „Ți-a spus unchiul tău! De ce n-ai venit imediat să-mi spui și mie?“

„Aveam de gând să trec pe la tine după ce făceam piața,“ se scuza Estera.

„Nu-i așa că-i groaznic?“ întrebă Rahela. „A izgonit-o pentru că nu s-a supus poruncii lui de a-și arăta fața. Dar cum de s-a putut aștepta de la ea să facă una ca asta?“

„Unchiul Mardoheu este de părere că regele a vrut să se descotorosească de Vaști din motive politice.“

Avraam încuviință din cap. „Este totul politică, adevărat. Curtea-i divizată între două partide, unul care vrea să meargă la război cu Grecia și un altul care nu vrea. Familia lui Vaști aparține, evident, celui nepotrivit.“

Estera se cutremură gândindu-se cât de teribil trebuia să fie ca toată viața cuiva să fie guvernată de capricii politice. „Mă bucur că *eu nu* sunt o femeie persană,“ spuse ea.

„Și eu,“ fu de acord Rahela.

Naomi le privi pe rând. „O femeie evreică poate fi divorțată împotriva voinței ei, fetelor. Sigur știți asta.“

„Da, dar asta se poate întâmpla numai dacă soția a comis adulter,“ replică Estera.

„Nu-i adevărat,“ spuse Naomi. „Un bărbat evreu își poate izgoni nevasta dându-i, pur și simplu, o înștiințare de divorț. Căsătoria este dizolvată imediat, chiar dacă soția nu este de acord.“

Rahela se încruntă. „Dar el nu este obligat să dea un motiv?“

Naomi o bătu ușor pe braț. „Crede-mă, Rahela, dacă un bărbat vrea să se descotorosească de o femeie, găsește el un motiv.“

Rahela era înspăimântată. „Dar... dacă soția este forțată să-și lase soțul, unde se duce?“

„Se întoarce acasă la părinții ei. Unde altundeva să se ducă?“

Deși soarele de toamnă era cald, Esterei i se făcu, deodată, frig. Dacă viitorul ei soț se plictisea de ea, putea divorța de ea pentru că era pe jumătate persană? Își strânse roba mai aproape de trup. Parcă se

produsese brusc o ruptură în intimitatea și securitatea din sânul miciei sale comunități și lumea se făcu, dintr-odată, un loc mai puțin prietenos și mai puțin stabil decât și-l închipuise ea.

În seara aceea la cina din curtea casei, Estera îl întrebă pe Mardoheu dacă ceea ce spusese Naomi despre divorțul evreiesc era adevărat, iar unchiul său îi confirmă spusele.

Ea se jucă cu pâinea, evitându-i privirea. „Și dacă o să mi se întâmple și mie așa ceva?”

„Ție n-o să ți se întâmple asta, puîșor. Niciun bărbat n-ar putea dori vreodată să te alunge pe tine.”

„Spui așa doar pentru că mă iubești, unchiule Mardoheu.”

„Estera, uită-te la mine.” Așteptă până când ochii ei priviră direct într-ai lui. „Ai încredere în mine?”

„Sigur că am încredere în tine.”

„Atunci să știi că niciodată n-am să te dau unui bărbat pe care nu-l cred în stare să aibă grijă de tine tot restul vieții tale. Ai încredere că așa am să fac?”

Ea zâmbi. „Da, unchiule Mardoheu, am.”

„Atunci, termină-ți cina,” spuse el cu prefăcută asprime, iar ea luă, supusă, o bucățică de pește din farfurie.

CAPITOLUL DOI

Era una din zilele acelea frumoase de primăvară în Susa, când soarele strălucea nu prea fierbinte și când dinspre munți adia o briză răcoroasă. Estera scosese în curte lămpile de ulei din casă, vrând să le curețe, și tocmai ștergea recipientele simple din lut, fredonând o melodie, când o auzi pe Rahela strigând-o. Își ridică privirea și îi văzu în cadrul ușii pe prietena ei și pe Avraam.

„Hai afară, hai afară,” strigă Rahela. „Voi muta eu lămpile acestea. E prea frumos afară ca să stai în casă.”

„Dă-mi voie să te ajut.” Avraam dădu fuga spre masă și, în timp ce el lua lămpile și le punea pe pământ, Estera merse în casă să aducă o gustare și ceva de băut. Când ieși iarăși afară, cu o tavă cu câni, suc de rodii și prăjituri cu miere, Rahela și Avraam erau deja așezați la masă, așteptând-o.

Estera le servi prăjiturile și sucul, apoi se așeză și ea și bău cu sete o cană plină. Își puse apoi cana pe masă și le zâmbi prietenilor ei. „Ce drăguț din partea voastră să treceți pe la mine!”

Avraam îi zâmbi la rându-i. „Ar trebui să fiu la muncă cu tatăl meu,

dar s-a întâmplat un lucru pe care Rahela a insistat că trebuie să ți-l împărtășească. Așa că am adus-o. “

Estera își plecă ochii câteva clipe. În ultimele zile, Avraam găsea multe motive să treacă pe la ea. „Este de fiecare dată o plăcere să te văd, Avraam“, spuse ea.

Se întoarse spre Rahela, care era, în mod evident, foarte nerăbdătoare să vorbească. „Deci, Rahela, care sunt veștile?“

„Regele a anunțat că are de gând să organizeze un concurs pentru a o găsi pe cea mai frumoasă femeie din imperiu, pe care o va lua de nevastă.“ Rahela reușea să-și exprime în același timp încântarea și dezaprobarea. „Nu-i așa că-i dezgustător?“

„Un concurs? Ce fel de concurs?“

„A emis o proclamație în toate ținuturile imperiului cerând ca cele mai frumoase tinere fecioare să fie trimise la haremul lui din Susa, unde să candideze pentru mâna lui. A spus că aceea care îi va plăcea cel mai mult va domni în locul lui Vaști.“

Estera își imaginează capitala inundată, zi după zi, de valuri de tinere frumoase ce sperau la o șansă de a ajunge regine. Era cea mai smintită idee pe care o auzise vreodată.

Spuse, „Categoric, regele are un fel aparte de a trata femeile. Le alege și se descotorosește de ele de parcă ar fi niște cai.“

Avraam chicoti. „Sună mai degrabă a târg de cai.“ Sprâncenele lui negre și arcuite se ridicară puțin. „Regret să vă informez, fetelor, că proclamația pe care eu și tatăl meu am văzut-o într-un afiș specifica clar că doar fetele din dinastia ahemenidă pot aplica pentru poziția de regină.“ Clătină din cap cu prefăcută tristețe. „Niciuna dintre voi nu va fi eligibilă.“

Estera râse. „O, Avraam, tocmai mi-ai frânt inima.“

El îi zâmbi și ea își simți obrajii înfierbântându-se puțin. Avraam avea un zâmbet frumos.

Ochii garnisiți cu gene lungi ai Rahelei urmăriseră ca niște săgeți schimbul de replici dintre fratele și prietena ei. Spuse, „Ei bine, bănuiesc că dacă ești o femeie persană și oricum ești nevoită să te izolezi de lume, poți la fel de bine să fii regină și să te închizi într-un palat.“

Inima gingașă a Esterei era mișcată. „Așa o fi. Sărmanele de ele, ce viață sunt nevoite să ducă.“

Ea și Rahela se priviră într-o recunoaștere mutuală a propriei superiorități față de acele femei persane demne de milă, care nu avuseseră norocul să se nască evreice.

Chiar dacă condamnau metoda Marelui Rege de a găsi o nouă regină, femeile evreice din comunitatea Esterei erau, totuși, extrem de interesate de tot procesul. La o lună de la proclamația regelui, fetele începură să curgă în Susa, toate sperând să fie găsite destul de frumoase pentru a intra în haremul Marelui Rege și a concura pentru poziția de regină. Veneau din Mesopotamia, făcând călătoria ușoară pe mare în josul Tigrului sau Eufratului; veneau de pe uscat, de la curțile satrapilor din Capadocia și Lidia, Bactria și Hindukus. Și, bineînțeles, mai erau fetele din aristocrația ahemenidă, ale căror familii trăiau chiar în jurul capitalei.

Mardoheu, care lucra în departamentul de finanțe al palatului, își îndatora nepoata și pe prietenele ei, strângând cât mai multe informații despre șuvoiul, aparent nesfârșit, de candidate pline de speranță. Dar Mardoheu avea mai multe pe cap în zilele acelea decât potențiala alegere de căsătorie a regelui. Neliniștea dintre evreii și edomiții din ținutul lor de baștină, din Palestina, creștea și toți bărbații din comunitatea lui erau îngrijorați că, dacă ar fi izbucnit un conflict, Ahașveroș nu ar fi fost de partea evreilor.

Cirus și Darius, cei doi regi persani care îl precedaseră pe Ahașveroș, aveau o istorie în sprijinul evreilor. Cyrus le dăduse chiar permisiunea de a reconstrui Templul din Ierusalim. Dar nimeni nu cunoștea poziția lui Ahașveroș.

Într-o după-amiază de Sabat, după ce se întorseseră de la sinagoga din casa tatălui Rahelei, Mardoheu îi împărtăși nepoatei sale frământările lui. Dogoarea nemiloasă a verii începuse, astfel că cei doi ședea în camera comună a casei care, asemeni celor mai multe case din Susa, era protejată de soarele necruțător de un acoperiș din palmieri peste care fuseseră turnate trei picioare [cca. un metru – n.tr.] de pământ.

Cum femeile nu aveau voie să ia parte la întâlnirea propriu-zisă din sinagogă, Mardoheu îi povesti Esterei discuția ce avusese loc între bărbați după citirea Torei. Conversația se schimba întotdeauna când intrau femeile cu mâncarea, astfel că Estera nu știa niciodată ce discutaseră bărbații, până când ajungea acasă, unde unchiul ei își formase obiceiul de a împărtăși totul cu nepoata sa.

Mardoheu era din fire un învățător și, după ce descoperise cât de ageră era Estera, cât de curioasă și de inteligentă, făcuse din ea eleva lui. Progresaseră până acolo încât nu-i mai citea el din Scripturi, ci o învățase să le citească singură.

Astăzi, însă, Mardoheu era preocupat de probleme politice. Se vedea cât de adânc era tulburat, și Estera îl asculta cu atenție.

„Ai auzit de ținutul pe care ni l-au furat edomiții când am fost luați în exil în Babilon,” spuse el.

„Da, unchiule. Pari îngrijorat. S-a întâmplat ceva?”

„Da. Am aflat de la prietenul meu, Araxis, unul dintre scribii de la palat, că edomiții i-au trimis o scrisoare Marelui Rege, cerându-i să le confirme drepturile la regiunea de sud a lui Iuda.”

„La ținutul *nostru*?”

„Da. Ținutul nostru.” Mardoheu se trase de barbă, gest pe care îl făcea întotdeauna când era supărat. „Apoi, ca și când asta n-ar fi fost de ajuns, un profet ȋicnit bate Ierusalimul în lung și-n lat, încercând să-i provoace pe ai noștri să iasă la război pentru a-l recupera.”

Estera înțelegea acum de ce era atât de tulburat unchiul ei. „Război în Palestina? Asta n-ar aduce nimănui niciun bine!”

„Este cel mai mare rău care ar putea să se întâmple. Dacă izbucnește un război și regele decide să trimită trupele să instaureze pacea în zonă, nu se știe de a cui parte va fi. Darius i-ar fi favorizat pe iudei, dar nimeni nu știe ce ar face Ahașveroș. Dacă îi alege pe edomiți, ne-am putea pierde jumătate din țară!”

Estera alunecă înainte în taburetul ei, aplecându-se spre Mardoheu. „Crezi că regele va trimite o armată? N-ar lăsa cele două părți să se lupte singure între ele?”

Mardoheu clătină din cap. „Palestina se află chiar în drum spre Egipt. Niciun rege persan nu vrea tulburare în Palestina.” De frustrare,

Mardoheu izbi cu palma brațul scaunului în care ședea. „Regele acesta-i atât de greu de descifrat, Estera. A mers la război cu Egiptul când s-a răsculat împotriva domniei persane și a înăbușit răscoala rapid și eficient. Dar prin refuzul lui de a continua războiul cu grecii îi scoate din minți pe cei de la curte care ar vrea ca el să-l continue.“ O privi grav. „Nu știu ce are de gând, iar faptul că nu știu mă neliniștește.“

„Ahașveroș a fost un rege bun în Babilon, nu-i așa?“

„A fost un rege foarte bun. Darius l-a trimis acolo pe când avea doar optsprezece ani, așteptându-se să dea greș. Dar el a surprins pe toată lumea. S-a făcut iubit de poporul babilonian. Și a adus cu el un contingent dintre consilierii din Babilon, de ale căror sfaturi se pare că ascultă. Oamenii lui Darius sunt furioși că regele nu pleacă urechea la sfaturile lor.“

Estera clătină din cap. „Totul sună atât de complicat, unchiule. Partidul babilonian, partidul persan, partidul pro-război cu grecii, partidul anti-război cu grecii. Trebuie să fie greu să-ți păstrezi capul limpede. Dar sunt sigură că știi pe cineva la palat la care să apelezi pentru a afla poziția regelui față de Palestina.“

„Nu știu,“ răspunse posac Mardoheu. „Eu lucrez în trezorerie, puișor. Sunt prea departe de scena politică pentru a cunoaște pe cineva care să știe ce-i în mintea regelui.“

Estera își roti privirea în jurul încăperii simple, cu tavanul sprijinit de coloane simple din lemn și pereți din chirpici de un alb spălăcit. Aranjase câteva vase lucioase de ceramică pe o măsuță din lemn pentru a da camerei culoare, iar o carpetă persană veche își adăuga și ea tonurile șterse.

Privind sulul de pergament pe care unchiul ei îl adusese acasă de la slujbă, îi veni un gând. „De ce să nu-i imităm și noi, evreii, pe edomiți și să-i trimitem regelui propria noastră scrisoare? Dacă ei i-au scris că vor confirmarea drepturilor lor la ținutul nostru, atunci noi ar trebui să-i scriem că pământul ne aparține nouă prin lege și că nouă ar trebui să ne dea confirmarea.“

Mardoheu zâmbi. „Fata mea deșteaptă. Exact asta am hotărât să facem.“

„Ar trebui să mă includeți și pe mine în consiliul vostru, unchiule.“

Replica ei îl făcu pe Mardoheu să râdă, după cum era și intenționată. Acesta se ridică și se întinse. „Soarele-i la apus. Poate găsim o boare de vânt în curte.“

Estera se ridică ușor în picioare și ieși în urma unchiului ei.

Vara nu era plăcută în Susa. Soarele ardea neconținut peste câmpia pe care era situat orașul și nicio briză dinspre munți nu răzbătea până acolo. Pe timp de vară, Susa era un cuptor.

Marele Rege se dusesse la palatul de vară din Ecbatana, luând cu sine aproape toți curtenii, astfel că problema Palestinei fu lăsată deoparte pentru moment. Viața mergea înainte ca de obicei în comunitatea evreiască, deși cea mai mare parte a vieții sociale se desfășura seara, când căldura se mai domolea puțin.

Avraam continuase să o însoțească pe sora lui în vizită la Estera și, în luna august, aceasta realizează că era foarte posibil ca el să vrea să se căsătorească cu ea. Gândul i se confirmă când Rahela o anunță că urma să se logodească cu unul dintre tinerii din congregația lor.

Estera era surprinsă și nu-și ascunse sentimentele.

Rahela râse. Fetele ședea în curtea tatălui ei, care era mult mai încăpătoare decât a lui Mardoheu. Mai erau acolo și alte câteva familii din comunitate, dar Rahela o luase pe Estera deoparte ca să-i dea vestea cea mare.

„Cum de ești surprinsă?“ Rahela îi aruncă Esterei o privire întrebătoare. „Amândouă suntem la vârsta căsătoriei. Am mai vorbit despre asta.“

Cum stăteau una lângă alta pe o băncuță de lemn din colțul curții, Estera își puse mâna peste a Rahelei. „Știu, știu. Presupun că m-am tot gândit la asta ca la ceva din viitor...“

„Eu am știut că Iacov mă va cere.“ Rahela părea mulțumită de sine. „Întotdeauna vorbea cu mine la cină, după sinagogă.“ O privi pe Estera în ochi. „Îl găsești chipeș?“

Iacov era cam de înălțimea Esterei, dar și Rahela era scundă. Și era cam clăpăug. Estera privi în ochii înfocați ai prietenei ei și spuse, „Este foarte chipeș, Rahela. Și, în plus, este simpatic.“

Rahela radia.

Tocmai atunci, Avraam ieși în curte. Fetele se uitară amândouă la el, apoi Rahela spuse cu subînțeles, „În curând îți vine și ție rândul, Estera.“

Avraam era mult mai chipeș decât Iacov. Dar Estera se trezi că tresare la gândul de a se căsători. Viața alături de unchiul ei era atât de tihnită, atât de sigură. Nu era convinsă că era gata să renunțe la ea.

Era evident că și Mardoheu se gândise la căsătoria ei, pentru că imediat după ce se întoarseră de la Rahela, îi sugeră să iasă împreună în curte să se răcorească puțin înainte de culcare.

„Mi s-a părut că Rahela era fericită,“ remarcă el când se așezară pe scaunele poziționate astfel încât să prindă cel mai bine bătaia firavei adieri.

„Eu cred că este fericită, unchiule Mardoheu. Așteaptă cu nerăbdare să fie la casa ei și să aibă propria familie.“

„Și tu aștepti cu nerăbdare să te măriți, puîșor?“

Estera nu răspunse.

„Tatăl lui Avraam mi-a spus chiar în seara asta că mă pot aștepta la o ofertă pentru tine.“

„Nu știi ce să spun.“

„Te-ai făcut o femeie frumoasă, Estera. Dacă nu dorești să te măriți cu Avraam, vor mai fi alții. Îți promit.“

Estera era surprinsă. Unchiul ei nu o complimentase niciodată pentru felul în care arăta. Îi spunea adesea cât era de deșteaptă, dar niciodată nu-i spusese că era drăguță. Ochii ei îi întâlneau o clipă pe ai lui și văzu că vorbea serios.

„Spune-mi tu ce vrei, puîșor,“ spuse el blând.

„N-ai să te simți singur fără mine, unchiule Mardoheu?“

„Ai să-mi lipsești foarte mult. Dar am știut întotdeauna că ai să te măriți, Estera. Acolo-i viitorul tău, alături de un soț și de copiii tăi.“ Îi zâmbi. „Eu voi fi bunicul lor excentric.“

Ea îi oferă un zâmbet nesigur. „Știu că trebuie să mă mărit. Dar... nu sunt sigură că sunt pregătită. Vezi tu, eu am casa mea aici cu tine, unchiule Mardoheu. Și avem o viață atât de frumoasă! Mi-ar lipsi studiile —“

El o întrerupse. „Nu văd niciun motiv pentru care să renunți la studiile tale. Avraam nu ți-ar cere niciodată una ca asta.”

Estera știa acest lucru. Încerca să găsească o scuză, atâta tot. „Dacă mai aștept puțin, crezi că am să fiu prea bătrână pentru potențenți?” întrebă ea.

Mardoheu zâmbi. „Estera, tu n-ai să duci niciodată lipsă de potențenți, crede-mă. Iar dacă vrei să mai petreci ceva vreme cu bătrânul tău unchi, mă vei face foarte fericit.”

Ea îi zâmbi cu toată gura, ușurată de răspunsul lui. „Chiar îmi place Avraam,” spuse ea. „Crezi că va fi dispus să aștepte?”

„Oare nu a slujit Iacov șapte ani pentru Rahela? Crede-mă, pușor, Avraam va fi fericit să aștepte.”

CAPITOLUL TREI

O dată cu sosirea toamnei, se întoarseră și regele și curtenii lui din munți și, odată cu ei, și bătăile de cap pentru evreii din Susa. La o săptămână de la întoarcerea lor, Mardoheu veni agale spre casă după slujbă, șocând-o pe Estera cu paloarea feții lui.

„Ia loc, unchiule, și am să-ți aduc o cană cu apă,” îi spuse ea poruncitor.

El se supuse fără proteste, ceea ce o îngrijoră și mai mult. Când îi înmână cana, văzu că mâinile îi tremurau.

Se aplecă pe genunchi în fața lui. „Ești bolnav?”

Se strădui să-și ascundă spaima din glas. Ce se întâmpla cu ea dacă îl pierdea pe Mardoheu? Aproape toată viața ei, el fusese stâncă pe care ea se baza, protectorul ei, persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume. Avea câteva amintiri despre mama ei, dar cel ce-i fusese întotdeauna alături era unchiul Mardoheu.

„Nu, puîșor, nu sunt bolnav. Am suferit doar un șoc teribil.”

Ea luă cana goală din mâna lui și o puse pe podea. Apoi îi ținu mâinile reci într-ale ei, care erau calde.

„Îmi poți spune ce s-a întâmplat?”

„Mai întâi, trebuie să trimitem după bărbații din comunitate, ca să le vorbesc. Poți tu să dai o fugă dincolo de drum și să o întrebi pe Naomi dacă servitorul ei poate transmite mai departe acest mesaj, în locul meu?”

Estera sări în picioare, îl găsi pe Iacov și se întoarse să-i spună lui Mardoheu că voia el să meargă. „Trebuie, însă, să mănânci, unchiule, înainte de întâlnirea asta.”

El clătină din cap. „N-aș putea înghiți nimic.” Arătă cu mâna înspre scaunul pe care ședea ea de obicei. „Așază-te și am să-ți spun ce m-a tulburat într-atât. Vorbind, voi putea să-mi adun gândurile.”

Ea se aplecă înainte să asculte.

„Haman, unul dintre bărbații care au venit cu regele din Babilon, a venit în camera mea de lucru azi. N-are importanță ce voia, dar în cursul scurtei noastre conversații am descoperit că nu este babilonian, cum am crezut cu toții, ci edomit. Edomit, Estera! Și la cuvintele lui apleacă urechea regele – de fapt, el e unul dintre sfetnicii lui cei mai de seamă. Am fost îngrozit.”

Primul dintre oamenii convocați de Mardoheu bătui la ușa principală și Estera se duse să-i deschidă.

Când întâlnirea se încheie, în sfârșit, Estera intră în bucătărie și îl găsi pe Mardoheu la fel de palid și îngrijorat ca atunci când venise acasă. Deși prin educația primită, Estera se simțea legată, atât prin religie, cât și prin rasă, de ținutul de baștină al evreilor, grija ei imediată era mai mult sănătatea unchiului ei decât un război dintr-un loc îndepărtat.

„N-are niciun rost să te îmbolnăvești din cauza unui lucru asupra căruia nu ai niciun control,” îl îndemnă ea, a doua zi dimineața, la micul dejun. „N-a izbucnit încă niciun război în Palestina. Poate că nici nu va izbucni vreodată. Nu poți face nimic ca să schimbi starea lucrurilor, unchiule Mardoheu, așa că nu te mai îngrijora atât pentru ea.”

El clătină din cap. Abia dacă mâncase ceva. „Am un presentiment teribil în legătură cu asta, Estera. Nu mă pot abține. Ceva groaznic planează deasupra evreilor. Parcă Dumnezeu mi-ar trimite o... o profeție.”

Trecură săptămâni și dinspre munți începu, în sfârșit, să sufle aer rece, iar străzile Susei, aproape pustii în arșița verii, se umplură din nou de

viață. Piețele erau ticsite de lume, cavaleria regelui străbătea orașul aproape zilnic, iar căldura soarelui era una plăcută, nu tiranică. Era anotimpul preferat al Esterei.

Apoi, într-o noapte, Mardoheu avu un vis. Estera îl auzi țipând din dormitorul lui și, înșfăcându-și șalul, fugi la ușa alăturată, temându-se ca nu cumva să-l înțepe inima. „Te simți bine, unchiule Mardoheu?” strigă ea din ușă.

Îl putea auzi gâfâind de parcă ar fi alergat douăzeci de mile. Aprinse lampa cu ulei și intră să verifice. Mardoheu stătea în picioare, cu ochii sălbatici, learcă de transpirație.

„Ce-ai pățit?”

„Un vis,” bolborosi el. „Un vis teribil.”

Un val de ușurare străbătu trupul Esterei. Un vis nu avea cum să-l ucidă. Îngenunche lângă salteaua de paie ce îi slujea lui Mardoheu de pat. Acesta tremura din tot corpul și ea își scoase șalul pe care și-l aruncase peste cămașa de noapte și îl înfășură în jurul umérilor lui. „Este totul în regulă, unchiule Mardoheu. Ești în siguranță. Ești aici cu mine.”

Într-o clipită, o străfulgeră amintirea momentelor din copilărie când el venea să o liniștească după un coșmar cu exact aceleași vorbe pe care tocmai i le spusese ea.

Mardoheu respiră adânc de câteva ori, încercând să-și recapete stăpânirea de sine.

„Vrei să mi-l povestești?” întrebă Estera.

El murmură răgușit, „Da, cred că da.” Își dresе vocea, așteptă un moment, apoi continuă. „Cred că-i ceva important, Estera. Cred că visul acesta mi-a fost trimis de Dumnezeu. Trebuie să-l povestesc cu glas tare până nu-l uit.”

„În regulă, atunci. Povestește-mi-l.”

Mardoheu privi în gol înaintea lui, ca și când ar fi văzut ceva ce ea nu putea să vadă. „În fața ochilor mei se întindea pământul, bubuind de tunete asurzitoare și cutremure. Apoi, au apărut doi balauri uriași care au început să se războiască. În timp ce se luptau ei, am văzut pământul întreg topindu-se în ură și nelegiuiri, și am știut” — o privi pentru prima oară în timpul acestui recital — „am știut, Estera, că tot neamul evreiesc era condamnat la pieire.” Clătină din cap, ca pentru

a-și limpezi gândurile. „Am strigat către Domnul după izbăvire și El mi-a răspuns trimițând peste pământ o apă mare, vindecătoare, iar prin întuneric am zărit soarele și am știut că poporul meu va fi salvat.“

Estera era uluită. Era un vis fantastic. O luptă între balauri? Lumea cucerită de ură și nelegiuire? De unde venise un astfel de vis?

Mardoheu spuse, „Dumnezeu mi-a trimis visul acesta. Mi l-a trimis ca să mă avertizeze. Balaurii aceia, Estera... balaurii aceia aveau ochii lui Haman.“

Esterei i se făcu, deodată, frig. Își dorea să fi avut șalul înapoi.

„Ești sigur?“ șopti ea.

„Da. Trebuie să găsim pe cineva care să contracareze influența lui Haman asupra regelui! Trebuie să găsim pe cineva care să reprezinte interesele evreilor.“

„Dar pe cine?“

Mardoheu își privi nepoata. Estera stătea îngenunchată, învăluită în lumina lămpii, iar îndepărtarea șalului îi evidenția linia gâtului și curbura pieptului sub pânza subțire de in a cămășii de noapte. Părul negru lăsat liber i se revărsa peste umeri și spate. Ochii mari îl priveau plini de preocupare.

„Uite.“ Își luă șalul de pe umeri și i-l înapoie. „Mă simt bine acum, iar tu sigur ai înghețat.“

Ea îl luă și și-l înfășură peste umeri.

„Ai vrea să-ți aduc o cană de lapte?“

„Nu.“ Se întinse spre ea și-i atinse ușor obrazul cu degetul. „Du-te înapoi în pat. Ți-am stricat destul somnul, pușor.“

Estera era și ea de părere că Mardoheu arăta mai bine. Se opri din tremurat și avea vocea mai puternică. Se ridică în picioare. „Chiar crezi că visul acesta a venit de la Dumnezeu, unchiule?“

El își ridică ochii spre ea. „Da, Estera, așa cred.“

După visul acela, Mardoheu era dus pe gânduri și abia dacă scotea vreo vorbă. Estera își dădea toate silințele să afle dacă îl deranja ceva, dar pentru prima oară în toți anii petrecuți împreună, simțea că el se închidea față de ea. Și lucrul acesta o neliniștea.

Apoi, la următorul Sabat, Mardoheu îi ceru să rămână după masă, fiindcă el și câțiva dintre bărbații din comunitate voiau să vorbească cu ea.

„Am greșit cu ceva?“ întrebă ea alarmată.

„Nu, Estera. N-ai greșit cu nimic. Vrem doar să vorbim cu tine.“

Așadar, Estera rămase, iar celelalte femei plecară; Rahela îi aruncă o privire curioasă înainte să iasă pe ușă. Masa, care mai devreme adăpostise bucatele, se afla tot în mijlocul încăperii, pe podea, iar cei doi bărbați care rămăseseră se așezară față în față cu Mardoheu și Estera, de cealaltă parte a mesei.

Estera era înspăimântată. Ceva neobișnuit era pe cale să se petreacă și nu găsea nicio consolare în expresiile sumbre de pe fețele bărboase a lui Ioiachin, tatăl Rahelei, și a lui Simeon, preotul comunității.

Mardoheu fu primul care vorbi. „Am primit vești proaste din Palestina, Estera. Profetul Obadia instigă la violență poporul din Ierusalim din pricina edomiților care ne fură regiunea sudică a lui Iuda. Dacă reușește să-i facă să ridice armele, va fi război.“

El se opri și Estera clătină din cap că înțelegea. Ce nu înțelegea însă era de ce se afla ea acolo.

Mardoheu continuă, „Avem nevoie să plasăm pe cineva la palat care să fie capabil să reprezinte interesele iudeilor înaintea regelui.“

Estera se căzni să nu pară atât de nedumerită pe cât se simțea. Clătină din nou din cap.

Deodată, Mardoheu își duse mâinile la față. „Spune-i tu,“ îi spuse printre degete preotului. „Eu nu sunt în stare.“

Simeon îi aruncă o privire plină de înțelegere lui Mardoheu, apoi se întoarse spre Estera. „Estera, noi am hotărât ca emisarul nostru înaintea regelui să fii tu.“

Estera se zgâi la ei. Nu se putea să fi auzit bine. „Îmi pare rău,“ spuse. „Puteți repeta?“

„Am spus că te-am ales pe tine să fii emisarul nostru înaintea regelui. Am hotărât că trebuie să intri în competiția pentru poziția de soție a regelui. Dacă Dumnezeu dorește să obții această poziție, regele te va alege pe tine.“ Simeon își ridică puțin sprâncenele stufoase. „Cine ar fi mai nimerit ca să atragă atenția regelui, dacă nu soția lui?“

Esterei i se opri inima în loc. Se uită la Simeon, apoi la Ioiachin, tatăl Rahelei, care stătea lângă el. Păreau cât se poate de serioși. Se întoarse apoi spre Mardoheu, care stătea lângă ea. Acesta își descoperise fața și arăta distrus. Spuse, „Este imposibil, unchiule Mardoheu. Sunt sigură că realizezi acest lucru. Proclamația regelui specifica destul de limpede că numai fetele din aristocrația persană pot candida. După cum mi-ai spus-o întotdeauna, eu sunt *evreică*. Nu mă calific.”

Mardoheu vorbi cu glas înecat. „Persanii își socotesc genealogiile pe linia tatălui, nu pe linia mamei, cum facem noi. Tatăl tău a fost un achaemenid, drept pentru care, în ochii persanilor, și tu ești achaemenidă.”

Estera își simți inima bubuindu-i în piept. Era de necrezut, dar ei erau cât se putea de serioși.

Mardoheu continuă, „Am fost furios când mama ta a fugit cu un nobil persan și am încercat întotdeauna să ignor existența lui. Dar, Estera, acum îmi stăruie în minte gândul că Dumnezeu a îngăduit această căsătorie cu un scop.”

„Ce scop?” întrebă Estera, îngrozită de răspunsul lui.

„Tu pozezi cele două lucruri necesare pentru a ajunge regină. Ai o frumusețe extraordinară și ești achaemenidă. Crede-mă, Estera, este o tortură pentru mine să-ți cer asta, dar am ajuns să cred că Dumnezeu are un plan pentru tine. Eu cred că Dumnezeu te-a ales să fii instrumentul prin care Își va salva poporul.”

Estera ridică vocea. „Totul se întâmplă din cauza visului acela tulburător, nu-i așa? Ei bine, eu n-am de gând să mă las încarcerată într-un harem persan pentru că tu ai avut un vis, unchiule Mardoheu. Nici vorbă!”

Tatăl Rahelei se aplecă spre ea. „Ai dreptul să refuzi, categoric, dar noi am discutat despre asta pe îndelete și ne-am rugat. Te implor să-ți reconsideri decizia, draga mea.”

Estera se zgâi la el. „Dumneata i-ai cere propriei fiice să facă una ca asta?”

El zâmbi puțin. „Rahela nu are calificările necesare. Tu ești singura care le are, Estera. De aceea îți cerem ție lucrul acesta.”

Ea clătină din cap. „Vă înșelați. Nu m-ar accepta niciodată dacă ar ști că mama mea a fost evreică.”

Preotul răspunse. „Înțelegem asta. Planul nostru este să păstrezi tăcerea cu privire la sângele tău evreiesc. Vom spune că mama ta a fost de origine babiloniană. Asta nu te va împiedica să candidezi.“

Acum, mânia luase locul fricii Esterei. „Nimeni nu trebuie să știe că sunt evreică? Acesta-i planul vostru?“

„Întocmai.“

„Să ne închipuim că se întâmplă improbabilul și regele chiar mă alege pe mine de nevastă. Cum ar trebui eu să reprezint interesele evreilor dacă el nu știe că sunt evreică? Sau ar trebui să-mi dezvălui identitatea în noaptea nunții? Nu prea îmi vine să cred că o asemenea dezvăluire îl va face pe soțul meu să mă îndrăgească într-atât încât să asculte sfaturile mele. De fapt, probabil că se va descotorosi de mine chiar mai repede decât s-a descotorosit de Vaști.“

„V-am spus că-i deșteaptă,“ murmură Mardoheu, cu o licărire de viață în ochii triști.

Cu ochii gravi, preotul îi susținu privirea aprigă. „Nu poți spune nimănui, Estera, nici măcar regelui. Ți voi da voie să ignori legea mozaică și să le urmezi pe cele persane. Să nu uităm, Moise a trăit ca egiptean până când a venit vremea să răspundă chemării lui Dumnezeu. Așa va fi și cu tine.“

„Eu nu sunt Moise!“ strigă Estera.

„Poate că nu,“ fu de acord Simeon. „Dar s-ar putea ca tu să fii chemată de Dumnezeu într-un alt mod.“ Se ridică și el în picioare, astfel că stăteau acum față în față, privindu-se direct în ochi. „Ascultă, copila mea. Dumnezeu ți-a dat darul unei mari frumuseți. Al unei frumuseți extraordinare. Ea ți-a fost dată cu un scop, Estera, iar noi credem că această misiune pe care ți o cerem să ți-o asumi este tocmai scopul acela.“

„Vrei măcar să te gândești la aceasta?“ conchise Simeon, întinzând o mână rugătoare în direcția ei.

Estera nu-și dorea decât să plece cât mai departe de locul acela. „Am să mă gândesc.“ Se întoarse spre unchiul ei. „Acum nu vreau decât să merg acasă.“

„Sigur că te iau acasă, puișor,“ spuse el, ridicându-se în picioare.

Nu-mi spune „puișor“! Estera își dorea din tot sufletul să-i strige

cuvintele acelea. Cum putuse să-i facă una ca asta? Cum putuse să o pună într-o asemenea situație? Crezuse că el o iubea, dar el o trădase. Aceasta fusese în întregime ideea lui. Știa acest lucru, chiar dacă nimeni nu-l rostise. Ideea aceasta îi aparținea unchiului Mardoheu.

Ignorând orice protocol, se ridică în picioare, întoarse spatele celor trei bărbați și se îndreptă spre ușă.

Estera se simțea ca lovită de un cutremur de pământ. Își îndeplinea îndatoririle din gospodărie, gătea pentru unchiul ei, dar răspundea monosilabic la tentativele lui de conversație și gândurile i se învârteau fără încetare în jurul sentimentelor de mânie, jignire și teamă care o încercau.

Unchiul Mardoheu o trădase. El, care îi spusese că mai putea aștepta până să se hotărască să se mărite cu un bărbat din propriul popor – un bărbat căruia îi păsa de ea –, era acum gata să o sacrifice ororilor unui harem persan. Ba chiar își dorea să fie aleasă regină. Să se culce cu un păgân necircumcis, cu un bărbat care nu avea pic de respect față de femeii și care, mai mult ca sigur, nu avea să o respecte tocmai pe ea.

Era imposibil. Îi cereau prea mult. Nu voia să accepte această opțiune. Nu putea să accepte.

Stătea de una singură în curte, în cea de-a doua noapte albă, și privea cum primele zori luminau cerul, când începu să se gândească ce ar fi însemnat să refuze să se supună rugăminții unchiului ei. Oboseala o înfășură ca într-o pelerină grea. Nu se mai simțise niciodată, în scurta ei viață, atât de frântă. Ar fi putut suporta să ducă mai departe o viață obișnuită, știind că nu izbutise să răspundă chemării comunității sale în vreme de nevoie?

Își aținti ochii spre cer, chiar în locul unde se ițea lumina la orizont. *Tată ceresc, se rugă ea, ce să fac? Simeon, preotul nostru, este un om foarte evlavios și vrea să fac lucrul acesta. Unchiul Mardoheu este și el un om foarte evlavios și, pe deasupra, foarte înțelept. Mi-ar fi cerut să fac asta dacă nu ar fi crezut că este voia Ta?*

Încet-încet, cerul începu să se lumineze și în mintea Esterei începu să ia ființă gândul unei scăpări. Dacă Dumnezeu era în căutarea unui

salvator pentru poporul Lui, nu se uita El la o simplă fată evreică. Cu siguranță, avea pe altcineva în minte. Dar bătrânii comunității se înamorasera atât de tare de propria idee, încât nici nu aveau să mai încerce să-l caute pe adevăratul salvator dacă continuau să creadă că ea era acela.

Ideea lor de a o strecura în haremul regelui nu avea să funcționeze niciodată. Estera avea oglinda de mână din bronz lustruit a mamei ei, așa că știa cum arăta. Știa că era drăguță. Ca să fie absolut onestă, ea era probabil cea mai drăguță dintre fetele din mica lor comunitate. Dar femeile persane care se înfățișau înaintea regelui erau rafinate și fermecătoare, cu pielea ca de fildeș și ochi de căprioară. Aveau părul cârlionțat și miroseau a mirosenii exotice. Cunoșteau tot protocolul manierelor curtenesti și se potriveau locului aceluia la fel de natural ca mătasea rară de Damasc.

Ele nu aveau o claie grea de păr negru, drept ca ploaia și imposibil de ondulat. Nu aveau pielea încă bronzată de soarele verii și mâinile aspre de la munca câmpului. Nu aveau mușchi la umeri și brațe de la căratul găleților grele de apă. Erau, toate, mult mai frumoase și mai prezentabile decât ea.

Ea nu avea cum să fie acceptată vreodată în harem – eunucul-șef i-ar arunca o singură privire și ar trimite-o direct acasă. Estera zâmbi pe măsură ce ideea i se cuibărea în minte. În felul acesta, îi putea face pe toți fericiți. Avea să le spună bătrânilor că era de acord cu planul lor, iar unchiului Mardoheu, să o prezinte în calitate de candidată la concurs. Se îndoaia că avea să ajungă și până la ușă.

Zâmbetul i se lăți pe toată fața. Avea să fie înapoiată lui Mardoheu, iar vechea ei viață ar fi mers înainte ca de obicei și toată lumea i-ar fi fost recunoscătoare pentru că măcar încercase. Soarele strălucea de acum la răsărit; Estera se ridică în picioare și își întinse brațele deasupra capului, ridicându-se pe vârfuri cât putu de mult. Poate că avea să se mărite cu Avraam până la urmă, dar în inima ei era încă mânioasă pe unchiul Mardoheu pentru că o pusese în situația aceea.

Soarele se ridică mai sus pe cer și, curând, Mardoheu ieși în curte în căutarea ei. Ea se întoarse spre el cu ochii plecați și spuse moale, „M-am gândit la cererea ta, unchiule Mardoheu, și m-am hotărât să

mă supun dorinței tale și a celor din consiliul sinagogii. Am să mă străduiesc să ajung să candidez pentru mâna regelui.”

Mardoheu se întinse spre ea și o cuprinse în brațe. „Mă bucur, Estera,” spuse el.

CAPITOLUL PATRU

Estera își petrecu cele trei zile care îi mai rămăseseră acasă, făcând curățenie. Era hotărâtă să-și lase unchiul cu o casă strălucitoare ca diamantul. Când Mardoheu protestă că munca ei nu era necesară, ea își ridică glasul în dezacord, iar el o lăsă în pace. Odată ce casa fu curățată spre satisfacția ei, Estera aranjă cu o femeie să vină să gătească și să facă curățenie pentru unchiul ei. Din nou, Mardoheu protestă și din nou se lovi de carapacea tare a determinării Esterei.

Munca asiduă o ținea pe Estera prea ocupată ca să gândească, ceea ce făcea parte din planul ei. I se păru totul prea brusc când se descoperi străbătând străzile Susei într-o trăsură acoperită, în drum spre întâlnirea cu puternicul eunuc-șef al haremului împăratului. Mardoheu făcuse toate aranjamentele prin Filius, administratorul trezoreriei, pentru care lucra. După cum plănuiise consiliul sinagogii, la palat nimeni nu știa că era evreică. Povestea lor era că Mardoheu o prezenta ca o favoare făcută unui prieten.

Trăsura era închisă de o perdea, astfel că Estera nu văzu nimic până când unchiul ei o deschise și o ajută la coborâre. Privi pe furiș în jur, la curtea pietruită și apoi spre impozantele bare sinistre ce alcătuiau poarta

haremului. Un bărbat înalt, cu pielea aurie stătea lângă Mardoheu. Estera aruncă o privire fugară în sus și văzu expresia trufașă de pe chipul lui și că nu avea barbă.

Sigur era eunuc. Estera știa că persanii îi castrau pe bărbații care le păzeau femeile, dar niciodată nu văzuse o asemenea creatură. Acesta îi vorbea unchiului ei cu glas domol, precaut. „Tu ești Mardoheu, de la trezorerie?”

„Da. Și aceasta este Estera, fiica prietenului meu; are o întâlnire cu Hegai.”

„Eu sunt Hatac,” replică eunucul. „O voi conduce la Hegai, după care voi veni în camera ta de lucru să te înștiințez dacă a fost acceptată sau dacă trebuie să vii să o iei.”

„Îți mulțumesc,” spuse Mardoheu, apoi se întoarse spre Estera. „Îți urez noroc, draga mea.”

Nu pot face asta. Se zgâi prin vâlul de pe față la unchiul ei, știind că el îi vedea groaza întipărită pe chip. Te rog, îl imploră din ochi. Ia-mă acasă. Nu mă lăsa să fac asta.

Dar el îi zâmbea, stăpânindu-și perfect expresia feței.

„Pe aici, doamnă,” spuse eunucul și făcu un pas spre poarta haremului. I se spusese că niciun bărbat nu avea voie să intre pe poartă în afară de Marele Rege. O izbi gândul că aceea putea fi ultima dată când își vedea unchiul.

„La revedere,” șopti.

El nu-i răspunse, dar pentru întâia oară, fața lui arăta bătrână și suptă. Așteptă un moment, dar el nu făcu nicio mișcare spre ea. Nu avea de gând să o ia acasă.

Estera își îndreptă spatele. *Fie. M-au lăsat cu toții pe cont propriu și va trebui să am grijă de mine. Acest Hegai nu mă va accepta niciodată în haremul acesta oribil.*

Însă, în ciuda gândurilor ei brave, își simțea stomacul gata să verse în timp ce mergea în urma înaltului eunuc pe poarta haremului. Își repetă rugăciunea pe care o rostise încă de când consimțise la această mascaradă. *Tată ceresc, fă să fiu respinsă, pentru ca unchiul meu să-și dea seama cât de imposibil este în realitate planul acesta al lui. Fă să fiu respinsă, pentru ca adevăratul salvator al poporului nostru să aibă calea deschisă să se arate.*

Imediat după poartă, era o zonă de așteptare pardosită cu plăci de ceramică. Trecură prin ea într-o curte spațioasă cu coloane și o încântătoare fântână de marmură. Mai mulți bărbați spâni ședeau pe băncile de piatră din jurul fântânii, râzând și vorbind între ei. Estera îi privi cu colțul ochiului în timp ce traversa curtea în urma escortei sale și intra într-o grădină. După aceea, dădură într-o altă frumoasă grădină în aer liber, unde Estera zări mai multe femei fără vâl ce se plimbau printre florile de toamnă.

Femeile se întoarseră toate să o privească în timp ce străbătea grădina în urma lui Hatac. „Acelea sunt câteva dintre candidate?” îl întrebă ea.

„Da.” În mod clar, Hatac nu avea poftă de vorbă.

Se opriă în fața unei uși mari, din lemn sculptat. La ciocănitul lui Hatac răspunse un băiețel cu zulufi ca tăciunile și ochi mari, verzi-albaștri. Estera se uită la chipeșul copil și se îngrozi la gândul că era posibil să fi fost deja castrat.

Pășiră într-un salon spațios, pe podeaua căruia se întindea cel mai magnific covor pe care îl văzuse Estera vreodată. Băiețelul intră într-o cameră alăturată și se întoarse să anunțe, „Doamna poate intra. Tu să te întorci într-o oră, Hatac, ca să auzi ce a hotărât Hegai.”

O liniște ciudată se pogorî peste Estera. Era aici acum, dar în curând totul avea să se termine. Aruncă o privire în jurul camerei, care era mobilată cu divane de mătase și elegante măsuțe joase pentru vin. Covorul de aici era chiar mai grozav decât cel din prima încăpere. Apoi, o altă ușă se deschise și intră un bărbat. Era înalt și corpulent, cu nasul ușor curbat și buze pline. După piele nu arăta tânăr, dar nu avea barbă. Era îmbrăcat într-o robă lungă cu broderie, din lână fină, vopsită într-o nuanță bogată de albastru și încinsă în jurul amplului său mijloc cu o curea subțire din piele.

El trebuie să fie Hegai, se gândi Estera. Ochii cenușii ai eunucului erau imposibil de citit în timp ce o măsură din creștet până în tălpi. Vorbi cu o voce moale de tenor, care suna ciudat venind de la un bărbat atât de masiv. „Deci, tu ești Estera, fiica lui Zopryas.”

„Da,” răspunse limpede Estera. „Eu sunt aceea.”

„Poți să-ți scoți vâlul, Estera.”

Estera făcu precum i se ceruse și rămase tăcută în picioare, cu spatele drept și rigid, în timp ce el îi luă bărbia în mâna lui moale și bine îngrijită. Îi întoarse fața într-o parte și în cealaltă, apoi i-o ridică spre el, astfel încât ea fu nevoită să-l privească. Obrajii i se împurpuraseră, dar îi susținu privirea și nu și-o feri.

„Ai o față frumoasă.“ Vocea lui Hegai era uscată. Își alunecă un deget de-a lungul liniei obrazului ei. „Ai ceva dulce și plăcut în curbura obrazilor. Iar ochii...” Dădu din cap aprobator. „Scânteietori ca tăciunele. Magnifici.“

Vorbește de parcă ar discuta despre un cal, se gândi Estera, ceea ce probabil că îi intensifică scânteierea ochilor. El îi făcu semn să își dea jos vălul de pe cap, iar ea se supuse, dând la iveală căderea dreaptă a părului ei lung până în talie. Eunucul se uită la el și ridică o sprânceană. „Nu-l ondulezi?”

„Nu vrea să se onduleze,” răspunse Estera scurt.

„Hm.” Apucă între degete o şuviță și o frecă ușor. Îi aruncă apoi o privire dezaprobatoare. „N-ai avut grijă de el. Este uscat și tern.”

Întrevederea decurgea întocmai cum își dorise Estera. „Provin dintr-o familie în care se așteaptă de la femei să muncească. Nu avem timp să ne facem toate hatărurile ca doamnele persane bogate.”

Hegai se încruntă. „Filius m-a asigurat că ești ahemenidă. Marele Rege nu este interesat de femeile care nu provin din aristocrație.”

Estera îi servi răspunsul pe care Mardoheu îi spusese să-l dea în caz că i-ar fi fost pusă întrebarea aceea. „Tatăl meu a fost ahemenid, ofițer în cavalerie. Avem o vilă la poalele munților, chiar la ieșirea din Susa, dar nu suntem înstăriți.”

„Pielea ta este într-o stare deplorabilă. Este arsă de soare și uscată.”

Estera fu nevoită să-și reprime un zâmbet. Mergea din ce în ce mai bine. „Stau mult pe afară.”

Hegai strâmbă din nasul lui pocit la auzul acestei informații. „Fără văl?”

„Da.” Spuse Estera apăsător. „Este dificil să muncești cu fața acoperită.”

„Filius mi-a spus că i-ai fost recomandată de un funcționar din departamentul său de lucru. Un evreu.”

„Este un prieten de familie.“

Hegai clătină din cap, ca și când nu-i venea să creadă cele auzite. Estera profită de moment pentru a-i atrage atenția asupra mâinilor ei, dându-și după ureche o șuviță pe care Hegai o atinsese.

O mână mare și bine întreținută se întinse înspre a ei. „Ce ți-ai făcut la mâini?“

Estera își privi cu satisfacție mâinile aspre. „După cum am mai spus, în familia mea, femeile trebuie să muncească.“

Hegai arăta îngrozit, iar Estera era atât de încântată de dezaprobarea lui fățișă încât zâmbi.

Aceasta era o greșeală. *Îți poți încălzi mâinile la surâsul Esterei*, spusese adesea unchiul Mardoheu. Iar acum eunucul-șef îi ținea tăcut mâna într-a lui și o privea țință.

Spuse încet, „Pielea și părul tău pot fi reparate și înfrumusețate. Oasele tale sunt deja frumoase, iar oasele sunt cele ce nu se pot schimba.“

Zâmbetul Esterei dispăru.

Hegai continuă să o privească, apoi dădu aprobator din cap. „Nu cred că Marelui Rege îi vor dispăcea rezultatele.“

Estera își smulse mâna dintr-a lui și se dădu un pas înapoi. Inima îi sărea din piept. „Ce vrei să spui?“

„Vreau să spun că fața ta a trecut testul, Estera. Acum, să examinăm restul.“

Estera nu avea să uite vreodată, tot restul vieții sale, umilința fierbinte a orei ce urmă. Dacă unchiul Mardoheu ar fi știut despre aceasta, n-ar fi trimis-o niciodată acolo. El n-ar fi îngăduit niciodată ca ea să fie tratată ca un obiect de vânzare, împunsă și înghiontită și despuiată de veșminte în fața unui eunuc inexpressiv care nu scotea un cuvânt în tot acest timp. Momentul cel mai cumplit a fost atunci când el o verifică dacă era într-adevăr virgină. Esterei îi venea să-i scoată ochii.

Ce a urmat a fost la fel de rău. Fu dusă înapoi la Hegai, care îi spuse că era o fată cu adevărat norocoasă, că, în ciuda defectelor ei, fusese acceptată de candidată. „Hatac îl va anunța pe prietenul tău, care îți

va informa familia. Sunt sigur că se vor bucura de veste.“ O privi cu ochii mijiți. „Deși, trebuie să mărturisesc, sunt uimit că te-au trimis aici într-o stare atât de deplorabilă.“

Estera rămase fără grai.

El își îndoi degetul. „Vino, Estera, te voi conduce în camera ta.“

Ea nu se putea mișca. *Nu se poate întâmpla asta. Au de gând să mă pună în harem. Este o greșală. Nu pot lăsa să se întâmple așa ceva. Nu Dumnezeu a vrut asta. Sunt sigură că El nu a vrut. Cum ar putea? Trebuie să-i spun lui Hegai adevărul, să-i spun cine sunt, ca să mă lase să plec.*

Aproape că își deschisese gura să vorbească când își aminti: dacă ea recunoștea că Mardoheu mințise în legătură cu identitatea ei, acesta dădea de necaz. Cu siguranță și-ar fi pierdut slujba. Putea chiar să fie pedepsit aspru. Nu putea risca acest lucru. Deși era mândră pe el, știa că alesese această cale doar pentru că credea cu adevărat în visul acela nebunesc. El chiar credea că ea avea să salveze poporul evreu de la pieire.

Trebuie să rămân, realizează ea, deznădăjduită. Trebuie să rămân până când regele își va alege nevasta.

Hegai, observând că ea nu se clintise, se întoarse. „Ce s-a întâmplat?“

„Nimic.“ Trase aer adânc în piept, liniștindu-se. „Vin.“

Tată ceresc, se rugă ea în timp ce îl urma pe Hegai mai adânc în labirintul de coridoare rezervate haremului, Te implor să mă ajuți. Nu am pe nimeni altcineva. Nici tată, nici unchi – nimeni la care să apelez, decât pe Tine. Te rog, ajută-mă să trec cu bine prin această grea încercare. Dă-mi puterea să îndur ce trebuie îndurat. Dă-mi puterea să nu compromit siguranța unchiului Mardoheu.

CAPITOLUL CINCI

Estera privi în jur, spre camera ei. Era mică și fără ferestre. Zidurile se opreau cu un picior [cca. 30 de centimetri – n.tr.] mai jos de plafon, ceea ce constituia singura posibilitate de ventilare a aerului. De unul dintre pereți erau rezemate două scrinuri mici, o lampă, un coș pentru jăratec și o masă alcătuind restul mobilierului. O oglinjoară de bronz lustruit atârna pe perete deasupra mesei, pe care erau aranjate o grămadă de piepteni, panglici colorate, vase și sticlețe. În aer, plutea mireasma apăsătoare a unui parfum de mosc.

Estera simți că avea să se sufocă dacă trebuia să doarmă acolo.

Hegai spuse, „A trebuit să trimitem tot haremul regelui la Babilon ca să facem loc aici pentru noile-venite. Fata care a stat înaintea ta în camera aceasta a fost dată afară de rege ieri, de aceea avem loc pentru tine.“

„Dată afară?“

„Da. Marele Rege acordă câte o întrevedere separată fiecărei candidate. Face asta de luni de zile și, până acum, pe toate le-a respins.“ Hegai părea încurcat. „I-am trimis câteva fete extrem de frumoase, dar Ahașveroș este cusurgiu.“

„Ce se întâmplă cu fetele după ce sunt respinse?“ întrebă Estera cu o teamă vagă.

„Sunt trimise într-o altă parte a haremului unde așteaptă până când le putem înștiința familiile să vină și să le ia.“

„Deci, nu rămân în harem?“ Estera era nerăbdătoare să-și clarifice acest aspect.

Hegai o privi de sus. „Fetele ahemenide nu ajung concubine.“

Estera zâmbi, ușurată. Avea să fie bine. Regele acesta cusurgiu nu va vrea să aibă nimic de-a face cu ea. Odată ce sfârșea întrevederea, putea merge acasă.

Hegai îi indică dulapul unde era ținută salteaua de dormit, apoi îi spuse că stăpâna casei avea să sosească în scurt timp să se ocupe de ea.

După ce plecă Hegai, Estera mai privi o dată, pe îndelete, camera. Inspiră adânc, ca pentru a încerca să se convingă că era destul aer de respirat în spațiul acela închis. Apoi își ridică mâinile în străvechea atitudine evreiască de rugăciune și privi în sus.

Tată ceresc, ajută-mă să trec prin această grea încercare. Dă-mi curajul de a-mi păstra puritatea, chiar dacă trebuie să trăiesc în locul acesta necurat.

Rugăciunea îi fu întreruptă de deschiderea bruscă a ușii. O femeie enormă năvăli înăuntru, iar Estera își coborî brațele și se dădu un pas înapoi, copleșită de vastul spațiu ocupat de femeie.

„Eu sunt Muran, stăpâna casei,“ anunță femeia aceea grasă. „Tu ești Estera?“

„Da.“ Spatele Esterei se rezema de perete.

Ochii stăpânei o măsurară fără grabă pe Estera, din creștetul capului și până în vârful degetelor. Trupul femeii emana o mireasmă dulce, florală, care acoperea parfumul de mosc ce plutea deja în aer. Esterei îi trecu prin minte că niciodată în viața ei nu mai văzuse niște sâni atât de enormi.

„Hegai mi-a spus că ai nevoie de multă muncă, că părul și pielea ta sunt dizgrațioase.“ Stăpâna păși înainte, ridică o șuviță din părul Esterei și o frecă între degete exact în același fel ca eunucul-șef. Merse până acolo încât o și mirosi. Apoi, plescăi din limbă dezaprobator și întrebă, „De ce porți verde?“

Fără să vrea, Estera aruncă o privire în jos, spre rochia ei cea mai bună, pe care întotdeauna ea o considerase drăguță. „Am obținut un preț bun pe lână.“

„N-ar trebui să porți niciodată verde. Te face să arăți palidă.“

Bărbia Esterei se ridică imperceptibil. „Poate că eu chiar *sunt* palidă.“

Ochii femeii, îngropați în pungi de grăsime, erau reci și critici. „Vei arăta mai puțin palidă într-o altă culoare decât verde.“

Estera se întrebă de ce oare o mai luaseră dacă se situa atât de mult sub standardele lor. Își dorea să pună această întrebare, dar știa că ar fi sunat ciudat din partea cuiva care trebuia să fie copleșită de încântare pentru că fusese acceptată.

Muran oftă. „Hegai avea dreptate; ai nevoie de multă muncă. Vino cu mine acum și vom începe cu o baie.“ Stăpâna se întoarse și își manevră gabaritul uriaș prin intrarea îngustă, iar Estera o urmă.

Estera nu mai avusese experiența scufundării în apă și gândul îi dădea emoții. Toți persanii erau fanatici în privința curățeniei personale și se așteptau ca toate celelalte neamuri ce locuiau în cetățile lor să fie la fel de curate, dar numai cei foarte bogați aveau băi încorporate. Și, cum persanii credeau și că râurile erau sacre, nimeni nu avea voie să se scalde în ele. Într-un oraș înconjurat de râuri, majoritatea populației din Susa se spăla într-un bazin și se usca laborios cu un șervet. Folosirea apei din râuri era permisă numai după ce era scoasă din cursul ei firesc.

Estera o urmă pe Muran de-a lungul câtorva coridoare, care ei îi părură identice, până când, în sfârșit, stăpâna deschise o ușă și o conduse într-o încăpere spațioasă și plină cu oglinzi. Pe pardoseala din plăci de ceramică zăceau împrăștiate taburete de aur și de argint, iar aerul umed și cald era înmiresmat cu trandafiri. O fată înaltă, blondă și cu ochi albaștri, veni spre ea de îndată ce intră Muran și o întrebă, „Pot să îți fiu de folos, stăpână?“

„Da. Ea este Estera, o nouă candidată, Luara. Pregătește-o, te rog.“

Luara se plecă din talie spre Estera. Apoi, în timp ce Estera stătea nemișcată și tăcută, fata îi strecură peste cap o robă lungă de in. Estera fu, curând, profund recunoscătoare pentru această modestă învelitoare,

pentru că, după aceea, Luara începu să o dezbrace. Experiența de a fi despuiată de haine de două ori în aceeași zi o făcu să roșească de furie și stânjeneală.

„Foarte bine,” spuse Muran cu o strălucire în ochii ei mici. „Acum vom începe tratamentul. Vino cu mine.”

Primul lucru pe care Estera îl văzu când intră în încăperea principală a băii haremului fu o magnifică fântână din marmură care trona în mijlocul camerei. Mai multe fete îmbrăcate în rochii ca a ei ședeau pe marginea fântânii, trecându-și mâinile prin apă și vorbind între ele. Altele își făceau baie în uriașele bazine din marmură care erau instalate pe pereții din cărămizi emailate de culoare albastră, galbenă și verde.

Zumzetul vocilor de femei se opri când Estera intră în încăperea. Preț de o clipă, simți apăsarea aerului umed și cald, încărcat de greutatea privirilor ațintite spre ea, și se tensionă. Apoi, fetele se întoarseră la tovarășele lor și un zgomot ușor de râsete domolite și conversații șoptite umplu din nou încăperea plină de aburi.

„Vino cu mine, doamna mea,” spuse Luara aspru, conducând-o înspre unul dintre pereții neocupați ai băii. Deschise cele două robinete instalate în perete și, spre uimirea Esterei, dintr-unul țâșni apă fierbinte și din celălalt, apă rece. Muran rămase în urmă să vorbească cu o femeie pe care Luara o numea stăpâna băilor, iar Estera se simți în largul ei să o întrebe pe servitoare cum reușiseră să facă să curgă apă fierbinte dintr-un robinet.

„Este legat la rețeaua de conducte, desigur,” replică fata. „Cazanul de încălzire se află sub pardoseală.”

Singura ocazie în care Estera se îmbăiașe în apă fierbinte fusese atunci când își dăduse osteneala să o încălzească pe cuptorul de afară. De cele mai multe ori, se îmbăia cu apă rece. Iar acum, iată, se afunda până la umeri într-o vană de apă unde avea amestecul perfect între fierbinte și rece.

Se simțea ciudat, dar se gândi că îi plăcea.

Spre marea ei ușurare, i se îngăduise să-și păstreze roba pe ea, dar acest lucru n-o împiedica pe Luara să ajungă sub ea și să-i frece cu peria fiecare centimetru de piele până o furnica.

Când baia fu gata și Estera se ridică în picioare ca să se scurgă apa

de pe ea, merseră în următoarea încăpere, unde Luara îi zise că avea să-i fie spălat părul. Două fete foarte drăguțe îi spuseră să se așeze pe un taburet, apoi îi turnară pe cap o odioasă mixtură galbenă și începură să i-o fricționeze prin păr.

„Ce este aceasta?” întrebă Estera, ținându-și ochii strâns închiși ca nu cumva s-o orbească.

„Doar gălbenuș de ou,” replică Luara. „Excelent pentru curățarea părului fără a-l usca.”

Cele două fete frecau viguros, îmbibându-i gălbenușul în fiecare suviță de păr. La urmă, îl clătiră turnându-i câteva găleți de apă caldă în cap. Estera își scutură capul ca un câine plouat când ele terminară și privi cu fascinație cum apa dispărea, pur și simplu, prin găurile de scurgere din pardoseala de cărămidă. Gândindu-se că terminaseră cu ea, dădu să se ridice, dar Luara îi puse mâna pe umăr, împiedicând-o.

Îi spălară părul încă o dată, după care una din fete îl fricționează cu un fel de ulei cu miros dulceag. După aceea, îi spălară părul din nou.

În acest punct, Muran și stăpâna băilor se abătuseră până la ele ca să urmărească procedurile.

„Un început bun,” spuse stăpâna băii pe un ton încurajator. „Într-o lună, va străluci ca mătasea.”

O lună? Avea să fie aici o lună întreagă? Și, în plus, nu voia ca părul ei să arate mai bine. Nu că ar avea vreo șansă să o aleagă regele tocmai pe ea, se încredința ea. Dar sperase să-l vadă mai curând.

„În continuare, ne vom ocupa de piele,” spuse Muran și se deplasă împreună cu Luara și Estera într-o a treia cameră, unde le așteptau încă două servitoare.

Mai întâi, o frecară peste tot cu piatră ponce, proces extrem de inconfortabil care era menit să netezească toate zonele aspre. Apoi îi spălară pielea cu albuș de ou – pentru a încerca să o facă mai puțin palidă, se gândi Estera. Cea mai rea parte a supliciului, însă, veni atunci când îi îndepărtară părul de pe picioare și de la subrațe.

Mai întâi, una dintre fete îi întinse o pastă pe piele, iar după cinci minute chinuitoare, când Estera era sigură că pielea i se dezlipea, arsă, de pe trup, femeile o clătiră cu apă fierbinte. Spre uimirea ei, părul era spălat împreună cu pasta.

Partea finală a tratamentului veni când Estera se întinse pe o masă de marmură, iar o față zveltă, cu degete incredibil de puternice, îi fricționă pielea cu ulei. Acea era prima dată, în toată ziua, când Estera chiar se relaxă, închizându-și ochii de plăcere în timp ce mâinile iscusite îi îndepărtau tensiunea din mușchi.

În sfârșit, Muran o duse într-o cameră de îmbrăcat, de unde stăpâna garderobei scoase la iveală haine noi.

„Mă pot îmbrăca și singură,” spuse Estera când Luara se aplecă să-i pună o lenjerie subțire de in pe sub roba de baie, acum uscată. Se săturase de-a binelea să fie manevrată ca o păpușă.

„Sunt convinsă că poți,” fu de acord Muran. „Dar aici trebuie să înveți să te lași îmbrăcată de alții.”

Estera nu se dădu bătută în timp ce Luara strecură pe ea noul schimb de haine. „Dacă îți vei ține mâinile ridicate, doamna mea, voi scoate roba,” spuse fata.

Estera își ridică brațele, iar Muran privi cu ochi critici cum arăta în lenjeria subțire de in. „Sânii tăi ar fi putut fi chiar un pic mai mari, dar merg și așa.”

Estera se săturase și de atâtea comentarii la adresa persoanei ei. „Dă-mi mie tunică aceea,” îi spuse Luarei, care îi înmână o haină de culoarea fildeșului, cu mâneci lungi, pe care Estera și-o trase în grabă peste cap.

Țesătura tunicii era splendidă. Estera nu se putu abține să nu mângâie rafinatul material.

„Toate pânzeturile noastre provin din Egipt,” o informă Muran.

„Este foarte frumoasă,” admise Estera.

Stătu în picioare o vreme, care ei îi păru o veșnicie, până când stăpâna fu mulțumită să vadă că faldurile tunicii îi cădeau în mod egal din talia îngustă până la călcâie. În sfârșit, Luara alege o robă trandafirie din lână, cu mâneci lungi, și o vâri peste capul Esterei. Roba îi ajungea doar până la genunchi, în așa fel încât să se vadă faldurile desăvârșite ale tunicii de dedesubt.

Între timp, părul Esterei se mai uscaser și Luara i-l pieptănă și îi împleti în el panglici trandafirii.

„Acum, cosmeticele,” spuse Muran, întorcându-se spre fata care

intrase cu o tăviță ticsită cu tot felul de sticlute turcoaz și verzi.

Stomacul Esterei scoase un zgomot audibil.

Fata cu cosmeticele chicoti, iar Muran o privi aspru.

„N-am mâncat nimic toată ziua,” spuse Estera, încântată că zgomotele stomacale aveau să fie o altă bulină neagră în defavoarea ei.

„Ai să mănânci imediat ce terminăm cu fața,” îi făgădui Muran.

După multe dezbateri, femeile se deciseră doar să-i evidențieze cu kohl conturul ochilor și să-i pudreze obrajii cu puțin roșu. Când cosmeticiana își încheie misiunea, Muran o conduse pe Estera la oglinda mare de bronz ce ocupa aproape un perete întreg din cameră și îi ceru să se privească. După expresia întipărită pe chipul stăpânei, era clar că se aștepta ca Estera să fie încântată.

Estera se uită în oglindă și văzu o aristocrată persană cu ochi imenși, dați cu kohl. Simți un dor sălbatic după vechile ei haine ponosite din lână și după fața ei naturală. Ce ar spune Avraam dacă m-ar putea vedea acum? se gândi.

„Ei bine,” întrebă Muran. „Nu ești mulțumită?”

Estera își dădu toată silința. „Arăt foarte drăguță. Vă mulțumesc.”

Muran îi aruncă o privire încurcată. Era pe punctul de a deschide gura, când stomacul Esterei chiorăi din nou. Pe neașteptate, enorma stăpână a casei izbucni în râs. Era un râs profund, surprinzător de contagios, care o făcu pe Estera să zâmbească.

Ochii mici și strălucitori ai lui Muran se făcură cât cepele. „Ah. Acum înțeleg de ce te-a acceptat Hegai,” spuse.

CAPITOLUL ȘASE

Trecu o săptămână până când Estera putu mânca din mâncărurile servite fetelor, și multe altele până când putu mânca fără să i se facă greață. Nu o ajuta nici că fetele cu care trăia se purtau complet pe dos față de cum fusese ea învățată să se poarte. Nu erau modeste; se lăudau tot timpul cu frumusețea lor. Nu erau amabile; aveau tot felul de dispute malițioase și prostești din te miri ce trivialități legate de întâietate și privilegiu. Fetele care aparțineau rangurilor mai înalte ale aristocrației se uitau de sus la cele care nu erau la fel de sus-puse. Și toate se uitau de sus la ea, fata a cărei mamă era fiică de negustor și al cărei tată era un simplu locotenent în cavalerie.

În tot acest timp în care Estera era supusă regimurilor continue de îmbăiere și spălare a părului și de pregătire a pielii, din ce în ce mai multe fete își aveau întrevederea cu Marele Rege și erau respinse. Din câte spunea Luara, servitoarea căreia îi fusese încredințată Estera, fetele care erau respinse erau trimise într-o altă parte a haremului, unde așteptau până când familiile lor erau notificate să vină și să le ia acasă.

„Doar două fete au rămas ca posibile alegeri, stăpână,” îi spuse

Luara Esterei. „Ahașveroș le va revedea dacă nu găsește pe altcineva mai pe placul său.“

Estera pufni indignată. „Regele nu are absolut nicio considerație pentru sentimentele altor oameni. Nu trebuie decât să vezi cum și-a tratat prima soție ca să îți dai seama de asta. Iar acum, sărmanele fete, să fie ținute aici în felul acesta doar pentru că el nu se poate hotărî. Ar trebui să-i fie rușine.“

Luara, care îi pieptăna părul, se opri și se uită la fața Esterei, care se reflecta în oglinda de bronz dinaintea lor. „Stăpână, vorbim despre Marele Rege. Eu aș zice că are mai multe pe cap decât sentimentele femeilor care doresc să ajungă soția lui și să aibă parte de gloria lui. Niciuna dintre ele nu se supără să aștepte dacă acest lucru îi dă o șansă să fie aleasă.“

Estera întâlni privirea albastră a servitoarei sale. Luara era, în mod cert, la fel de frumoasă ca oricare dintre fetele ce candidau. După o clipă de ezitare, o întrebă ceea ce se întrebaser și ea multă vreme. „Tu cum de-ai ajuns să fii aici, Luara?“

Luara netezea cu pieptenele o șuviță din părul Esterei. „Când aveam doisprezece ani, tatăl meu m-a vândut satrapului Babiloniei, iar apoi satrapul m-a prezentat în dar lui Ahașveroș. Era de părere că regelui avea să-i placă culoarea mea.“

Vocea ei era faptică, dar Estera văzu durere în ochii aceia frumoși. *Ce poveste teribilă*, se gândi. „De cât timp ești aici?“

„Sunt în harem de cinci ani, stăpână.“

Inima Esterei fu străpunsă de milă. Ce viață teribilă dusese fata aceasta. Dar simți, instinctiv, că Luara nu era genul de persoană care ar fi primit cu bunăvoință mila altcuiva, așa că spuse, „Ei bine, eu cred că este o rușine pentru un bărbat ca toate aceste fete să roiască în jurul lui așteptând ca el să le observe! Suntem ca un staul plin de cai scumpi, îngrijiți, îmbăiați și hrăniți, doar ca să fim gata pentru clipa în care călărețul nostru s-ar decide să vină și să ne scoată afară. Este... este dezgustător.“

Mâna Luarei se așeză pe umărul Esterei. „Nu mai spune nimănui aceste lucruri, stăpână! Nu spune niciodată ceva care ar putea fi defavorabil Marelui Rege. Chiar tu însăși ai amintit cât de ușor s-a

descotorosit de Vaști când i-a stat în cale. Fii foarte, foarte atentă, te implor.“

Estera vedea bine că fata era cu adevărat preocupată. Își ridică mâna și o puse peste a Luarei. „Nu-ți face griji, voi fi cuminte.“ Îi oferi Luarei un zâmbet liniștitor. „În plus, niciuna dintre fetele acestea aristocrate nu vrea să aibă vreo legătură cu mine, așa că n-am nicio șansă să le împărtășesc gândurile mele. Voi fi în siguranță.“

Fata din harem despre care servitorii credeau că avea șansele cele mai mari dintre toate candidatele se numea Barsine. Aceasta era de o frumusețe rară, cu pielea albă ca fildeșul, nasul mic și arcuit și zulufi negri, strălucitori, după care se dădeau în vânt cel mai mult persanii. Luara îi explică Esterei că Barsine nu era doar frumoasă, ci era și o descendentă directă a lui Cyrus cel Mare, împăratul care întemeiasc dinastia ahemenidă. Acest lucru o făcea mai specială în comparație cu majoritatea celorlalte.

Estera cunoștea totul despre Cyrus, pentru că și evreii îl cinsteau. El era regele care îi eliberase din exilul babilonian impus de împăratul Nebucadnețar și tot Cyrus îngăduise poporului ei să reconstruiască templul din Ierusalim. Se gândea acum că, pentru persani, trebuia să fie la fel de important să fii din genealogia lui Cyrus cum era pentru evrei să fii din genealogia lui David.

De fapt, Barsine avea atât de multe avantaje, încât până și celelalte candidate erau de părere că ea avea să fie aleasa; toate sperau să fie chemate înaintea ei, ca să poată avea o șansă. Când, în cele din urmă, Barsine își primi chemarea la întrevederea cu regele, surprinse pe toată lumea prin faptul că îi ceru Esterei să-i țină companie în timp ce era îmbrăcată. „Nu voi fi atât de emotivă dacă ești și tu acolo. Tu ai o seninătate aparte, Estera, care este foarte liniștitoare,“ spunea ea.

Așadar, Estera rămase cu Barsine în timp ce fata era pregătită pentru întâlnirea care îi putea schimba viața – ei și celorlalte fete din harem. În timp ce Muran și ajutoarele ei se agitau în jurul părului și vestimentației Barsinei, Estera încerca să se gândească ce să-i spună ca să o distragă. Pomeni despre o pasăre mică și cenușie care zburase în grădina haremului cu o zi înainte.

„Arăta atât de ciudat printre toate păsările-paradisului, dar era o gură de viață reală,” spuse ea. „Închipuie-ți, pasărea aceasta mică și cenușie ciugulind pe ici pe colo în haremul Marelui Rege al Persiei. Mi s-a părut ceva minunat.”

Muran se ridică din poziția ei de pe podea lângă Barsine și o privi lung pe Estera. „Te gândești că probabil *tu* ești acea pasăre cenușie, Estera?”

Estera făcu ochii mari în fața acestei remarci prea perceptive. Își forșă un zâmbet. „În comparație cu Barsine, în mod cert eu sunt o pasăre cenușie, stăpână.”

Chiar atunci, Hatac, eunucul care se ocupa de Estera și de Barsine, apărură în ușă și spuse, „A sosit timpul, stăpână.”

Barsine inspiră prelung.

„Noroc,” îi ură sincer Estera.

„Mulțumesc,” șopti Barsine. Apoi își veni în fire, neobișnuita vulnerabilitate îi dispărură ca prin farmec și spuse trufașă, „Sunt gata.”

Cel care îi aduse Esterei vești despre Barsine fu Hatac. „Regele a poruncit să rămână în harem până când vede și restul candidatelor. Celelalte două fete care au mai rămas vor fi trimise acasă.”

Cu toate că nu erau tocmai veștile la care sperase Estera, erau totuși vești bune. Era clar că Ahașveroș o plăcuse pe Barsine.

După aceea, Hatac o surprinse spunându-i, „Am poruncă să te duc la stăpâna casei. Vrei să mă urmezi?”

Apartamentul lui Muran se afla într-o parte a haremului mult mai luxoasă față de cea unde era cămăruța Esterei. Stăpâna se întoarse când Hatac o anunță pe Estera, apoi arătă spre o pernă voluminoasă așezată pe podea. „Ia loc, Estera,” spuse Muran. Ea însăși se lăsă pe un divan încăpător, ridicându-și picioarele pentru a sta confortabil. Estera era uimită că o femeie atât de masivă putea executa o astfel de manevră cu ceea ce părea a fi relativă ușurință.

„Hatac ți-a povestit despre Barsine,” spuse Muran așezându-și roba cu modestie în jurul picioarelor.

„Da. Și trebuie să recunosc că sunt surprinsă, stăpână. Dacă regele

nu o vrea pe Barsine, atunci ce altceva poate să caute?“ Picioarele lungi ale Esterei erau îndoitte sub ea, iar fusta rochiei de culoarea portocalilor în floare i se revărsa peste pernă.

O scurtă tăcere se așternu în timp ce ochii negri scânteietori ai lui Muran cercetau atent chipul Esterei. Aceasta rămase liniștită sub privirile ei scrutătoare, cu spatele drept și mâinile încrucișate, calm, în poale.

„Într-adevăr,“ răspunse, în sfârșit, Muran. „Aceasta este o întrebare pe care am discutat-o și eu cu Hegai.“

Ușa apartamentului se deschise și pe ea intră o fată tânără cu o tavă de ceai, plină de prăjituri dulci, zaharoase, și fructe. Aceasta puse tava pe o măsuță joasă, turnă ceai în niște frumoase cupe smălțuite din cupru și le aduse câte una Esterei și lui Muran. După aceea, întinse tava spre Muran, care se servi cu o bucată mare de prăjitură cu nuci presărată cu zahăr. Estera, nefiind obișnuită cu luxul de a avea fructe iarna, alese o portocală.

„Atât, Gazel,“ spuse Muran, iar fata se retrase în liniște din cameră. Stăpâna mușcă din prăjitura ei cu evidentă plăcere; Estera, însă, își ținea portocala în mână. Nu se simțea în stare să înghită ceva chiar acum.

După ce își sfârși prăjitura, Muran își linse delicat zahărul de pe degete. Apoi îi spuse Esterei, din gesturi, să îi aducă tava cu bunătăți. De astă dată, alese o piersică bine coaptă. „Toți am avut speranțe pentru Barsine,“ spuse ea examinând piersica.

„Știu. Barsine este atât de frumoasă. Și este o descendentă directă a lui Cyrus. Am crezut că acest lucru este important pentru rege.“

„Se pare că nu este.“ Muran mușcă din piersică și o dără de suc i se prelinse pe bărbie.

„Oare ce o fi căutând?“ întrebă Estera din nou.

Muran puse piersica jos, își șterse bărbia și își odihni mâinile împodobite cu bijuterii pe stomac. „Am să-ți spun ceva, Estera. Această așa-zisă competiție are puțin de-a face cu înfățișarea. Pur și simplu, Ahașveroș vrea o soție a cărei loialitate să-i aparțină lui. Darius l-a obligat să se căsătorească cu Vaști, care era loială tatălui ei, lui Mardonius. Și toată lumea știe că acesta îl urăște pe Ahașveroș.“

Estera își aduse aminte că Avraam zisese, în mare parte, același lucru, atunci când auziseră prima dată despre edictul regelui. Spuse acum ceea ce gândise pe atunci. „Dacă așa stau lucrurile, nu ar fi mai înțelept să alegă o fată despre a cărei familie știe deja că îi este loială?”

„Familiile care i-au jurat credință lui Ahașveroș împotriva lui Xerxes pot fi numărate pe degetele de la o mână,” spuse Muran.

„Dar sunt sigură că lucrurile s-au mai schimbat,” protestă Estera. „Acum că Ahașveroș a fost numit Mare Rege, nobilimea îi va fi loială lui.”

„Ahașveroș ar considera acest lucru oportunism, nu loialitate,” spuse Muran.

Estera dădu ușor din cap, aprobator. „Cred că pot înțelege de ce. Dar nu a respins-o pe Barsine, stăpână. Nu vrea decât să vadă și alte fete.”

„Dacă ar fi găsit-o pe Barsine acceptabilă, ar fi luat-o fără întârziere. Nu, Estera, eu și cu Hegai am ajuns la concluzia că Ahașveroș caută de nevastă o altfel de fată.”

Estera rămase complet nemișcată, terifiată de ceea ce ar fi putut urma.

Muran își încrucișă gleznele încă grațioase. „Sinceră să fiu, Estera, Hegai a fost de acord să te vadă doar din curtoazie față de trezorerul-șef, care i-a solicitat acest lucru în numele unuia dintre oamenii lui. Tehnic vorbind, bineînțeles, ești ahemenidă, dar familia tatălui tău face parte din mica nobilime, iar cea a mamei tale pare a fi de negustori.”

„Da,” fu de acord Estera cu minciuna.

„Hegai a fost surprins de tine,” continuă stăpâna. „Te-a acceptat, dar trebuie să realizezi că tu ești diferită de celelalte candidate. Dacă i-ar fi căutat o femeie lui Xerxes, Hegai nu te-ar fi luat niciodată. Dar Ahașveroș este altfel. Și eu, și Hegai avem o presimțire că există o posibilitate ca tu să fii pe placul lui.”

Nu! Nu! Nu! Se gândi Estera cu groază.

Muran continuă neabătută, „Vrem să te luăm în grija noastră și să depunem un efort suplimentar în pregătirea ta. Ai mare potențial, draga mea, și suntem gata să ne investim timpul în tine.”

Estera șovăi o clipă, după care vorbe precipitat. „Voi fi și eu onestă cu tine, stăpână. Am consimțit să mă prezint aici doar ca să-mi mulțumesc familia, dar nu m-am așteptat să fiu acceptată de Hegai. Eu chiar nu mă simt calificată pentru o chemare atât de înaltă.“

Cutremurându-se din tot trupul ei masiv, Muran se ridică de pe divan. Îi făcu semn Esterei să vină la ea, apoi o întoarse în așa fel încât să stea cu fața la oglinda mare de bronz ce atârna pe unul dintre pereții camerei. Stăpâna îi trecu degetul de-a lungul osului obrazului. „Fața ta are o dulceață plăcută, Estera. Și ai ochii cei mai frumoși dintre toate candidatele. Cel mai important, ești din afară. Nu ai legături politice, nici o familie care să cerșească favoruri, nici dușmăanii sau dihonii de rezolvat. Eu și Hegai am căzut de acord că este posibil ca Ahașveroș te consideră foarte potrivită pentru el.“

Estera simți în gât o groază cu gust de fiere. Reușise să supraviețuiască în harem cu oarece sânge rece fiindcă crezuse cu adevărat că unchiul ei își interpretase greșit visul, că ea nu avea nici cea mai mică șansă de a fi aleasă de rege. Acum, ascultând-o pe Muran, realitatea posibilității de a i se cere să își asume această sarcină o lovi ca o săgeată drept în inimă.

Cum putea ea să facă asta?

Spuse cu voce scăzută, „Mă tem că vă voi dezamăgi.“

„Nonsens,“ replică Muran aspru. „Voi aranja să fii mutată într-o cameră mult mai mare, iar eu și Hegai vom începe să te instruim intensiv. Îți promit că atunci când te vei întâlni cu regele, vei fi pregătită.“

Estera fusese luată complet pe nepregătite de o astfel de ofertă. Se obișnuise să se considere candidata cu șansele cele mai mici, iar acum, să-i spună Muran așa ceva – era mai mult decât înspăimântată. Era de-a dreptul terifiată.

Este oare posibil ca unchiul Mardoheu să fi avut dreptate? Este posibil să fiu eu salvatorul pe care l-a văzut în visul lui?

Tot nu credea că putea fi adevărat. Ea era femeie și văzuse limpede și fără urmă de îndoială cât de puțin contau femeile în lumea persană. Dar... se afla acolo, în harem, și nu avea cum să refuze oferta lui Muran. Acest lucru ar fi stârnit suspiciuni, iar ea trebuia să aibă grijă să nu-l implice în vreun fel pe Mardoheu.

Inspiră adânc și spuse cu tot calmul pe care fu în stare să-l adune, „Îți mulțumesc, stăpână. Ești foarte bună.“

Muran se întinse să o cuprindă pe Estera la pieptul ei masiv. „N-ai de ce să-ți fie frică, Estera. Eu și Hegai vom fi totdeauna la dispoziția ta, ca să te sfătuim și să te ajutăm.“

Estera își îndesă capul în rotunjimile proeminente dintre gâtul și umerii lui Muran și simți pe spate mângâierea acesteia. Închise ochii.

Ce spune Muran, ce vrea Muran să facă... deja sunt aici, în harem. Presupun că trebuie să consimt. În plus, asta este probabil singura cale de a afla dacă unchiul Mardoheu a avut dreptate. Dacă regele mă alege pe mine, atunci voi ști că trebuie să mă supun dorințelor Domnului. Dar dacă mă respinge, atunci unchiul Mardoheu va înțelege că a greșit și va căuta un alt salvator pentru noi.

Cu ochii încă strâns închiși, cu fața îngropată în umărul ei, Estera spuse, „Prea bine, stăpână. Voi face precum spui.“

CAPITOLUL ȘAPTE

Haman stătea lângă Ahașveroș pe platforma încăpătoare, situată în aer liber, în colțul sud-vestic al palatului. În dimineața aceea, regele ieșea la plimbare călare împreună cu o ceată de curteni. Ca de obicei, bărbații purtau îmbrăcăminte mediană de călărie – jachetă, pantaloni și cizme –, iar pe cap, *cidaris*-ul, pălăria înaltă din fetru, cu vârf turtit, care semnifica apartenența la nobilimea persană. Stăteau cu toții acolo, în picioare, pentru că fratele regelui, Xerxes, întârzia.

Era o zi ce făgăduia că primăvara avea să sosească curând; aerul era cald și bătea o briză ușoară. Membrii familiei regale, care urmau să-l însoțească pe rege în plimbarea lui, păstrau o distanță corespunzătoare față de Ahașveroș și Haman. Îl așteptau, în continuare, pe Xerxes.

Haman era îngrijorat, cum era de altfel de fiecare dată când regele se afla în compania acelor bărbați, dintre care cei mai mulți îi erau dușmani. Măsura din priviri fiecare chip. Toți îi juraseră, odinioară, credință lui Xerxes. Haman nu avea încredere în ei și știa că nici regele nu avea.

Așa că îl îndemnă pe rege, „Te rog, fi atent, domnul meu. Ți se

poate întâmpla orice când ești departe de palat și de cei ce țin la tine.“

Ahașveros îi aruncă o privire amuzată prietenului care venise cu el din Babilon. „Este, fără îndoială, adevărat că Xerxes nu mă agreează, dar mi-e greu să cred că va încerca să mă ucidă în fața întregii gărzii împărătești, Haman.“

Haman nu avea încredere nici în garda de corp a regelui, sau cel puțin nu în comandantul acesteia, care rămăsese de pe timpul domniei lui Darius. Dar își ținu gura, spre amuzamentul tot mai copios al lui Ahașveros, care îi spuse blând, „Sunt capabil să am grijă de mine, dar apreciez preocuparea ta.“

„Curtea aceasta e un cuib de năpârci, domnul meu.“ Haman își coborî vocea într-o șoaptă abia perceptibilă. „Pericolul te paște pretutindeni.“

„Îmi dau seama de asta, Haman,“ spuse Ahașveros oarecum nerăbdător. „Dar am și susținătorii mei loiali – între ei ești și tu, prietene.“

Preț de o clipă, regele își așază mâna pe brațul lui Haman, iar inima acestuia tresăltă de bucurie. Își dorea să se poată alătura suitei regelui și, pentru un moment, se delectă cu o viziune primejdioasă în care pune pe fugă o armată de adepți de-ai lui Xerxes pentru a-l scăpa pe Ahașveros de la asasinare. Dar Haman nu era ahemenid și nu călărea destul de bine ca să se poată alătura cetei de aristocrați persani.

Ahașveros își ridică ochii spre cerul senin și oftă. „Din nefericire, plimbarea de astăzi îmi va fi scurtată. I-am promis lui Hegai că mă întâlnesc cu una dintre fetele care își doresc să ajungă regine. Din spusele lui, numărul acestora scade și mulțumesc zeilor pentru asta. Cel puțin am deja o posibilitate decentă, în caz că nu mai este niciuna acceptabilă.“ Se încruntă. „N-am realizat cât de mult timp avea să-mi ocupe căutarea aceasta.“

Haman se uită și el la cer, estimând ora. În curând, Xerxes avea să fie într-o întârziere impardonabilă. „Atunci, de ce nu o iei pe cea care ți-a fost pe plac și termini cu asta, domnul meu?“

„Probabil că așa voi face. Întrevederile acestea nu sunt doar mari consumatoare de timp, ci și extrem de anoste.“

Haman observă că bărbații din jurul lor se întoarseră spre ușa masivă ce dădea în curtea familiei regale. Sosise Xerxes, în sfârșit. Acesta călcă cu pași mari pe platformă – un bărbat tânăr, înalt, sigur de sine,

cu o față frumoasă, închisă la culoare și batjocoritoare, foarte diferit de fratele său mai mare. „Iartă-mă pentru întârziere, domnul meu,” spuse Xerxes, oprindu-se în fața regelui.

Ahașveroș nu se sinchisi să-i întindă mâna rudeniei sale. Urmă un moment de tăcere stânjenitoare, iar Haman văzu cum aroganța de pe chipul lui Xerxes cedă locul neîncrederii când acesta realizează că fratele său avea de gând să-l oblige să se prosterneze înaintea lui. Cum tăcerea se prelungea, Xerxes se încruntă și se lasă, fără prea mare tragere de inimă, într-un genunchi. Chiar înainte de a fi cu totul prosternat, Ahașveroș îi întinse o mână și îl ridică, în loc să-i dea convenționalul sărut pe obraz convenit unui frate de sânge.

„Iartă-mă pentru întârziere,” repetă Xerxes. „Mă tem că am pierdut socoteala timpului.”

Haman își țuguie buzele, uluit. Xerxes își amânase intrarea dinadins, pentru a-l enerva pe Ahașveroș, precum și pentru a-și face remarcată importanța față de restul familiei regale.

Chipul lui Ahașveroș era cu neputință de descifrat. „Acum, că ești aici, voi porunci să fie aduși caii.”

În timp ce așteptau, regele era încadrat într-o parte de Haman și în cealaltă, de Xerxes. Ura dintre Haman și Xerxes era fâțișă și crâncenă, dar astăzi Haman îi asculta liniștit pe cei doi frați vorbind despre aparent singurul lucru pe care îl aveau în comun: caii.

„Îl călărești pe Soleil astăzi?” întrebă Xerxes.

„Bineînțeles,” replică Ahașveroș. „Are nevoie de exercițiu.”

„Hmm.” Xerxes fornăi pe nasul acvilin. Haman știa că era un punct sensibil pentru Xerxes faptul că nimeni din Susa nu fusese în stare să călărească magnificul armăsar nisean înaintea lui Ahașveroș. Și acesta o făcuse aparent cu ușurință. Isprava îi atrăsese respectul membrilor familiei regale, dar și resentimente. Acestora nu le plăcuse faptul că un străin din Babilon izbutise să facă ceva de care ei se dovediseră incapabili.

Haman ascultă în tăcere conversația celor doi frați. Planul lui Ahașveroș era să încerce să-l învingă pe Xerxes, iar Haman socotea că o astfel de încercare era o greșeală. Regele ar face mai bine să-l izgonească pe Xerxes de la curte, cu tot cu maestrul lui, Mardonius, care încercase ani de-a rândul să facă din Xerxes un discipol înfocat.

Mardonius, care fusese mâna dreaptă a lui Darius și tatăl lui Vaști, era și mai periculos decât Xerxes, fiindcă nu avea deloc scrupule. Haman nu avea nicio îndoială că, dacă Mardonius ar fi găsit o cale de a-l asasina pe Ahașveroș, s-ar fi folosit de ea.

Dar Ahașveroș credea că își putea preface dușmanii în prieteni. Adevărat, așa procedase în Babilon, dar Persia era altfel. Persanii nu dădeau doi bani pe rațiune și justiție – nobililor persani nu le păsa decât de putere.

Caii ajunseseră în curte, iar cei doi frați se îndreptară spre scări. Un tânăr locotenent veni să-l asiste pe rege la urcarea în șa, dar Ahașveroș îl concedie și încălecă singur și cu o grație deplină uriașul armăsar nisean.

După ce regele urcă în șa, încălecară și ceilalți. Soleil nu agreă zgomotul și se zbatu, lovind aerul cu copitele de fier. Ahașveroș râse, mângâie umărul lucios al armăsarului și acesta se potoli. Haman îl privea cu inima strânsă.

Problema cu tine, domnul meu, este că nu știi să urăști. Dar am să te veghez eu. De aceea sunt aici: să mă îngrijesc de bunăstarea ta. Te voi proteja întotdeauna. Întotdeauna.

Când se întoarse, în sfârșit, la palat, Haman îl găsi pe Marele Vizir al împăratului așteptându-l în camera lui de lucru. Faptul că Haman, care purta titlul formal de purtător al arcului lui Ahașveroș, avea chiar și o cameră de lucru îi înfuria la culme pe persanii de la curte. Marele Vizir, Smerdis, care ar fi trebuit să fie al doilea cel mai puternic bărbat din imperiu, era cu siguranță furios pentru că era nevoit să se înfățișeze înaintea unui bărbat pe care el îl considera drept un lacheu din Babilon.

Ahașveroș încercase să-i împace pe oamenii tatălui său, atunci când urcase pe tron, lăsându-i să-și păstreze vechile titluri. Dar, neavând încredere în ei, asculta tot de oamenii veniți cu el din Babilon. Smerdis știa că regele își pleca urechea la cuvintele lui Haman și îl enerva peste măsură de îndurare faptul că era forțat să vină la acest străin. Haman, la rândul lui, îi displăcea și îi suspecta pe funcționarii persani pe cât de mult îl displăceau și îl suspectau aceștia pe el.

Îngăduindu-și un mic zâmbet triumfător, Haman spuse cu elaborată curtoazie, „Cum aş putea să-ți fiu de ajutor, Mare Vizir?“ și se așază la biroul său.

Smerdis se făcu roșu ca racul și aproape că își lătră cuvintele. „Mă aflu aici într-o chestiune legată de lucrul la Persepolis. Construcția noului palat nu poate înainta fără aprobarea regelui și iată că se apropie anotimpul cel mai prielnic construcțiilor.“

Ahașveroș discutase pe îndelete cu el despre acest subiect, astfel că Haman avea răspunsul pregătit. „Mi-e teamă, Mare Vizir, că Marele Rege nu are niciun interes să cheltuiască bani pe încă un palat. El mi-a spus că palatele din Susa și din Ecbatana sunt suficiente pentru nevoile lui. Ceea ce îl interesează pe rege este să îmbunătățească solul. El consideră că țara are nevoie de mai multe proiecte de irigare pentru a avea mai mult teren cultivabil. Aceasta înseamnă că trebuie să construim mai multe canale subacvatice. Iată unde își dorește regele să meargă banii lui, nu în construcția unui alt palat.“

„Darius s-a dedicat cu trup și suflet ridicării palatului de la Persepolis,“ spuse Smerdis cu fălcile încleștate de mânie. „Va fi capodopera arhitecturii persane. Palatul de aici, din Susa, este construit în stil babilonian, iar cel de la Ecbatana, în stil median. Persepolis va fi întru totul persan – un monument măreț de care să se minuneze generațiile viitoare.“

Haman netezi o bucatăică de hârtie de pe biroul din fața lui. „Îmi dai voie să-ți atrag atenția, Mare Vizir, că Darius nu mai este rege?“

Smerdis tăcu.

Haman spuse, „Regele a inițiat mai multe proiecte de irigare încununate de succes în Babilon, proiecte la care am avut fericirea de a-l asista. I-am cerut proiectantului un raport asupra zonelor persane care vor beneficia cel mai mult de pe urma unor astfel de proiecte. Dacă ești interesat, poți să mi te alături la întâlnirea aceea, Mare Vizir. Cred că va fi prezent și regele.“

„Ai grijă pe ce ton îmi vorbești, babilonian vrednic de dispreț,“ spuse Smerdis cu fața aproape la fel de roșie ca roba în care era îmbrăcat.

Haman își dădu capul pe spate și miji ochii. „Eu nu sunt babilonian, ci palestinian.“

„Palestinian,“ repetă Smerdis pe tonul pe care ar fi putut spune la fel de bine și *șobolan*. „Și, fără îndoială, unul dintre locurile despre care tu socotești că ar beneficia cel mai mult de pe urma unui proiect de irigare este deșertul acela căruia tu îi zici casă?“

Haman era atât de mânios încât tremura din toate încheieturile. Se ridică în picioare, semn că întâlnirea se încheiase. „Cred că ne-am spus destule, Mare Vizir. Îi voi spune regelui despre recomandările tale legate de Persepolis.“

Smerdis se aplecă spre el, aproape scupându-și cuvintele. „Îi voi spune eu însumi, palestinian îngâmfat.“ Și ieși cu pași apăsați din încăpere.

Lui Haman îi trebui ceva vreme să se adune. Toată viața lui îndurase disprețul acesta plin de aroganță față de națiunea și persoana sa. Doar Ahașveroș îi văzuse vrednicia și îl alesese de confident. El era un prieten de-al regelui. Trebuia să nu uite asta și să nu se lase necăjit de aceste ființe josnice.

Haman netezi raportul care se afla pe biroul lui și începu să citească.

CAPITOLUL OPT

Odată cu sosirea primăverii, femeile din harem petreceau mai mult timp în grădină. Grădina împrejmuită cu ziduri ce cuprindea bazine de apă, flori, copaci și verdeață era unul dintre locurile cele mai plăcute din toată Susa. Pentru a o crea, Darius poruncise să fie aduși arbori rari și arbuști cu flori din tot cuprinsul Asiei, asigurându-le locuitorilor haremului singura șansă de a ieși în aer liber.

După conversația pe care o avură, Muran îi dăduse Esterei un apartament spațios și îi desemnase pe Hatac drept gardă personală și pe Luara, servitoare. Celelalte fete nu puteau suferi tratamentul acesta preferențial, dar fiindcă nu fusese niciodată o favorită, Estera abia dacă observase vreo schimbare în atitudinea lor.

Într-o dimineață, se plimba prin grădină împreună cu Luara, când îl văzură pe Hatac venind în grabă spre ele. Se opriră să-l aștepte.

„Acum am ieșit de la Muran și aduc vești importante, stăpână. Îl vei vedea pe rege în după-amiaza aceasta!“

Estera își duse mâna la inimă. „Nu se poate, Hatac. Regele o va vedea pe Alenda astăzi, nu pe mine. Mai mult ca sigur că Muran ne-a încurcat.“

„Nu, stăpână, nu e nicio încurcătură. Alenda a fost bolnavă toată noaptea și nu este în stare să se întâlnească cu regele. Muran a hotărât să te trimită pe tine în locul ei.“

„Pe mine?“ se zgâi Estera la tânărul bărbat de care ajunsese să depindă. „Nu eu sunt următoarea la rând, Hatac.“ Ordinea în care fetele urmau să fie prezentate se baza pe cât de mult timp petrecuseră în harem. Estera era aproape în coada listei.

„Știu, stăpână, dar Muran vrea să mergi tu. Trebuie să vii direct la garderobă ca să fii îmbrăcată și pregătită.“

Estera nu răspunse, în schimb rămase nemișcată, încercând să priceapă ce putea să însemne pentru ea vestea aceea. *Astăzi*, se gândi ea. *Astăzi*, toată mascarada aceasta nenorocită avea să ajungă la capăt. Lunile de educație specială sub tutela lui Muran și Hegai o făcuseră să fie mai sigură ca oricând că era complet nepotrivită pentru poziția de regină. Câteva zile de acum încolo... ar putea chiar să doarmă acasă.

„Bine,“ spuse cu emfază. „Să mergem.“

Estera și Hatac străbătură împreună coridoarele neobișnuit de tăcute ale haremului. Estera petrecuse multă vreme cu Hatac în aceste ultime câteva luni și, în afară de Luara, el era singurul prieten pe care îl avea.

Înainte de a ajunge să locuiască la palat, Estera nu știuse mai nimic despre eunucii pe care persanii îi foloseau în paza castității femeilor lor. Ori de câte ori auzise vorbindu-se despre ei, ceea ce se întâmpla rar, părea că ar fi fost ceva degenerat în legătură cu ei. Până și Mardoheu, atât de caritabil de obicei, nu-și putuse ascunde disprețul față de creaturile acestea anormale.

Dar, în aceste ultime câteva luni, Estera aflase că băieții erau făcuți eunuci întocmai cum fetele erau făcute sclave și concubine: părinții lor îi vindeau sau îi dădeau de pomană pentru a câștiga favoruri din partea oficialilor persani. Atât fetele, cât și băieții erau vârați cu forța în haremuri, iar băieții erau castrați ca nu cumva să fie o amenințare sexuală pentru vreo femeie.

Majoritatea eunucilor de la palat aveau mijlocul subțire și vocea mai pițigăiată decât a bărbaților obișnuiți. Dar Hatac era diferit. El

își înfrunta soarta. Vorbea rar și cu grijă, de teamă să nu fie trădat de notele înalte pe care le ura și de care îi era atât de frică. Avea o dietă de abținere, iar Luara îi destăinuise Esterei că se antrena ca un fanatic.

Estera se uită acum la tânărul înalt, cu pielea aurie, care mergea alături de ea și inima i se umplu de durere pentru el. Ea avea să părăsească locul acela, dar Hatac era prizonier pe viață, prizonier nu numai în harem, ci și din cauza mutilării pe care o suferise în trupul lui.

Hatac o duse mai întâi să mănânce o masă ușoară din fructe și pâine, iar după aceea în camera de îmbrăcat, unde o așteptau Muran, Luara și o grămadă de fete. Estera oftă văzând expresia de nerăbdare de pe chipul stăpânei. Chinul avea să dureze câteva ceasuri bune.

Mai rămăsese o jumătate de oră până la întâlnirea stabilită, când Muran se pronunță satisfăcută de înfățișarea Esterei. Se ridică în picioare, inspectându-și munca, apoi o întoarse pe Estera în așa fel încât aceasta să se poată privi în oglindă. „Ești perfectă,” declară Muran.

Estera se uită, supusă, la imaginea ce se reflecta în bronzul lustruit. Îi trebuiseră Luarei trei ceasuri ca să împletească perle în nenumăratele suvițe ale părului ei strălucitor, care i se revărsa acum în glorie până la mijloc. Ochii îi erau conturați cu kohl, iar sprâncenele îi încadrau ca două arcuri desăvârșite. Ungھیile ei imaculate erau colorate delicat, iar rochia în nuanța florilor de portocal îi atârna din centura aurie în falduri perfecte.

„Nu mai ești aceeași fată care a venit la mine, asta e sigur,” spuse Muran plină de satisfacție.

„Așa este, stăpână,” spuse Estera politicoasă.

Muran recapitulă, parcă pentru a suta oară, procedura pe care Estera trebuia să o urmeze în timpul întrevederii. „Regele îți va vorbi în intimitatea curții sale. Vei rămâne singură cu el, dar Hegai va fi prin preajmă ca să te escorteze înapoi în harem atunci când regele va alege să pună capăt întrevederii. Aceasta va dura jumătate de oră. Ahașveros le-a acordat tuturor fetelor această curtoazie.”

„Da, stăpână,” spuse Estera.

„Regele s-a dispensat de mare parte din ceremonia de curte pentru aceste întrevederi, dar, firește, trebuie să i te prosternezi.”

„Da, stăpână.“

„Va servi vin. Tu trebuie să i-l torni.“

Estera cheltuisese mai multe ore decât ar fi crezut că este posibil învățând cum să servească vinul în stilul persanilor. „Da, stăpână. Știu cum să torn vinul.“

„Și nu uita să zâmbești, Estera. Zâmbetul îți este frumusețea cea mai de seamă.“

Estera avea să facă tot posibilul să arate cât se putea de solemnă.

Abia când sosi Hegai să o escorteze în grădina de trandafiri, acolo unde se întâlnea cu regele, simți primele junghiuri ale emoțiilor.

Și dacă mă alege pe mine?

Estera evitase cu sârguință gândul acesta, dar incertitudinea fu deodată înspăimântătoare. Trebuia să fie atentă. Nu putea face nimic care să-l dezguste pe rege sau care să o trădeze că nu era nici pe departe ceea ce părea a fi: o fată ahemenidă din mica nobilime, ce spera să fie aleasă de soție de Marele Rege. Dar nu voia nici să-l facă să o placă.

Asta nu se va întâmpla niciodată. Niciodată. A văzut el zeci de fete mai frumoase decât mine. Nu mă va alege pe mine nici în ruptul capului.

Dar inima îi bătea cu putere în timp ce îl urma pe Hegai pe ușa ce dădea din harem în palat și, de acolo, spre o curte împrejmuită cu ziduri, care se deschidea spre apartamentele regale. În mijloc se afla o fântână din marmură albă, iar de-a lungul zidurilor înalte de cărămidă creșteau lujeri de trandafiri. În câteva săptămâni, aveau să fie plini de flori. Estera avea o tufă mică de trandafiri în propria grădină și se rugă să ajungă acasă la timp ca să-i prindă în floare.

Hegai spuse, „Regele a ieșit la plimbare călare azi-dimineață și este posibil să întârzie. Ni s-a spus să-l așteptăm aici.“

„Înțeleg,“ spuse Estera.

Hegai sporovăia liniștit, încercând, în mod evident, să-i distragă atenția, dar Estera nu auzea un cuvânt din cele spuse de el. *Mă întreb dacă unchiul Mardoheu știe că mă întâlnesc astăzi cu regele, se gândi ea. Sper să-l înștiințez repede asupra rezultatului, ca să poată veni să mă ia. Ce minunat va fi să mănânc mâncare făcută de mine, în propria-mi casă.*

Estera se delecta cu viziuni despre cum avea să fie din nou acasă, când ușița ce despărțea curtea de trandafiri de apartamentele regale fu dată de perete și pe ea intra un paj îmbrăcat în pantaloni și jachetă în stil median. „Sosește regele,” anunță băiatul, care arăta cam de opt anișori. „Eunucul-șef să aștepte înăuntru.”

Hegai plecă și Estera rămase tăcută ca o piatră lângă fântână. Se simțea amețită și abia atunci realizează că încetase să mai respire. Trase aer adânc în piept de câteva ori și se simți mai stăpână pe sine. Atunci, ușa dinspre curtea cu trandafiri se deschise din nou și, de astă dată, pe ea intra un bărbat. Avea capul descoperit – căderea părului său scurt era stăvilită doar de un fileu simplu din aur – și era îmbrăcat cu o robă de un albastru închis, peste o tunică albă.

Era regele. Estera ar fi știut-o și dacă nu l-ar fi așteptat. Avea ceva în felul în care venea spre ea, în jocul de scânteieri de bronz al soarelui din părul său... oricine ar fi știut că era regele, se gândi.

El veni lângă ea și se opri o clipă, privind-o cu ochi neașteptat de luminoși. „Deci,” spuse în cele din urmă, „tu ești Estera.”

Am uitat prosternarea! se gândi Estera cu groază.

„Domnul meu,” spuse ea puțin găfăit și dădu să se prăbușească la pământ.

El se întinse spre ea și o prinse de braț, vrând să o oprească. „Nu este necesar,” spuse el.

Estera fu descumpănită de-a binelea. Se așteptase la un ahemenid cu părul negru și nas acvilin și, în schimb, să fie confruntată cu *asta!* Era atât de tulburată încât rosti întocmai ceea ce îi trecea prin minte atunci.

„Am exersat prosternarea aceasta luni în șir, domnul meu. Ai putea măcar să mă lași să o fac.”

Îngheță la auzul propriilor cuvinte. Își plecă ochii, sperând că impertinența ei nu avea să-l facă pe rege să se întrebe din ce fel de familie provenea.

Regele spuse amuzat, „Firește. N-aș putea suporta gândul că ai irosit atâtea luni de efort.”

Fără a îndrăzni să-l privească iarăși, Estera se prăbuși la pământ. *Trebuie făcută dintr-o singură mișcare,* îi spusese Muran din nou și

din nou. *Nu poate fi smucită. Trebuie să curgă.* Estera atinse cu bărbia pardoseala de piatră și așteptă.

„Poți să te ridici,” spuse Ahașveroș și, dintr-o singură mișcare fluidă, Estera reveni în picioare.

„Foarte frumos,” aprobă regele.

Estera își ridică privirea. Vocea lui fusese gravă, dar ochii îi zâbeau. „Cred că a curs,” spuse ea.

„Așa vă învață s-o faceți?” întrebă el. „Să curgă?”

„Da, domnul meu. Este dificil. Trebuie antrenați mușchii.”

Ahașveroș zâmbi. „Niciodată nu m-am gândit la prosternare în felul acesta.”

Zâmbetul acela ștrengăresc o dezarmă complet pe Estera și, instinctiv, îi zâmbi înapoi.

Urmă o scurtă pauză, abia perceptibilă, în care el privi fața ei zâmbitoare. „Ce altceva te-au mai învățat să faci?” întrebă apoi.

„Ei bine, am învățat cum să servesc vinul.”

„Și pentru asta trebuie antrenați mușchii?”

„Nu, domnul meu. Pentru asta îți trebuie o mână fermă.”

El râse.

Se plimbară cu pași înceți prin curte, regele punând întrebări, iar Estera răspunzând. Era o persoană cu care îi venea ușor să vorbească, iar Estera își cam uită hotărârea de a fi sobră și dezagreabilă, întorcându-i, în schimb, comentariile cu o naturalețe desăvârșită.

„*Estera*,” spuse el la un moment dat. „Numele acesta e babilonian.”

„Da, domnul meu.”

„Înțeleg că mama ta a fost babiloniană.”

Pentru prima oară în cursul întrevederii, Estera simți un fior de teamă. Nu voia să-l mintă pe acest bărbat, așa că spuse precaută, „Familia mamei mele a trăit în Babilon înainte să se mute în Susa.”

El clătină din cap aprobator. „Dar tatăl tău a fost persan. Locotenent în cavalerie, am auzit.”

Acum se aflau pe un teren mai sigur. „Da, domnul meu. A fost ucis în atacul grecilor asupra Sardesului.”

„Ah.” Regele se opri din mers, iar Estera se opri și ea. El spuse,

„Sunt sigur că abia aștepți să vezi Persia pornind la război cu grecii pentru a-l răzbuna.”

Estera răspunse liniștită, „Mama mea și-a pierdut soțul, iar eu mi-am pierdut tatăl într-un război, domnul meu. Nu ard de nerăbdare să văd același lucru întâmplându-se altor femei. Eu cred că războiul ar trebui să fie ultima soluție la care să recurgă o țară.”

„Vorbești ca și când te-ai fi gândit îndelung la asta.” Ceva din glasul lui o făcu pe Estera să-i arunce o privire fugară, întrebătoare. Chipul lui, însă, nu trăda nimic. Spuse doar, „Poate că ar trebui să mergem înăuntru, unde vei avea ocazia să-ți testezi talentul de a servi vin.”

Ahașveroș nu o duse în curtea principală a apartamentelor regale, ci într-o plăcută încăpere privată, mobilată cu două divane, cu lămpi suspendate suflate în aur și un set pentru servit vinul alcătuit din pocale și farfurioare din aur.

Un paj aduse un ulcior de vin și un vas din aur încărcat cu fructe bine coapte. Le puse pe masă și, la un gest al lui Ahașveroș, plecă.

„Sunt gata,” îi spuse Ahașveroș Esterei.

„Râzi de mine, domnul meu?” întrebă ea pe un ton de reproș.

„Nici prin vis nu mi-ar trece să fac una ca asta.”

Estera îi întâlni privirea și se gândi cu neașteptată uimire, *Nu-mi vine să cred că vorbesc în felul acesta cu Marele Rege.*

„La ce te gândești?” o întrebă el moale.

„Mă gândesc cât este de ciudat să mă simt atât de confortabil cu tine,” îi răspunse ea sincer.

„Ai crezut că sunt un căpcăun?”

„Am crezut că ești Marele Rege.”

„Sunt Marele Rege,” spuse el, mai moale ca înainte.

Estera îi zâmbi. „Știu. Și acum îți voi servi vinul.”

Estera vorbi puțin în timp ce Hegai o escortă înapoi în harem. Emoțiile îi erau atât de răvășite, încât nici nu știa de unde să înceapă să pună ordine în ele.

Îl plăcuse. Îl plăcuse pe Marele Rege al Persiei. Pe Ahașveroș. Se simțise în largul ei împreună cu el. Poate că lucrul acesta nu era chiar

atât de grav, dar, acum când nu se mai afla sub fascinația prezenței lui, îi era teamă că și el o plăcuse. Nu acesta fusese planul ei. Cum putuse să fie atât de nesăbuită?

Hegai o duse direct în camera lui Muran, unde fură întâmpinați de o stăpână împodobită cu zâmbete. „Deci?“ îl întrebă ea pe Hegai. „A stat cu el mai bine de o oră. Niciuna dintre celelalte n-a rămas peste timpul stabilit.“

Hegai își frecă mâinile. „A dus-o în salonul lui privat, stăpână. Eu cred că a ales.“ Se întoarse spre Estera. „Eu cred că a ales-o pe Estera.“

„Nu!“ își negă Estera temerile. „Nu poate fi adevărat. Eu nu sunt destul de aristocrată ca să ajung regină.“

„Regele n-a arătat un asemenea semn de favoare niciuneia dintre celelalte fete,” spuse Muran. „Timpul pe care l-a petrecut cu tine – salonul privat – acestea sunt semne de aprobare, Estera.“ Muran apucă mâinile reci ale Esterei și le strânse într-ale ei. „Ce norocoși am fost că Alenda a fost bolnavă și că am avut oportunitatea să te trimit pe tine. Întotdeauna am crezut că tu ai fi pe placul lui Ahașveros. Nu te-ai potrivi cu Xerxes sau cu cei mai mulți dintre membrii familiei regale, dar Ahașveros e altfel. Am crezut că tu i-ai putea fi pe plac și acum se pare că am avut dreptate.“

Muran radia.

„Încă nu s-a spus nimic,” protestă Estera. „E posibil ca toate acestea să nu însemne nimic. Va vrea să vadă toate fetele înainte de a alege.“

„Ba nu.“ Muran era convinsă. „Te va alege pe tine. O simt eu.“

Estera nu știa dacă să ție sau să leșine. Știa doar că trebuia să scape de Muran și de Hegai și, când invocă oboseala, aceștia o lăsară în cele din urmă să plece.

Luara o aștepta ca să o ajute să se dezbrace de magnificele rochii și, după ce se simți mai confortabil, Estera o lăasă să plece și se așază pe o pernă, cu spatele la perete.

În inima ei, Estera era terifiată de gândul că Muran și Hegai ar fi putut avea dreptate. Regele arătase mai mult interes față de ea decât față de oricare dintre celelalte fete. Ce se făcea dacă o alegea pe ea?

Cum ar fi fost să trebuiască să se căsătorească cu Marele Rege al Persiei și să-și petreacă restul vieții ca prizonieră în palatul acela?

Îl plăcuse. Îl plăcuse și se simțise în largul ei stând de vorbă cu el, dar nu avea cum să-l cunoască vreodată. El era un străin, un necunoscut, Marele Rege ce nu putea fi niciodată pentru ea soțul pe care și-l închipuise că-l va avea. Se gândi la Avraam și ochii i se umplură de lacrimi. Dacă s-ar fi căsătorit cu Avraam, viața ei ar fi fost acum clar delimitată. Ar fi avut grijă de casa lui și i-ar fi născut copii. Ar fi fost confidenta și prietena lui. Ar fi fost fericită. Brusc, o cuprinse un dor năprasnic după Avraam.

Ahașveroș nu era din poporul ei. Era un bărbat care se închina unui dumnezeu străin și avea un harem plin de concubine. N-ar fi putut niciodată să înțeleagă un astfel de bărbat. Cum putea Dumnezeu să vrea ca ea să se căsătorească cu el?

Gândurile îi fură întrerupte de o bătaie în ușă. Se ridică în picioare și strigă că se poate intra. Era Hegai, cu un zâmbet triumfător pe fața-i cărnăasă. „Am venit să-ți spun, doamna mea, că Marele Rege te-a ales pe tine să-i fii regină. Felicitări.“

Era prima dată când Hegai o numea *doamna mea*.

Estera nu scoase o vorbă. *S-a terminat*, se gândi. *Viața mea de până acum s-a terminat. N-am să-mi mai văd niciodată familia sau prietenii.*

Hegai continuă, „Trebuie să vă căsătoriți în Susa, dar regele dorește să meargă la Ecbatana înainte să dea căldura, așa că avem doar o lună la dispoziție pentru aranjamentele de nuntă. Și sunt atâtea de făcut!“

Estera avea gura atât de uscată încât nu se crezu în stare să vorbească. Clătină din cap spre Hegai în semn că înțelegea. Când, în sfârșit, își recăpătă glasul, îl întrerupse din comentariile lui spunând singurul lucru ce avea importanță pentru ea. „Aș vrea să-l văd pe Mardoheu, bărbatul care m-a recomandat înaintea ta.“

Hegai se încrunță. „Este evreu, doamna mea. Nu te poți întâlni cu el. Vom lua legătura cu familia tatălui tău. Ei au voie să te viziteze.“

„Eu vreau să-l văd pe Mardoheu,“ repetă Estera. „Vreau să-i mulțumesc. Dacă n-ar fi fost bunele sale oficii, n-aș fi avut niciodată șansa aceasta.“

„Nu poți vedea un bărbat care nu-ți este rudă, decât în prezența mea,” spuse Hegai.

„Înțeleg. Poți fi prezent, dar trebuie să-l văd pe Mardoheu.”

Hegai părea indecis.

„Nu-ți cer asta, Hegai, îți poruncesc,” spuse Estera placid.

El păru surprins, dar apoi trăsăturile i se îmblânziră. „Prea bine, doamna mea. Voi aranja acest lucru.”

După ce plecă eunucul-șef, Estera își reluă încet locul pe pernă. Cum să îndure asta? Cum putea Dumnezeu să-i ceară să îndure una ca asta? Cum să-și trăiască restul vieții izolată de toți ceilalți din credința ei? Cum să suporte atâta singurătate?

Habar n-am dacă unchiul Mardoheu avea sau nu dreptate crezând că Dumnezeu are o misiune pentru mine. Eu nu o înțeleg. Nu înțeleg nimic. Nu știu decât un singur lucru – vreau acasă. Tată ceresc, vreau acasă!

Și lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

CAPITOLUL NOUĂ

La două ore de la decizia regelui, Estera fu mutată într-un apartament mai spațios, aproape de palat, dar tot în interiorul haremului. Muran o informă că nu putea să ia în stăpânire apartamentul reginei din palat decât după ce avea loc nunta.

În salonul elegant și plin de mătăsurile al acestui apartament îl aduse Hegai pe Mardoheu, a doua zi după acceptarea ei de către rege. Estera își așteptă unchiul cu emoțiile hărțuite de contradicții. Camera avea mai multe divane, dar ea se ținea dreaptă în picioare în mijlocul frumosului covor persan – în comparație cu care carpeta ei de acasă părea o zdreanță – când Mardoheu fu escortat înăuntru.

Hegai îl apucă de braț, oprindu-l la ușă; traversând spațiul dintre ei, ochii lui Mardoheu îi întâlniră pe ai Esterei. Acesteia i se păru că arăta mai bătrân decât și-l amintea.

„Hegai,” spuse ea tăios, avându-și cuvintele gata pregătite, „poți să stai afară pe coridor și să lași ușa deschisă. Asta ar trebui să satisfacă cerințele, socotesc.”

Hegai dădu să protesteze, dar Estera era hotărâtă să vorbească cu unchiul ei în particular. „Dacă nu-ți convine, plânge-te regelui,” spuse ea și mai tăios. „Dar eu asta doresc să faci.”

Urmă o scurtă tăcere, după care Hegai făcu o plecăciune și se retrase. Estera realizează că ea câștigase.

„Intră, Mardoheu,” spuse ea limpede ca să o poată auzi Hegai. „Te-am chemat astăzi aici ca să-ți mulțumesc pentru bunele tale oficii care m-au adus în atenția regelui. Intră, ia loc și dă-mi voie să-ți torn niște vin.”

Îi indică divanul din colțul cel mai îndepărtat de ușă.

Mardoheu intră în cameră și se așează, în tot acest timp privindu-și nepoata ca și când ar fi văzut o străină. „Arăți atât de diferit,” spuse el după ce luă loc.

„Da, îmi închipui,” replică Estera. Era o adevărată luptă să-și țină vocea egală. O parte din ea voia să se arunce în brațele unchiului ei și să-l implore să o ia acasă, iar o altă parte, să-l învinovățească pentru ce îi făcuse.

Mardoheu își coborî vocea ca să nu-l poată auzi Hegai. „Cum te mai simți, draga mea?”

„Cum te aștepti să mă simt? Mă mărit cu Marele Rege al Persiei. Sigur, ar trebui să dansez de bucurie.” Chiar și pentru ea, vocea ei suna rece.

Mardoheu își plecă ochii în podea, apoi își coborî glasul și mai mult. „Puișor,” spuse, „îmi pare atât de rău.”

Când își auzi rostit numele de alint, o podidiră lacrimile. El își întinse brațele spre ea, iar ea se aruncă în ele, suspinând ca și când ar fi avut de gând să nu se oprească niciodată. Când, în sfârșit, plânsul ei se mai potoli, Mardoheu spuse, „Când am auzit anunțul, nu mi-a venit să cred. Eu n-am știut nici măcar că trebuia să te întâlnești cu regele. Apoi Filius a venit într-o suflare la mine să-mi spună că regele te-a ținut cu el mai bine de o oră. Și astăzi anunțul a devenit oficial.”

„Asta ai vrut, nu-i așa?” îngăimă Estera, cu fața ascunsă în umărul lui ud de lacrimi.

„Da, așa este. Dar, în inima mea, cred că nu m-am gândit că se va întâmpla cu adevărat. Iar acum că s-a întâmplat, sunt șocat.”

O scânteie de speranță se aprinse în inima Esterei. „E prea târziu să ies din toată treaba asta?”

El o îndepărtă de el și o privi în față. „Ascultă-mă bine, draga mea.

Aici este mâna lui Dumnezeu. Nu există niciun alt motiv pentru care regele să te fi ales pe tine dintre toate fetele persane cu relații pe care le-a văzut. Este voia lui Dumnezeu. Trebuie să o accepți, Estera, și să faci tot ce poți pentru a-i proteja pe evrei și ținutul nostru de pericolele puse la cale de Haman, edomitul acela.“

Tot trupul Esterei înțepeni. Nu avea de gând să o ajute. Voia ca ea să meargă până la capăt, să se căsătorească cu bărbatul acela căruia nu-i păsa de ea și nici nu avea să-i pese vreodată, care îi voia doar trupul pentru a-i naște moștenitori legitimi. Avea un întreg harem de concubine cu care să-și umple timpul când se plictisea de ea. Până și apartamentul acesta se afla lângă apartamentele a două dintre concubinele lui favorite, concubine care deja îi născuseră copii. Nu avea niciun dubiu că el va continua să le vadă pe aceste femei și după căsătorie. Persanii nu vedeau nimic rău în astfel de lucruri, dar Estera nu știa cum să le facă față.

Nu-i spusese însă nimic din toate acestea unchiului ei. Nimic nu putea schimba credința lui Mardoheu că ea fusese aleasă să fie salvatoarea iudeilor. Ce mai încoace și încolo, era și ea prizonieră ca o pasăre în colivie, cum văzuse într-una din piețele pe care le frecventase cândva.

După ce plecă Mardoheu, se duse în dormitorul ei, se întinse pe patul moale – nu erau saltele de dormit în apartamentul acela – și căzu într-un somn adânc.

Estera crezuse că timpul petrecut în harem fusese solicitant, dar nimic nu putea egala presiunea din luna dinainte de nuntă. Hegai și Muran îi vorbeau atât de mult despre protocolul regal încât îi vâjâia capul și era convinsă că avea să comită vreo eroare pe care Ahașveroș o va găsi jignitoare de moarte. Apoi, Hegai îi spusese că cel ce o conducea la mirele ei în ziua nunții era tatăl tatălui ei, bunicul pe care ea nu-l văzuse niciodată, bunicul care o respinsese pe ea și pe mama ei după moartea tatălui ei.

Nu avea cum să protesteze. Știa că ar fi fost imposibil pentru Mardoheu să-și asume această sarcină, că singurul motiv pentru care fusese acceptată drept candidată era familia tatălui ei. Aștepta, deci, cu

inima împărțită sosirea lui Arses, bunicul ei, care venea să o vadă chiar în aceeași încăpere în care avusese loc singura întâlnire cu unchiul ei.

Ca și în cazul lui Mardoheu, cel care escortă vizitatorul până la apartamentul ei fu Hegai. Acesta bătu discret la ușă, iar când ea îi strigă să intre, deschise ușa și intonă, „Doamna mea Estera, permite-mi să ți-l prezint pe Arses, fost Căpitan al Nemuritorilor.“

Un bărbat înalt și sur intră în încăpere și se opri la câțiva pași de ea. „Nepoată,“ spuse cu glas aspru, „cum dorești să te salut?“

Estera privi trăsăturile de pe chipul bunicului ei, splendide ca o sculptură. Șovăi. O parte din ea voia să-l pedepsească făcându-l să se plece înaintea ei, dar partea ei mai bună câștigă. „Poți să-mi dai sărutul rudeniei,“ replică ea.

Bătrânul înalt, cu fața lui mândră de persan, veni spre ea să o sărute pe obraz. Făcu apoi câțiva pași înapoi și cei doi se priviră în tăcere.

„De mică ai fost frumoasă,“ spuse el în final, „dar te-ai făcut o femeie de toată frumusețea.“

Estera se îndreptă de spate, șocată de cuvintele lui. „M-ai mai văzut până acum?“

Ochii lui negri o priveau țintă. „Te-am văzut când aveai doi ani. Eu v-am adus, pe tine și pe mama ta, din Sardes înapoi în Susa, după atacul grecesc care mi-a ucis fiul.“

Estera era uluită. „N-am știut.“

Bătrânul își ridică imperioasele sprâncene negre, atât de asemănătoare cu ale Esterei, și arătă cu un semn abia perceptibil înspre eunucul-șef, care stătea lângă ușă.

Estera spuse imediat, „Îți mulțumesc, Hegai. Aș vrea să fiu singură cu bunicul meu.“

Relația era destul de apropiată pentru ca Hegai să poată pleca, iar bunicul și nepoata rămaseră tăcuți până când ușa se închise în urma lui.

„Nu mă surprinde că nu ai știut nimic de mine,“ spuse Arses. „Mardoheu mi-a spus cât se poate de răspicat că nu vrea să ai vreo legătură cu familia tatălui tău. Noi i-am respectat dorințele, dar mă bucur să te întâlnesc acum.“

Estera suferi un al doilea șoc, mai tulburător decât primul. „Întot-

deauna m-am gândit că tu ai fost cel care n-a vrut să aibă nimic de-a face cu mine.“

Arses clătină din cap. „După moartea fiului meu, i-am cerut mamei tale să vină să locuiască cu mine, dar ea a vrut să se întoarcă la poporul ei și a ales, în schimb, să locuiască cu fratele ei.“

Șocul suferit de Estera se prefăcu în indignare. „Unchiul Mardoheu nu mi-a spus niciodată asta! Mi-a zis că tu n-ai vrut să mă vezi.“

„Nu așa au stat lucrurile,“ spuse Arses.

Estera era furioasă. În toți acești ani, ar fi putut să cunoască familia tatălui ei, iar Mardoheu nu-i dăduse nici măcar posibilitatea de a alege. „M-a mințit,“ spuse. „N-avea niciun drept să o facă.“

Arses o privi îndelung în tăcere, apoi spuse, „Nu-mi place Mardoheu, dar n-am să spun că a greșit făcând asta, nepoată. Odată ce mama ta a ales, pentru tine era cel mai bine să nu crești cu o inimă împărțită. Puteai fi ori persană, ori evreică – nu puteai fi amândouă.“

Estera își împreună strâns mâinile și spuse șovăielnic, „Dar acum trebuie să fiu amândouă, bunicule.“

„Nu poți fi amândouă,“ repetă Arses. Râse scurt și aspru. „Mardoheu a venit să mă vadă la o zi după ce ai fost acceptată în harem, cerându-mi să garantez pentru nașterea ta. Mărturisesc că la început nu mi-a venit să cred că te-a adus aici. A fost atât de scandalizat când sora lui s-a măritat cu un persan! Nu mi-l puteam imagina îngăduindu-ți să te căsătorești cu un bărbat care nu este evreu – fie el și Marele Rege în persoană.“ Ochii lui negri adânciți în orbite scânteiară cu o satisfacție amuzată. „El te-a adus în situația aceasta, Estera, și acum trebuie să trăiască cu asta. Odată căsătorită cu Marele Rege, nu vei mai fi evreică. Vei fi persană.“

El nu înțelege, gândi Estera. Nu înțelege că nu poți, pur și simplu, să nu mai fii evreu. E imposibil. „Ți-a spus unchiul Mardoheu și de ce a vrut să fac acest lucru?“

Arses scutură din umeri. „Mi-a turuit ceva despre un masacru al iudeilor și că îi este teamă că Templul din Ierusalim va fi iarăși distrus. Mi s-a părut o absurditate. Ahașveroș este un bărbat drept, un rege onorabil. El n-ar îngădui niciodată un asemenea lucru. Și cum s-a putut gândi Mardoheu că *tu* vei fi în stare să-l împiedici!“ Clătină din cap. „Întotdeauna am fost de părere că e un fanatic.“

„Nu e un fanatic!“ se grăbi Estera, instinctiv, să ia apărarea unchiului ei. „Este, pur și simplu, un evreu care se teme pentru siguranța poporului lui și vrea să-l protejeze.“

„Folosind o femeie?“

Disprețul lui Arses o ardea și, chiar dacă și ea avusese cândva același gând, i se înfierbântă sângele la auzul criticilor la adresa unchiului ei. Estera își strânse buzele, împiedicându-le să-i răspundă cu mânie. *Este bătrân și, pe deasupra, persan*, își spuse. *N-am nimic de câștigat încercând să-i schimb modul de a gândi.*

Astfel că se uită înspre măsuta joasă de vin dinaintea divanului și întrebă cu glas voit plăcut, „Ți-ar plăcea niște vin, buncule?“

Arses zâmbi și acceptă.

Estera îl servi cu vin și îi puse întrebări. Află că Arses fusese Căpitan al Nemuritorilor, celebra trupă de elită de zece mii de oameni din infanteria persană numit astfel pentru că numărul lor nu varia niciodată. „Bărbații din familia noastră au luptat alături de Cyrus în campania împotriva mezilor și babilonienilor,“ îi spuse el cu mândrie. „Am fost dintotdeauna infanteriști, până când a venit tatăl tău. El a fost înnebunit după cai încă din prima clipă când a putut sta în spinarea unui ponei. Când era mic, galopa atât de mult în susul și în josul munților, încât am fost sigur că n-o va sfârși cu bine. Pentru el trebuia să fie cavaleria; nu voia să audă altceva.“

O umbră de tristețe îi străbătu splendidul chip îmbătrânit la amintirea fiului care murise prea devreme. Estera simți cum lacrimile îi înțepau pleoapele și clipi ca să le alunge. Simțea din nou dureroasa pierdere de a nu-și fi cunoscut niciodată tatăl.

Arses goli a doua cupă de vin. „Ahașveroș însuși este un mare călă-reș. Pe când era doar un băiat, abia primit în cavalerie, a câștigat majoritatea marilor întreceri organizate la Ecbatana. Au fost nevoiți să-l împiedice să participe, după o vreme, pentru că nimeni nu voia să parieze împotriva lui.“

Estera murmură, „N-am știut asta.“

Arses scutură din umeri, ca pentru a spune că nimeni nu se aștepta de la o femeie să știe un astfel de lucru.

„Dă-mi voie să-ți dau un sfat, nepoată,“ spuse el, punând jos cupa de vin și întorcându-se spre ea.

Estera oftă. „De ce să fii tu altfel decât toți ceilalți?”

Arses ignoră comentariul și își miji ochii. „Ahașveroș te-a ales pentru mai mult decât frumusețea ta, fata mea. El vrea o soție dintr-o familie de a cărei loialitate poate fi sigur. El nu știe că mama ta a fost evreică. Știe doar că ești fiica unei familii persane care a fost întotdeauna loială regelui ei.” Ochii lui înfundați în orbite o priveau poruncitori. „Sângele tău persan te-a adus unde ești acum, nepoată. Fă bine să nu uiți acest lucru.”

Estera își plecă genele, ferindu-și ochii de privirea aceea imperioasă. „Am să încerc, bunicule,” spuse.

Bătrânul încuviință afectat cu un gest al capului. „Fiul tău va fi următorul Mare Rege. Asta e ceea ce contează acum.”

Estera simți un fior străbătându-i trupul, dar își păstră fața senină și dădu din cap în semn că înțelegea.

Estera nu-l văzu deloc pe Ahașveroș în luna dedicată pregătirilor de nuntă. Hegai îi spuse că regele plecase la Babilon să rezolve o problemă care se ivise acolo și că tot ce știau era că urma să se întoarcă înainte de ziua nunții.

Absența mirelui ei nu făcuse așteptarea mai ușoară pentru Estera. Îl întâlnise o singură dată, timp de o oră, iar acum era pe cale să se mărite cu el. Habar nu avea ce însemna să fii căsătorită cu un rege. Dacă s-ar fi măritat cu cineva din poporul ei, dacă s-ar fi măritat cu Avraam, ar fi înțeles care era poziția ei, cum trebuia să se raporteze la soțul ei, ce îndatoriri se aștepta de la ea să îndeplinească. Ar ști cu ce să-și treacă vremea în timpul zilei. Ce făcea o regină?

Nu avea răspuns la întrebarea aceasta, iar când i se spuse, în ziua dinaintea nunții, că regele se întorsese în Susa și că dorea să ia cina cu ea, îi veni să leșine, atât era de speriată.

Îl rugă pe Hatac să o escorteze. El și Luara erau singurele persoane din palatul acela enorm cu care se simțea în largul ei, așa că, în ciuda iritării pe care i-o provoca acest lucru lui Hegai, ea insistă că îl voia pe Hatac. Acesta o conduse pe ușa haremului în apartamentele regale, de-a lungul coridorului cu dormitoare și într-o sală mică de mese ce dădea înspre curtea regelui.

Înăuntru se afla o masă pe care erau așezate cu mult rafinament cupe și ulcioare și farfurii din aurul cel mai pur. La capetele opuse ale mesei erau plasate două scaune frumos sculptate. Micul paj ce stătea în picioare lângă masă veni spre ei și îi spuse lui Hatac, „Doamna Estera să ia loc la masă. Marele Rege i se va alătura în curând.“

Hatac trase unul dintre scaune pentru Estera și, când ea se așează, îi spuse moale, „Te voi aștepta în curte.“ Copilul și eunucul ieșiră prin draperiile ridicate, lăsând-o pe Estera în așteptarea viitorului ei soț.

Aceasta rămase singură în încăpere, cu spatele țeapăn de drept, fără să atingă speteaza scaunului. Încercând să-și stăpânească groaza pe care o simțea urcând în ea ca un val nestăvilit, se forță să numere cărămizile verzi din mozaicul de pe peretele din fața ei. Când ajunsese la două sute trei, draperiile se dădură la o parte și întră Ahașveroș.

Estera dădu să se ridice, sperând că se va putea ține pe picioare. Regele îi făcu semn să rămână pe locul ei și veni să o sărute ușor pe frunte. Buzele lui erau reci pe pielea ei și miroseau vag a mirosenii. „Trebuie să-mi cer iertare pentru absența prelungită,“ spuse cu glasul lui moale, ușor târăgănat. „N-am avut de gând să dispar atâta vreme, dar n-am avut de ales.“

Chiar este foarte chipeș, se gândi Estera ridicându-și privirea spre fața lui. Începusem să cred că s-a petrecut totul doar în închipuirea mea.

„A fost o lună dificilă,“ replică ea, spunând adevărul pentru că nu știa ce altceva să spună.

El se așează la celălalt capăt al mesei și spuse cu ușoară simpatie, „Îmi pare rău să aud asta. Care a fost problema?“

„Ei bine... este atâta protocol de învățat, domnul meu.“ Își plecă privirea în farfurie, apoi și-o ridică iarăși și mărturisi, „Sunt convinsă că îmi va scăpa un gest atât de necugetat, încât vei porunci să mi se taie capul.“

Ochii lui verzi-cenușii sclipiră amuzați. „Dar ce anume ar putea merita o sentință atât de cumplită?“

„Aș putea călca pe covorul tău de purpură,“ spuse ea.

Draperiile se dădură la o parte și intrară mai mulți paji încărcăți cu tăvi pline de mâncare. La mesele persane, felurile de mâncare

erau întotdeauna servite toate odată, nu fiecare separat, astfel că masa fu curând acoperită cu de toate, de la cărnuri și legume, la fructe și dulciuri.

În timp ce pajii își descărcau tăvile, Ahașveroș spuse, „Îți dau voie să calci pe covorul meu, Estera. Iar când vom fi căsătoriți, nimeni nu va îndrăzni să pună sub semnul întrebării buna-cuviință a ceea ce faci. Tu vei fi regina.“

În loc să o liniștească, cuvintele lui nu făcură decât să-i intensifice spaima. Luptându-se cu lacrimile, Estera se zgâi la o mâncare aburindă de pui și nu răspunse. Ahașveroș le spuse pajilor, „Puteți pleca. Ne vom servi singuri.“

După ce pajii plecară, el rămase o clipă tăcut și Estera se simți privită. Apoi, el spuse încet, „Ce s-a întâmplat?“

Estera trase, firav, aer în piept, dar tot nu-și desprinsese privirea de la mâncarea de pui. „Mi-e frică,” spuse și frecă cu un deget nervos marginea farfuriei goale de aur dinaintea ei.

„Să nu cumva să calci pe covorul meu de purpură?“

Ea clătină din cap și răspunse cu toată deznădejdea din inima ei, „De tot.“

El se lăsă pe speteaza scaunului, cu mâinile odihnindu-i-se ușor pe brațele sculptate. După un timp, când el continua să tacă, Estera îndrăzni să-și ridice privirea. Ochii li se întâlniră și, dintr-un motiv pe care ea nu-l înțelegea, inima ei începu să-și iuțească bătaia.

„N-ai de ce să te temi, Estera,” spuse el. Nu mai era nicio licărire de amuzament în ochii lui acum; erau foarte serioși. „Voi avea grijă de tine. Ai încredere în mine.“

Ea îl privi din nou, căutând nervoasă cu degetele un șervet. El se întinse peste masă și își puse mâna subțire, puternică, de călăreț, peste degetele ei neliniștite.

„Vei face asta?“ o întrebă.

Ea inspiră adânc. „Voi încerca.“

CAPITOLUL ZECE

O nuntă regală persană era un eveniment fastuos în care mireasa juca un rol foarte neînsemnat. Regele începea ziua nunții călărind în carul său de aur pe străzile Susei, urmat de o ceată impresionantă de magi, nume dat preoților persani. Garda imperială mărșăluia afișându-și toate însemnele și mii de oameni se întorceau să ovaționeze și să presare flori sub roțile carului împărațesc.

Ospățul de nuntă se ținea în *apanada*, imensa platformă în aer liber din spatele palatului. Pentru nunta regelui, aceasta fusese transformată într-un pavilion imens: perdele de mătase atârnav de pe bârne de aur între coloanele mărețe de cedru ale lui Darius, iar pardoseala era acoperită cu covoare purpurii, stacojii și aurii. O sută de divane cu picioare de argint fuseseră instalate pentru odihna oaspeților.

În mijlocul pavilionului se afla însuși cortul mirilor, în care fuseseră invitați doar magii regelui, eunucul-șef și cei din familiile imediate ale mirilor. Estera insistase să fie inclus și Mardoheu în această listă de oaspeți și, în cele din urmă, Hegai consimțise și îi trimisese acestuia o invitație.

În timp ce regele își derula procesiunea în lungul și-n latul Susei,

Estera se afla în apartamentul reginei, unde Muran, ajutată de o suită de servitoare, o îmbrăca. Când în sfârșit fu gata, trebuia să aștepte să fie chemată de unul dintre pajii regelui. Pe măsură ce se apropia timpul să-și facă intrarea, Estera simți un soi de amorțală înstăpânindu-se peste ea. Emoțiile ei fuseseră surescitate la maximum atât de multă vreme, încât pur și simplu nu mai putea simți nimic.

Așteptând împreună cu ea, în cameră mai erau Muran, Luara, bunicul ei și Hatac. Bunicul ei își trecea vremea distrându-se cu un set de cuburi decorate pe care le zvârlea pe una dintre mesele de vin. Hatac stătea într-un colț, arborând o mină de stoic. Luara îi tot arunca priviri îngrijorate, iar Muran se îndeletnicea periodic cu un pliu al tunicii sale albe deja perfecte.

În sfârșit, se auzi o bătaie în ușă și Hatac o deschise unui paj care anunță, „Regele și suita lui au ajuns la cortul mirilor și tocmai termină de cinstit în sănătatea invitaților. Doamna Estera să-și facă intrarea.”

„Aș vrea puțină apă.” Erau primele cuvinte ale Esterei după multă vreme.

Muran umplu o cupă de argint pe un sfert cu apă dintr-un urcior. „Nu bea prea multă,” o avertiză ea. „Nu ai cum să mergi la toaletă.”

Estera își umezi gura, luă două înghițituri și îi înmână cupa înapoi.

„Escorta este aici, pe coridor, domnul meu Arses,” spuse pajul.

„Aranjează-i vălul,” îi spuse Arses lui Muran, care potrivi pe creștetul capului Esterei o diademă de aur împodobită cu mătase subțire ca borangicul. Vederea i se încetșă și își miji ochii, încercând să vadă prin materialul transparent. Apoi, bunicul îi luă mâna, i-o puse ferm pe brațul lui și o conduse spre ușă.

Drumul până în *apanada* îi păru Esterei scurt; înainte să-și dea seama, mergea în urma celor două șiruri de băieți înspre pavilionul drapat în mătase, care fusese pregătit pentru ziua nunții. Privirile încremenite ale sutelor de oaspeți de sex masculin ce se odihneau pe divane o izbiră ca o lovitură și se agăță și mai strâns de brațul bunicului ei.

„Liniștește-te, nepoată,” îi șopti Arses. „Aproape am ajuns.”

Apoi, pajii se adunară în formație, alcătuind un coridor de fiecare parte a covorului stacojiu ce ducea până la învelitoarea deschisă a cortului nupțial. Cu pași impozanți, Arses o conduse pe Estera printre băieții cu

chipuri solemne. Nuntaşii prezenţi priveau în tăcere înaintarea ei; nu se auzea decât fâşăitul uşor al draperiilor de mătase în bătaia vântului.

Cum de mi se întâmpla asta? Estera îşi simţi inima bătându-i în gât, iar când intrară în cortul mirilor şi fură întâmpinaţi cu un salut muzical de către cântăreţii din fluier ai regelui, tresări.

Arses scoase un sunet de liniştire, genul acela de sunet pe care îl folosea, probabil, pentru a domoli un cal agitat.

Dindărătul vălului ei, Estera scrută cortul în căutarea unei persoane anume. Îl găsi, în sfârşit, şezând lângă Hegai. Ochii lui inteligenţi şi gravi o priveau şi, cu siguranţă, şi el îi simţise privirea, pentru că îi oferî, deodată, un zâmbet încrezător.

Unchiul Mardoheu! Estera simţi un val de uşurare. Cumva, faptul că el era acolo făcea totul mai uşor.

Se apropiau acum de punctul focal al cortului, jilţul de aur al regelui. Estera văzu că Ahaşveroş se ridicase şi venea în întâmpinarea ei. Simţi pe cap mâna bunicului ei. Acesta îi dădu jos vâlul, iar bărbaţii din cort, toţi membri ai familiei regale, îi văzură, pentru prima oară, faţa.

Estera se uită la Ahaşveroş. Acesta îşi purta coroana de aur, care îl făcea să pară mai înalt şi inaccesibil. Îşi plecă capul şi o sărută uşor pe gură. Estera nu se aşteptase la asta şi aproape că tresări din nou. Apoi, regele îi îngădui lui Arses să-i dea salutul rudeniei, un sărut pe obraz. În sfârşit, îi luă mâna într-a lui şi o conduse la jilţul mai mic care fusese aşezat lângă al lui. Nu se aşezară, însă, ci rămaseră în picioare în faţa scaunelor, cu faţa spre uşă. Estera se agăţă de mâna care o ţinea pe a ei, căutând susţinere, iar Ahaşveroş îşi întepi strânsoarea.

Cântăreţii din fluier tăcură.

Un bărbat înalt şi zvelt purtând roba distinctă a magilor se apropie de miri. Aduse pe o tavă simplă de argint o singură pâine. Ingenunche, iar Xerxes îi oferî formal lui Ahaşveroş sabia lui. Dintr-o singură lovitură fulgerătoare, regele spintecă pâinea nupţială. Xerxes îşi primi sabia înapoi şi Ahaşveroş se întoarse spre Estera cu o bucată de pâine în mâini.

„Eu, Ahaşveroş, îţi făgăduiesc ţie, Estera, puterea săbiei mele şi tăria trupului meu, să te apăr şi să mă îngrijesc de tine şi de copiii tăi. Din clipa aceasta, eu voi fi bărbatul tău, iar tu vei fi nevasta mea.“

Îi întinse pâinea Esterei, care o luă cu mâini puțin tremurânde. O duse la gură și mușcă o bucățică. După ce o mestecă și o înghiți, dădu răspunsul pe care îl memrase: „Eu, Estera, îți făgăduiesc ție, Ahașveroș, credincioșia trupului meu și onoarea numelui tău. Din clipa aceasta, tu vei fi bărbatul meu, iar eu voi fi nevasta ta.“ Vocea ei era joasă, dar destul de limpede ca să fie auzită împrejurul cortului.

Cântăreții regelui începură să fredoneze cântecul de nuntă. Invitații izbucniră în aplauze. Ceilalți oaspeți din pavilionul exterior fură informați că jurămintele fuseseră rostite și începură și ei să aplaude. Intrară servitorii cu platourile de mâncare și cu ulcioarele de vin. Începu ospățul.

Estera nu putea înghiți nimic. Bău o cupă de vin pentru că bunicul ei îi spusese că i-ar fi dat curaj, dar aceasta nu o făcu decât să se simtă amețită și să-i fie puțin greață. În cort, aerul era încins și înăbușitor, iar zgomotul muzicii și sporovăiala îi dădeau dureri de cap. Se simțea complet nefericită, dar când Ahașveroș se aplecă spre ea și îi șopti în ureche, „Este timpul să ne retragem,“ nu voi să plece.

Își puse mâna în mâna pe care i-o întindea regele și îi simți inelele strivindu-i degetele. De data aceasta, își ținu mâna slobodă într-a lui. Se ridică odată cu el și mai aruncă o ultimă privire înspre unchiul ei, care arăta posomorât.

Arses înaintă spre Estera și îi potrivi din nou vălul pe cap. Cântăreții regali își înălțară glasurile, iar Estera ieși împreună cu Ahașveroș, pe urmele a zece paji, afară din cortul mirilor, pășiră de-a lungul covorului stacojiu, coborâră scările și intrară în palat. Regele le spuse ceva pajilor, iar băieții se prosternară cu toții și, cu excepția a doi dintre ei, se împrăștiară.

„Femeile tale te așteaptă în apartamentul reginei,“ îi spuse Ahașveroș Esterei.

„Da, domnul meu,“ replică ea și merseă împreună până la curtea regelui, aproape pustie acum, urcără treptele mici și dădură în coridorul apartamentelor regale. Muran stătea în ușa care dădea spre camerele Esterei și, văzându-l pe rege, se prosternă.

„Ai o oră la dispoziție ca să o pregătești pe regină,” îi spuse acesta când ea reveni în picioare.

„Da, domnul meu”, replică stăpâna. Estera rămase în picioare înaintea ușii camerei sale în timp ce Ahașveros se îndreptă spre ușa din celălalt capăt al coridorului. Unul dintre paji i-o deschise. Regele păși înăuntru și ușa se închise în urma lui. Estera însă nu se clinti. Simțea în trupul ei apăsarea greutății aceluia moment. *Este prea mult*, se gândi. *Este prea mult, unchiule Mardoheu. N-ar fi trebuit niciodată să-mi faci asta.*

„Intră!” îi spuse Muran pe un ton imperios.

Foarte încet, Estera se supuse. Muran o conduse dincolo de salon, în dormitorul pe care Estera îl vedea pentru prima oară. Încăperea era imensă și aerisită. Patul era jos și lat, cu patru stâlpi de aur și un baldachin dintr-o împletitură din zăbrele poleite cu aur, în care erau răsfirate nestemate. Estera se zgâi la pat, cu inima bătându-i nebunește în piept.

„Sper că n-ai de gând să fii prostituată în privința asta, Estera,” i-o tăie Muran. „Ți-am explicat ce se va întâmpla și n-ai de ce să te temi. Regele este un bărbat experimentat. Va ști să o facă cum trebuie. Va fi blând. Acum vino cu mine în baie să te pregătim.”

Camera de baie a reginei era o altă încăpere splendidă, împărțită în două. O jumătate era decorată cu o carpetă și un divan jos, ticsit de perne, iar cealaltă adăpostea un bazin de marmură ridicat pe o treaptă de marmură. La fiecare capăt al bazinului era un scaun cu spătar înalt și cu un singur braț. Luara ferea părul Esterei din calea lui Muran, care o îmbăia. Mireasma de iasomie îi umplea nările, dar de data aceasta luxul apei calde nu o liniștea. Stătu ca o statuie cât ele o îmbrăcară într-o rochie de noapte, ușoară și fără mâneci, și o conduseră înapoi în dormitorul imens. Patul era și el enorm; destul de încăpător pentru a adăposti o întreagă familie, se gândi Estera stăpânindu-și isteria. Era drapat în mătase aurie, iar baldachinul, țintat cu nestemate.

Muran plisă așternuturile din pânză fină, iar Estera se cuibări în pat, rezemându-și spatele de perne. Muran netezi cearșafurile, în timp ce Luara îi aranja părul în așa fel încât să-i cadă simetric peste umeri.

Se întoarse să privească fereastra largă. Apartamentul reginei avea

ferestre în fiecare încăpere, iar în seara aceea obloanele erau deschise în căldura serii. Obişnuită cum ajunsese să fie cu haremul lipsit de ferestre, acum fereastra aceea îi dădea iluzia libertăţii. Adierea vântului era plăcută. O, dacă ar putea să se furişeze pe fereastră şi să dispară!

Muran îi spuse Luarei, „Regele va veni imediat. Mai bine am pleca.“

Luara se întinse să mai netezească o ultimă dată cearşafurile şi îi spuse blând, „Va fi bine, doamna mea.“

Estera clătină din cap şi femeile plecară. În toată viaţa ei, niciodată nu se simţise mai singură ca atunci.

Modestia îi fusese pângărită de multe ori în harem, dar ceea ce era pe cale să se întâmple acum avea să fie cea mai mare pângărire dintre toate. *Scump Tată ceresc, ajută-mă. Dacă este, într-adevăr, voia Ta să fii aici cu bărbatul acesta, ajută-mă. Pentru că nu cred că pot trece singură pe aici.*

Atunci, uşa se deschise şi intră Ahaşveroş. Estera îşi ridică privirea spre el. Purta o robă de noapte cu mâneci lungi şi sandale în picioare. Părul umed i se înfoia la vârfuri pe măsură ce se usca. Ea înregistrează toate acestea, rămânând nemişcată pe salteaua moale a patului de aur.

El se apropie încrezător de pat, dar când ajunsese în dreptul lui şi se opri să o privească, ridică din sprâncene, surprins. „Estera. Arăţi la fel de înspăimântată ca un soldat care merge la luptă întâia oară.“

„Mă tem că aşa şi sunt,“ şopti ea.

El veni să se așeze pe marginea patului şi spuse, cu o urmă de umor în glas, „Nu va fi atât de îngrozitor, îţi promit.“

Ea îi susţinu privirea. Îşi muşcă buza, încercând să se gândească ce să spună. El aştepta un răspuns. „Vezi tu... eu nu te cunosc,“ îngăimă ea.

El păru nedumerit. „Femeile nu-şi cunosc niciodată bărbaţii.“

Avea dreptate. Categoric, femeile persane nu-şi cunoşteau bărbaţii. Se gândi în treacăt la Avraam şi la cât de în siguranţă s-ar fi simţit dacă ar fi fost el cu ea în seara aceasta.

Îşi forţă un zâmbet. „Iartă-mă, domnul meu. Muran ar spune că sunt prostituată.“

„Eşti onestă. Trebuie să fii întotdeauna onestă cu mine, Estera. Şi

n-ai de ce să te temi, îți promit. Nu ți-am spus că voi avea grijă de tine?“ Se întinse spre ea, îi apucă o şuviță de păr și o frecă între degete. „Ești foarte frumoasă,“ spuse el cu voce joasă.

Estera spuse primul lucru care îi trecu prin minte. „Și tu.“

El îi zâmbi larg – o înfățișare ștrengărească care, fără să știe de ce, o făcu să se simtă mai bine. Apoi, se aplecă spre ea și o sărută pe gură.

Nu era sărutul scurt pe care i-l dăduse în cortul nupțial. Acesta era un sărut prelung, un sărut care începuse tandru, dar pe care el îl făcu curând mai profund și mai plin de dorință. Ea fu pasivă la început, ezitând să răspundă, dar mai apoi, fiindcă el prelungea sărutul, cerând răbdător, ea își deschise buzele. După o vreme, mâinile ei ajunseră să-i cuprindă umerii. Cu grijă, el o întinse pe pat, continuând să o sărute în timp ce mâinile începură să i se miște, încete și cunoscătoare, peste trupul ei. Estera închise ochii.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Impachetarea pentru mutarea curții la palatul de vară de la Ecbatana începu a doua zi după nuntă. Estera privea cu neprefăcută uimire cum toți șambelanii umblau grăbiți din zori și până seară, încercând să se asigure că nu era uitat nimic. Supraveghetorii peste pânzeturi, argintărie, mobilier și garderobă zoreau de la o curte la alta a palatului ca păsărelele în zbor, culegând din mers câte un obiect.

Progresul mutării putea fi trasat după lenta umplere a carelor de boi care se înșiruiau în curtea cu grajduri. Când carele aveau să fie, în sfârșit pline, erau înjuțați boii, bărbații săreau în șa și toată gospodăria regelui își începea călătoria anuală spre munți.

Estera urma să călătorească în propriul car în compania lui Hatac și a Luarei. Trei alte care erau dedicate celorlalte servitoare ale ei, mobilierului, garderobei și băii de călătorie. Regele, care mergea călare, avea patru care dedicate nevoilor lui. Urmau apoi carele femeilor din harem și ale servitorilor și eunucilor acestora. Acestea erau mult mai puține față de zilele lui Darius. Spre dezgustul lui Muran, regele hotărâse să-și lase cea mai mare parte a haremului în Susa, luând cu sine doar două favorite împreună cu copiii lor.

Curtea era un haos de bărbați, cai și boi în dimineața în care a început călătoria. În fruntea alaiului erau cei o mie de bărbați din garda imperială, urmați de cinci mii de membri ai familiei regale. Apoi veneau magii, purtând focul sacru al zeului persan Ahuramazda într-o ladă de aur făcută special în acest scop. Ultimul din șirul călăreților era regele, însoțit de nobilii de la curte. În urma cailor, veneau carele cu familiile și haremurile bărbaților călare. Veneau apoi carele cu proviziile necesare, întrucât era imposibil ca o armată atât de numeroasă de oameni să trăiască din produsele agricole locale. Părăsiră palatul mai târziu decât ar fi dorit regele, și era ora șase când se opriră în prima zi. Izbutiseră să ajungă până la poalele munților.

„Cât va dura să așezăm tabăra și să pregătim hrana?“ vru să știe Luara. „Până să mergem la culcare, va fi timpul să ne trezim iarăși!“

Estera acceptă ajutorul lui Hatac la coborârea din car și răspunse, „Măine vom porni la drum mai devreme, ca să putem parcurge cele douăzeci de mile [cca. 32 kilometri – n.tr.] pe care și le-a propus regele până la ora patru.“ Era în posesia acestei informații fiindcă Ahașveroș i-o destăinuise într-una din obișnuitele sale vizite nocturne în camera ei.

„Este foarte bine așa, doamna mea,“ fu de acord Hatac. „Dacă regele i-ar lăsa să se oprească mai devreme, am putea face o veșnicie pe drum, în loc de zece zile.“

„În ce mă privește, abia aștept să ajungem acolo,“ declară Luara, întinzându-se. „Vreau să respir aer de munte adevărat.“

Estera se uită la servitoarea ei, care avea bujori în obraji și ochii strălucitori. De la nuntă, reușise să schimbe statutul Luarei din concubină în haremul regelui în servitoare personală a reginei, iar inteligența și limba iscusită a fetei erau o mare mângâiere pentru ea.

„Iubești atât de mult munții, Luara?“ o întreabă.

Luarei îi sclipiră ochii. „M-am născut în munți, doamna mea. Odată ce îți intră în sânge, nu-i mai poți scoate.“

Hatac, care și el se născuse în munți, încuviință. Apoi spuse, „Voi pune să-ți instaleze cortul numaidecât, doamna mea.“

Estera zâmbi. „Îți mulțumesc, Hatac. Voi fi fericită să-mi refac puterile.“

Se lăsase întunericul când fu așezată tabăra. Estera stătea la masă în cortul ei complet mobilat când în ușă apărură un paj care vorbea cu Hatac. Eunucul dădu aprobator din cap, apoi trecu lângă Estera. „Regele te-a invitat la cină în cortul său, doamna mea,” îi spuse.

Inima Esterei tresăltă. Puse jos bucata de pâine pe care avusese de gând să o mănânce și se forță să spună liniștită, „Prea bine, Hatac. Când mă așteaptă?”

„Când ești gata, doamna mea.”

Estera se uită la masa neatinsă și râse. „Cred că sunt gata acum. Am, în mod cert, o foame de lup.”

„Permite-mi să-ți aranjez părul, doamna mea,” spuse Luara.

Estera făcu un gest nerăbdător. „L-ai aranjat acum un ceas, Luara. Nu l-am răvășit. Este în regulă.”

„Unde este vâlul reginei?” o întrebă Hatac pe una dintre celelalte servitoare.

Cineva veni în grabă cu el, iar Luara îl așeză peste părul lung și împletit al Esterei. „N-am să pot vedea în întuneric cu fața acoperită,” se plânse ea.

Hatac îi spuse, „Ia-mă de braț și te voi conduce eu, doamna mea.”

Estera luă brațul întins spre ea și ieșiră împreună în tabără.

Era deja mai răcoare decât în Susa. Corturile destinate familiilor nobililor de la curte erau așezate de jur împrejurul cortului Esterei, care putea auzi glasuri de copii venind dinspre mai multe dintre ele. Lumea arăta indistinctă și întunecată prin vâl și se ținu strâns de brațul lui Hatac.

Cortul regelui nu era departe. Estera așteptă până Hatac vorbea cu garda de la intrare. Paznicul se dădu la o parte numaidecât și ea intră, însoțită de Hatac, în lumina orbitoare dinăuntru.

Prin vâl putu să vadă că regele ședea la o masă sculptată din lemn, care era complet pusă cu tacâmuri din aur. Dinspre unul dintre felurile de mâncare se ridica o aromă înțepătoare de carne de porc condimentată. Lângă Ahașveroș, stătea un bărbat care îi vorbea cu voce scăzută. Regele zâmbea, ca și când s-ar fi spus ceva hăzos. Două lămpi de ulei luminau încăperea, una atârnată de suportul pentru acoperiș, iar cealaltă așezată pe o măsuță joasă din apropiere.

„Poți să-ți scoți vâlul, Estera,” spuse Ahașveroș. „Vreau să faci cunoștință cu Haman, purtătorul arcului meu.”

Estera îngheță la auzul numelui și inima începu să-i ciocănească în piept. Acesta era bărbatul de care Mardoheu se temea într-atât încât voise să o aducă pe ea la palat pentru a-i contracara influența. Își ridică mâinile încet și își scoase vâlul. „Domnul meu Haman,” spuse ea precaut.

„Doamna mea.” Edomitul făcu o plecăciune adâncă.

Haman figurase în discursurile lui Mardoheu drept un soi de monstru, astfel că Estera fu surprinsă de relativa lui tinerețe și frumusețe. Îl privi în timp ce acesta se întoarse spre Ahașveroș și îi spuse, „Vă las acum, domnul meu.”

„Da, caută-i pe ai tăi și ia cina cu ei,” replică Ahașveroș.

Estera fu șocată când edomitul nu se prosternă, ci se aplecă, în schimb, și îl sărută pe rege pe obraz. Doar membrii familiei regale aveau voie să facă acest lucru. Regele avea, cu siguranță, o părere extrem de înaltă despre el dacă îi îngăduia acest privilegiu.

După ce Haman plecă, Estera se duse la masa unde ședea regele. „Am mai auzit numele de Haman.” Spera să dea impresia de simplă curiozitate. „Este babilonian?”

„A trăit în Babilon, dar familia lui este din Palestina,” replică Ahașveroș. „Ia loc, Estera, și povestește-mi cum ai supraviețuit călătoriei de azi. Îmi pare rău că a fost atât de lungă.”

„A fost o zi lungă,” admise ea, așezându-se pe scaunul care era ținut pentru ea de către un paj. „Este atât de fierbinte și de înăbușitor în carul acela.”

Ahașveroș indică un platou cu porc asezonat, iar unul dintre paji se grăbi să-l servească. „Va fi mai bine acum că am ajuns în munți. La noapte, de fapt, s-ar putea chiar să-ți fie rece.”

Pajul se uită întrebător la ea, iar ea încuviință cu un gest al capului că și ea va servi porc. În ultimele luni se obișnuise atât de mult cu mâncarea necurată, încât rareori se mai gândea la asta. „Rece în iunie? Dar e imposibil!”

„Ba deloc,” replică el. Termină de mestecat îmbucătura de porc, o înghiți, apoi se uită la Estera cu pleoapele pe jumătate plecate. „Dar nu-ți face griji. Am să-ți țin eu de cald.”

Estera cunoștea privirea aceea, tonul acela din glasul lui. Trupul îi reacționează instantaneu, iar reacția o sperie. Nici prin vis nu-i trecuse că avea să simtă acest gen de atracție față de Ahașveroș. Trăind în lumea strictă a culturii iudaice, nu știuse nici măcar că genul acela de atracție exista.

Ahașveroș, firește, știa totul despre ea. Știa exact ce să facă pentru ca ea să-l dorească. Probabil că făcuse dragoste cu sute de femei. Ceea ce făceau împreună – lucruri care Esterei îi păreau atât de nemaipomenite –, el făcuse cu multe alte femei. Le adusese cu el pe cele două concubine favorite, Ilis și Mardene, în această călătorie la Ecbatana. Avea copii cu ele. Nu trebuia, nu avea voie, să ia priceperea lui drept ceva mai mult decât era. Nu trebuia să facă greșeala de a se îndrăgosti de el.

Nu răspunse în niciun fel la sugestivul lui comentariu, aruncând, în schimb, o privire jenată spre băieții ce stăteau în spatele regelui așteptând să-l servească. Apoi se uită la Ahașveroș, al cărui chip era perfect senin. Privind mâna lui puternică și zveltă străpungând cu cuțitul o halcă de porc, Estera realizează că el vorbise de parcă ar fi fost singuri pentru că, în mintea lui, așa și erau. Ahașveroș trăise în poziția lui înaltă atât de mult timp, încât chiar nu observa prezența umană a celor ce îl serveau.

Estera, însă, era mult prea conștientă de băieții cu urechile ciulite și încercă să aducă în discuție un subiect mai puțin personal. „Vor avea loc curse de cai în Ecbatana? Din câte am înțeles, este o pistă de curse acolo.“

Ahașveroș zâmbi. „Pista de curse din Ecbatana este splendidă. Cea mai bună din toată Persia, așa spune. Fundația este superbă și e destul de lată cât pentru zece cai unul lângă altul.“

Estera străpunsese o bucată de porc pentru sine. „Nu le vine greu cailor să alerge în aerul rarefiat de munte?“

„Nu și niseenilor noștri,“ răspunse el cu mândrie. „Caii niseeni sunt crescuți la munte, Estera. Herghelia imperială nu se află departe de Ecbatana. Caii crescuți la munte au inima și plămânii mai mari decât cei crescuți la șes.“

Fericită că găsisese un subiect de conversație atât de antrenant pentru el, Estera întrebă, „În Babilon erau piste de curse, domnul meu?“

„Nu.“ Ahaşveroş terminase carnea de porc din farfurie şi acum arăta înspre o specialitate de caise înăbuşite. În timp ce pajul îi puneă câteva pe o farfurie curată, el spuse, „Două lucruri mi-au lipsit cel mai mult cât am fost în Babilon: munţii şi cursele de cai.“

Ea îi zâmbi. „Vei concura în vreo întrecere vara aceasta?“

Aproape toată plăcerea dispăru de pe chipul lui. „Nu ştiu.“

Estera îşi puse jos cuţitul. „Dar de ce nu, domnul meu? Este nepotrivit pentru un rege să facă asta?“

„Nu acesta e motivul.“ Scutură din umeri cu prefăcută nepăsare. „Gustă din caisele acestea.“ Îi făcu semn pajului să o servească şi pe Estera.

Dar ea nu avea de gând să abandoneze subiectul. „Bunicul mi-a povestit că obişnuiai să câştigi toate cursele când erai copil.“

El înjunghie o caisă. „Am călărit în câteva curse vara trecută, dar am avut sentimentul desluşit că nimeni nu încerca să mă bată.“ Îi aruncă o privire măhnită. „Asta a făcut să-mi piară tot cheful.“

Estera îl privi gânditoare. „Oponenţii tăi se gândeau că nu este înţelept să-l bată pe Marele Rege?“

„Întocmai.“ Glasul îi era uscat.

„Atunci trebuie să-i convingi că vrei o întrecere adevărată.“

„Am încercat.“ Împinse farfuria cu caise departe de el. „M-au asigurat cu toţii că se străduiesc să câştige, dar eu nu i-am crezut. Aşa că am renunţat.“

Se lăsă tăcere. Ahaşveroş luă o înghiţitură prelungă de vin. Estera muşcă dintr-o caisă, dusă pe gânduri. „Şi dacă ai oferi un premiu special câştigătorului?“

„Am încercat şi asta.“ Făcu un gest de nerăbdare. „Pe cuvânt, Estera, nu e nevoie să-ţi faci griji pentru că eu nu-mi mai călăresc caii la curse!“

Dintr-un motiv oarecare, ea *îşi făcea* griji. Nu i se părea cinstit ca el să fie nevoit să renunţe la sportul lui favorit. „Ce fel de premiu ai pus la bătaie? Aur?“

El se lăsă pe spate în scaunul lui şi spuse, „Da.“

Ea clătină din cap. „Un premiu în bani n-are şanse să prindă. Trebuie să oferi unul care să arate cinstea pe care i-o acorzi celui ce te poate bate.“

El își rezemă mâinile pe brațele scaunului. „Cum ar fi?”

„Ei bine... cum ar fi să-l lași pe câștigător să mai facă un tur de onoare în jurul pistei în carul tău de ceremonie? Tras de caii tăi?”

Tăcere. Se lungi atât de mult, încât Estera se temu că sugestia ei îl ofensase. Își deschise gura cu gând să se scuze, dar înainte să scoată vreun cuvânt, el începu să zâmbească. „Se vor omori pentru o asemenea onoare,” spuse el cu satisfacție.

„Câtă vreme nu te omoară pe tine în efortul lor,” i-o întoarse ea.

Dinții lui erau foarte albi în lumina lămpii. „Soleil și cu mine vom fi mult prea departe în fața lor ca să poată face ceva.”

Esterei îi făcea o deosebită plăcere să-l vadă fericit. „Sunt nevoită să mărturisesc că nu prea înțeleg, domnul meu. Dacă știi că poți câștiga, de ce ești atât de supărat atunci când obții victoria?”

El își ridică cuțitul și gesticulă după o a doua porție de caise. „Victoria n-are niciun farmec decât dacă știi că ceilalți își dau silința să te bată.” Îi aruncă o privire fugară. „Sigur înțelegi asta, nu-i așa?”

Ea clătină din cap. „O fi o trăsătură a bărbaților, domnul meu. Lumea unei femei nu constă în a câștiga și a pierde.”

„Atunci în ce constă?”

Estera se gândi o clipă, apoi răspunse, „În supraviețuire, presupun.”

Ea își luă cuțitul și mâncară o vreme în tăcere. Într-un târziu, el își puse cuțitul jos și spuse, „Nu-mi place să mă gândesc că tu îți vezi viața ca pe o chestiune de pură supraviețuire. Ești soția mea. Regina mea. Ce vrei și nu poți avea?”

Ea răspunse repede, înainte să apuce să se răzgândească. „Libertate.”

Sprâncenele lui se traseră laolaltă. „Nu te înțeleg.”

Ea își puse, la rândul ei, cuțitul pe masă și îl privi grav. „Eu n-am fost crescută într-o familie care își ține femeile în hareaturi, domnul meu.”

„Ah.” Regele îi făcu semn pajului să-i dea câteva prăjituri. „Libertatea femeilor babiloniene m-a luat prin surprindere prima dată când am fost acolo.”

Estera se gândi la toate elaboratele măsuri de precauție luate pentru a securiza izolarea femeilor persane. „Îmi pot închipui, domnul meu.”

„Știi că femeile babiloniene au voie să fie în controlul propriei zestre?” întrebă el plin de uimire.

„Da, domnul meu, știam acest lucru.“

Uimirea lui spori. „Au până și femeii-scribi!“

Estera spuse, „Și eu știu să citesc. Am fost învățată când eram copil.“

El nu păru impresionat. Nu se considera nici necesar și nici de dorit ca un nobil persan să învețe să citească; pentru aceasta aveau scribi. Așa că spuse, cu un amestec de amuzament și condescendență, „Chiar așa?“

Estera, care era extrem de mândră de abilitatea ei de a citi, nu aprecie nici amuzamentul, nici condescendența. Îi făcu semn pajului să-i umple iarăși cupa cu apa limpede din râul Choaspes care fusese transportată din Susa într-un car tras de boi. Sorbi apa în tăcere.

„N-am vrut să te jignesc,“ spuse Ahașveroș, cu aceeași intonație enervantă în glas.

„Mă bucur că jignirea ta a izvorât din ignoranță, și nu din intenție”, spuse Estera rece.

Catastrofică tăcere. Estera se zgâi la cupa ei. *Ar trebui să mă scuz, se gândi. El este Marele Rege. Nimeni nu-i vorbește așa.*

Dar el disprețuise abilitatea ei de a citi, ceva ce ea știa, iar el nu. O fi având el vreun soi de putere magică asupra ei, dar ea știa să citească, iar el nu, și nu avea de gând să se scuze.

„Strânge masa,“ îi spuse Ahașveroș celui mai mare dintre paji.

Soțul și soția stăteau în tăcere în timp ce băiețelii stivuiău farfuriile de mâncare pe tăvi. „Spune-i gărzii de la ușă că doresc să nu fiu deranjat,“ mai spuse Ahașveroș.

„Da, domnul meu.“ Pajii se prosternară, ridicară tăvile și ieșiră în grabă.

În tot acest timp, Estera își fixa cu privirea mâinile, făcându-i-se din ce în ce mai frică. Când ultimul paj părăsi încăperea, îndrăzni să-și ridice ochii. „Îmi pare rău.“

Fața lui era serioasă, dar nu mânioasă. Spuse, „Nu vreau să te simți ca un prizonier care nu trebuie decât să supraviețuiască.“

Lampa de ulei ce atârna de suportul din vârful cortului se legănă puțin, ca și cum tensiunea din încăperea ar fi făcut-o să tremure. „Uneori uit cine ești,“ șopti ea, „și spun lucruri pe care n-ar trebui să le spun.“

„Esteră.“ În vocea lui se simți o notă de devastatoare tandrețe când îi rosti numele. „Singurul lucru pe care trebuie să ți-l amintești când suntem singuri este că sunt soțul tău.“

Ea îl privi nesigură.

El își desfăcu brațele și spuse blând, „Vino aici.“

Estera rămase trează în patul cel mare, cu trupul îndesat în salteaua moale sub greutatea brațului lui. Fixa cu privirea lampa ce se legăna ușor în tavan. De afară, se auzeau voci profunde de bărbați în timp ce se schimba garda la intrarea cortului. Undeva plângea un copilăș. Își întoarse ușor capul și se uită la Ahașveroș.

Acesta dormea pe burtă, cu fața spre ea, cu un braț deasupra capului și cu celălalt peste talia ei. Părul castaniu deschis i se revărsa pe pernă, iar genele lungi îi atingeau pomeții perfecți.

Cortul încă mirosea ușor a carne de porc condimentată.

Estera își ridică iarăși privirea spre lampă. Când era copil, auzise odată pe o femeie în toată firea pomenind despre ceva ce se chema *ispita cărnii*. La aceasta trebuie să se fi referit, la felul în care cea mai ușoară atingere a lui îi vibra prin tot trupul, făcând-o să își dorească să devină parte din ființa lui.

Dar atracția pe care o simțea nu era doar de natură fizică. Se bucura să fie cu el. Îl plăcea. Îi plăcuse de el când se întâlniseră prima oară și îl plăcea mai mult cu fiecare clipă petrecută împreună. Era întotdeauna curtenitor și spiritual și interesant, dar emana un sentiment de putere stăpânită cu grijă. Își atrase atenția să nu uite niciodată ce i se întâmplase lui Vaști.

Gândul îi zbură la misiunea pe care i-o încredințase Mardoheu. Cum de îi putuse trece vreodată prin gând unchiului ei că ea ar putea să-l influențeze pe rege în materie de politică? Aici, în patul acesta, cu brațul lui gol peste talia ei, i se părea o nebunie că unchiului ei îi putuse veni o asemenea idee. Afacerile de la curtea persană nu erau treaba femeilor, punct.

Și totuși, Mardoheu credea că voia lui Dumnezeu o făcuse să fie regina Persiei. În cel mai tainic cotlon al inimii ei, Estera se întreba

dacă nu cumva unchiul ei avea, într-adevăr, dreptate. Nu putea găsi o altă explicație pentru incredibilele evenimente de care avuseseră parte. Înălță cuvintele care îi deveniseră rugăciunea cea mai constantă: *Tată ceresc, acum că sunt aici, ce vrei să fac?*

Până acum, nu primise niciun răspuns.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Haman era o persoană de oraș, și nu găsea mare lucru de admirat în peisajul sterp din Munții Zagros. Pe când călărea în drept cu regele, în cea de-a șaptea zi a călătoriei, îl privi pe Ahașveroș cum inhala aerul rece și curat ca pe o băutură amețitoare. Clătină din cap, uluit.

„Nu-i așa că e minunat?” Ahașveroș se întoarse spre el plin de entuziasm.

„Nu știu dacă sunt de acord, domnul meu. Zile în șir n-am văzut decât capre de munte cățărându-se pe stânci golașe și, ocazional, câte un păstor.”

„Dar tocmai asta e minunat,” replică regele. „Spațiile acestea deschise, libere, fără mulțimile constante de oameni care se îmbulzesc în tine. Și ia uită-te la florile acelea! Cum poți să spui că nu sunt frumoase?” Arătă spre pământul tare de pe marginea drumului, unde flori sălbatice roz, purpurii și galbene ofereau o luxuriantă expoziție de culoare.

Lui Haman i se părea extraordinar că cineva obișnuit cu frumusețea rafinată a palatului din Susa putea să se entuziasmeze într-atât de acele floricele de pe coasta unui deal.

Tocmai era pe cale să-i răspundă regelui, când un cal își făcu loc între el și Ahașveroș, forțându-l să iasă de pe cărare. Enervat, Haman se uită să vadă cine era, iar enervarea i se prefăcu în mânie când îl recunoscu pe Mardonius, unchiul regelui. Mardonius îl ura pe Haman, iar sentimentul lui Haman era reciproc. În timpul domniei lui Darius, Mardonius fusese un om însemnat și, chiar dacă Ahașveroș nu-i retrăsese titlul, Haman făcea parte din cercul de apropiați ai regelui, pe când unchiul acestuia nu, iar Mardonius nutrea resentimente amare.

În timp ce Haman încerca să găsească loc pe cărare pentru calul său, Ahașveroș întreabă cu răceală, „Ai probleme cu vederea, unchiule?”

Mardonius se încruntă. „Sigur că nu. De ce întrebi?” Se opri, apoi adăugă în silă, „Domnul meu.”

„Aproape că l-ai doborât pe purtătorul arcului meu.”

Ochii căprui-roșiatici ai lui Mardonius trecură scurt și scăpărători peste chipul lui Haman. „Oh,” spuse. „Palestinianul.”

Haman scrâșni din dinți.

„Îți așteaptă scuzele,” spuse Ahașveroș.

Mardonius se zgâi la rege, nevenindu-i să creadă că acesta vorbea serios. Haman era conștient de tropăitul cailor lor și de scârțâitul hamurilor și carelor din urma lui. Se strădui să pară indiferent când îi întoarse privirea lui Mardonius.

Tăcerea se prelungise deja aproape prea mult când Mardonius se întoarse spre Haman și îi spuse cu nepăsare, „Scuzele mele. Nu te-am văzut.”

Haman, care nu se considera în stare să-i răspundă, clătină din cap.

Xerxes avansase, ocupând un loc de cealaltă parte a regelui, iar acum spuse pe un ton conciliator, „Am vrut să-ți vorbim, frate. Ne dai voie să mergem o vreme alături de tine?”

„Sigur.” Ochii lui Ahașveroș îi întâlniră scurt pe ai lui Haman, care își lăsă calul să rămână mai în urmă. Vântul sufla în direcția lui, oricum, și putea auzi perfect conversația lor.

Mardonius trecu direct la subiect. „Ești conștient că se râde de noi pe străzile Atenei?”

Regele nu păru deloc tulburat de aceste vești. „Prietenii tăi atenieni din Susa au fost exilați cu forța din țara lor, iar acum caută o armată

persană care să le redea puterea pierdută.“ Ahașveroș netezi coama lungă a calului său. „Eu nu am de gând să merg la război doar pentru a le face pe plac prietenilor tăi, unchiule.“

Xerxes interveni pătimaș, „Cum poți să nu înțelegi că onoarea persană ne cere să spălăm pata de la Marathon? Amintește-ți cum, după înfrângerea de la Marathon, Darius și-a pus pajul să-i repete în fiecare zi înainte de cină, *Stăpâne, adu-ți aminte de atenieni*. Este greu pentru mine, pentru noi,“ îl incluse cu un gest și pe Mardonius, „să-ți înțelegem împotrivirea față de acest război!“

Haman își trase calul puțin mai aproape, vrând să se asigure că nu îi scapă răspunsul regelui.

„Mă gândesc de ceva vreme la situația cu grecii, frate,“ spuse Ahașveroș.

Mardonius își răsuci capul ca un lup care a simțit prada. „Așa deci?“

Și fața lui Xerxes se mai luminea. „Ai avut succes în Egipt, domnul meu. Toți sunt de acord că ai dus o campanie strălucită. De ce să nu dobândești victoria și împotriva atenienilor?“

Mardonius se încrunță. Haman știa că acesta nu putea suferi să-l audă pe Ahașveroș numit strălucit, chiar dacă o asemenea lingușire ar fi putut lucra în avantajul lui. „Ai avut noroc în Egipt,“ i-o reteză Mardonius.

Bâzâie ca muștele pe lângă un armăsar pursânge, se gândi Haman. De ce-i mai îngăduie? De ce nu-și mișcă coada să le împrăștie? Sau, mai bine chiar, să le strivească sub copite?

„Norocul este întotdeauna binevenit, dar nu e înțelept să te bizui numai pe noroc,“ replică Ahașveroș. „Altfel, ai toate șansele să-ți pierzi corăbiile sau armata, sau pe amândouă.“

Mardonius înțepeni. „Acesta este un atac la adresa mea?“

„Tu ai fost mareșal general în ultimul război cu atenienii și ai pierdut trei sute de corăbii lângă Athos.“

Haman își îngădui un mic zâmbet. Era pe cale să vadă cum Mardonius primea ceea ce merita.

Mardonius protestă. „Am pierdut corăbiile acelea într-o furtună! A fost un ghinion!“

„Este lucru bine știut că de-a lungul acelei coaste vântul dinspre Hellespont se poate preface în furtună și că peninsula Athos se află în plină forță a vântului. Nu se poate să fi dus lipsă de sfetnici bine informați asupra acelor locuri, unchiule, și totuși ți-ai lăsat flota să fie prinsă lângă un țărm stâncos în ape care mișună de rechini.“

„Nimeni nu mi-a spus despre blestematul acela de vânt!“ strigă Mardonius.

„Mai mult, n-ai luat măsurile adecvate pentru a-ți proteja tabăra de pe uscat,“ continuă Ahașveroș necruțător. „Triburile locale ți-au atacat și ucis mulți oameni. Acesta n-a fost ghinion, unchiule. A fost o conducere proastă.“

„Nu sunt obligat să stau aici și să-ți ascult calomniile,“ șuieră Mardonius printre dinți, iar calul lui țâșni înainte, trimițând o ploaie de pietre în fețele cailor lui Ahașveroș și Xerxes.

Se lăsă o tăcere încordată.

„Este foarte mândru,“ spuse Xerxes, încercând să scuze ceea ce nu era scuzaibil. „L-ai rănit în mândria lui, frate. Iar Mardonius n-a fost la Marathon. A fost cu adevărat un ghinion, și nu o proastă judecată, faptul că am pierdut acea bătălie.“

„Unde era cavaleria la Marathon, frate?“

Haman îl putu vedea pe Xerxes tensionându-se în tot trupul. „Fusese trimisă înconjur pe mare ca să încerce să ajungă la Atena, domnul meu,“ spuse acesta fără ezitare.

„Lăsând infanteria fără cai pe plaja de la Marathon?“

Era evident că îl ucidea pe Xerxes să o spună. „Da, domnul meu.“

„O greșeală.“

Xerxes se posomori.

„Și tot aceiași conducători doresc să conducă un nou atac contra grecilor.“

„După cum ai spus-o, domnul meu, am învățat din greșelile noastre.“

„Dacă le cer oamenilor să meargă la război în numele Persiei, este de datoria mea să mă asigur că sunt conduși cum se cuvine. N-am fost impresionat de conducerea din ultimul război cu Atena și îți spun acum, Xerxes, că nu voi da trupele persane pe mâna unor conducători incompetenți.“

„Doar nu ai de gând să numești babilonieni în fruntea persanilor!“
tipă Xerxes.

„Am avut conducători persani în campania din Egipt și am fost foarte mulțumit de performanța lor.“

„Dar... niciunul dintre *noi* n-a fost cu tine în Egipt,“ răbufni Xerxes.

„Nu,“ încuviință Ahașveroș cu evidentă plăcere. „Nu ați fost.“

Haman privea fața uluită cu care Xerxes își scruta fratele. „Nu poți să înlocuiești toți conducătorii care au luptat contra Atenei!“ spuse Xerxes. „În felul acesta, vei stârni o revoltă, frate.“

„Probabil că ai dreptate,“ fu de acord regele. „Dar eu sunt răspunzător pentru oamenii mei și nu voi lăsa o conducere deficitară să sporească numărul, deja mare, al văduvelor și orfanilor pe care îi avem.“

„Așadar, vrei o revoltă la curte?“

„Așadar, nu voi merge la război cu Atena,“ spuse Ahașveroș.

„Ai vorbit serios când ai spus că n-ai de gând să continui războiul cu grecii?“ întrebă Haman. Își reluase locul lângă rege după ce Xerxes îl ajunsese din urmă pe Mardonius.

Traversau ultima dintre creștăturile podișului; înaintea lor, drumul se îngusta începându-și încă o dată neabătuta urcare spre munți. Se aflau încă la trei zile distanță de Ecbatana.

„Da, vorbesc serios,“ replică Ahașveroș. „Cel puțin deocamdată, oricum. Prea mulți dintre conducătorii incompetenți din ultimul război îmi sunt verișori. Xerxes are dreptate când spune că aș stârni o revoltă dacă aș încerca să-i înlocuiesc pe toți. Și nici nu sunt convins că acum este timpul să lărgim imperiul. Revolta egipteană a fost înăbușită, dar mai sunt tulburări în nord, printre sciți. Nu vreau să dedic o armată masivă grecilor, doar ca să mă trezesc amenințat pe un alt front.“

„Și în Palestina este tulburare, domnul meu,“ spuse Haman, fericit că găsisese o șansă să aducă în discuție acest subiect. „Chiar înainte să plecăm din Susa, am primit vorbă de la ai mei că un preot din Ierusalim incită evreii la război împotriva edomiților.“

O linie subțire apărură între sprâncenele lui Ahașveroș. „Egiptenii au vreo legătură cu asta?“

„Nu, domnul meu,” fu silit Haman să recunoască. Știa că dacă ar putea dovedi implicarea egiptenilor, regele ar trece la acțiune. Din nefericire, nu avea astfel de dovezi.

„Disputa aceasta este legată de ținutul din sudul Iudeei pe care l-au părăsit evreii. Poporul meu își paște turmele acolo de mai bine de o sută de ani, iar acum preotul acesta a hotărât că evreii ar trebui să își ia pământul înapoi. Dar nu mai este pământul lor, domnul meu. Este al nostru”, spuse Haman

„«Părăsirea» aceasta a avut loc din cauza strămutării de sub Nebucadnețar?”

Haman știa că lucrurile stăteau întocmai. Atunci când Nebucadnețar forțase jumătate din populația evreiască să mășăluiască spre Babilon, fășia din sudul Iudeii despre care vorbea el rămăsese pustie.

„Parțial,” încuviință Haman în silă.

„Cine este acest preot?”

„Numele lui este Obadia.”

„Mă voi interesa la satrap,” spuse Ahașveroș. „Nu vreau război în Palestina. Palestina este poarta spre Egipt.”

„Nu edomiții sunt cei ce vor război, domnul meu,” se grăbi Haman să adauge.

„Înțeleg, Haman. Mă voi interesa despre aceasta.”

Și Haman fu nevoit să se mulțumească cu atât.

CAPITOLUL TREISPREZECE

In sfârșit, Ecbatana. După zile întregi de călătorie prin trecători muntoase din ce în ce mai încărcate de precipitații, unde întrezări, la o înălțime amețitoare, petice golașe de stâncă, locuite doar de capre sălbatice, Estera începuse să creadă că Ecbatana nu era altceva decât o iluzie. În mod cert, nimeni nu putea construi un oraș în mijlocul unei asemenea pustietăți! Dar, secole la rând, Ecbatana fusese capitala Mediei și una dintre haltele cele mai însemnate pe una din principalele rute comerciale care legau Mesopotamia de Răsărit. Devenită acum reședință de vară a regilor persani, era situată pe o câmpie vastă și fertilă care se întindea la zece mii de picioare [cca. 3.000 metri – n.tr.] peste nivelul mării.

Cerul era limpede precum cristalul în după-amiaza în care caravana regelui ajunsese, în sfârșit, la periferia Ecbatanei. Estera și Luara ședeau în fața carului lor și se uitau curioase la străzile orașului în timp ce treceau agale pe lângă ele. Casele erau construite din lemn și cărămidă uscată la soare, ca în Susa, cu porticuri deschise, sprijinite de coloane de lemn. Pe măsură ce înaintau, însă, Estera observă că acestea deveneau mai spațioase și mai răzlețe. Erau dispuse, de fapt, în ceea ce părea a fi

un parc întins, plin de diverse soiuri de copaci cu frunza veşnic verde şi flori de munte în culori luminoase.

„Acestea sunt casele nobililor de la curte,” rosti Hatac în urechea Esterei. „Palatul este prea mic pentru a găzdui şi pe alţii în afară de familia regală şi servitorii ei.”

Şi, într-adevăr, Estera văzu cum mulţi dintre bărbaţii călare dinaintea ei părăseau caravana şi se dispersau prin parc, probabil în drum spre propria casă. „Unde este palatul?” întrebă Estera, scrutând zarea.

„Îl vei vedea imediat,” replică Hatac.

Continuă să meargă pe drumul pietruit până când Estera crezu că vede, în sfârşit, silueta unei clădiri înalte din depărtare.

„Acela din faţa noastră este palatul, Hatac?”

„Da.”

„Dar unde îi este zidul?”

„Mezii n-au văzut nevoia de-a avea un zid, doamna mea. Munţii le oferă destulă protecţie.”

Carul se apropie, iar Luara strigă plină de încântare, „Dar este frumos!”

Trecură de ultimii copaci care îl ascundeau vederii, şi Estera văzu pentru prima oară tot palatul. Era într-adevăr mult mai mic decât cel din Susa, iar faţada din lemn şi cărămidă era vopsită toată în alb. În loc de ferestre, cele mai multe dintre camerele de la al doilea cat aveau uşi boltite ce dădeau spre balcoane cu grilaje albe de lemn.

Hatac spuse, „Am mai fost aici o singură dată, cu Darius, dar am auzit de la cei ce au fost aici vara trecută cu regele Ahaşveroş că la Ecbatana curtea este mult mai relaxată decât în Susa.”

Estera se gândi la sufocantele protocoale ale Susei şi spuse cu fervoare, „Sună minunat.”

Ahaşveroş iubise Ecbatana de când se ştia. Încă de prima dată când venise aici, copil fiind, asociase climatul curat şi rece de aici şi balcoanele deschise cu libertatea. Mama lui îl însoţise de obicei pe Darius la Ecbatana, pe când Atossa, mama lui Xerxes, alesese să

rămână în Susa. Ecbatana fusese singurul loc din întreaga sa copilărie asupra căruia nu căzuse umbra personalității geloase și dominatoare a Atossei. Toate amintirile lui legate de Ecbatana erau fericite.

De îndată ce ajunsese în apartamentul său, își concedie servitorii, deschise ușile de la balcon și ieși afară. Zvârlindu-și capul pe spate, trase aer adânc în piept. Aproape că simțea tinerețea și vigoarea strecurându-se în el odată cu aerul proaspăt de munte. În câteva zile, se gândi, avea să călărească până la herghelia imperială. Spre sfârșitul primăverii trecute, îl dăduse pe Soarel la câteva dintre cele mai bune iepe. Mânji ar trebui să fie cam de o lună acum și ardea de nerăbdare să-i vadă.

Se uită în sus. Cerul era de un albastru profund de cobalt, culoare care nu se vedea niciodată pe cerul Babilonului sau al Susei. *O zi perfectă pentru curse*, se gândi. Aceste ultime câteva zile din lunga și înceata călătorie îi păruseră fără capăt, iar acum că era aici, se simțea plin de energie. Voia să facă ceva, dar toată lumea trebăluia cu despachetatul și instalarea. Se legănă ușor pe călcâie, prea plin de energie ca să stea liniștit.

Curtea de dedesubt vuia de servitori, care descărcau carele ce transportaseră obiectele din gospodărie. Se auzeau strigăte în aramaică, în timp ce scaunele și mesele erau smulse din care și stivuite pe spinările bărbaților spre a fi aduse în palat. Izul de sudoare bărbătească se ridica până la nările regelui.

Toți știau că el era pe balcon, firește, dar urmau protocolul și nu se uitau într-acolo. Se legănă din nou pe călcâie. Îi venea să fluiera.

Peste zgomotul din curte, auzi deschizându-se o ușă. Ahașveroș își întoarse capul și văzu că soția lui ieșise pe balcon, lângă al său. În palatul de la Ecbatana, camera regelui se afla pe aceeași aripă a clădirii cu a reginei, fiind despărțită doar de camera lui de baie. În timp ce el o privea, Estera își ridică brațele deasupra capului, se ridică pe vârfuri și se întinse înspre cerul albastru și senin.

N-ar trebui să fie aici fără vâl, se gândi el. Dar nimeni nu se uita și îi înțelegea încântarea față de aerul proaspăt. „Îți dezmoțeste oasele?” spuse el.

Călcâiele ei atinseră din nou pământul și își răsuci capul spre el. „Domnul meu! Nu te-am văzut. M-ai speriat.”

El își rezemă mâinile pe grilaj cât mai aproape de ea. „Și, îți place Ecbatana, Estera?”

Ea se deplasă până la grilajul din fața lui. „Totul este minunat. Niciodată n-am mai văzut un asemenea cer!”

El își lărgi plămânii, trăgând încă o gură din aerul rece și curat. Se simțea puțin amețit, deși nu băuse decât apă la masa de prânz.

Estera spuse, „Este atât de frumos încât mă amețește.”

El se uită la fața care era la vreo patru metri de a sa. Văzută în lumina nemiloasă a soarelui de după-amiază, pielea ei avea o nuanță și mai caldă decât de obicei, iar roșeața din obraji i se întinse, fără îndoială, până la podul nasului. Spuse, „Te-a ars soarele pe nas?”

Ea arăta ca un copil prins cu mâna în borcanul cu miere. „Am stat în fața carului, domnul meu. Era prea sufocant să stau mereu înăuntru.”

Persanii nu găseau bronzul frumos, iar el era un persan get-beget. Dar pe Estera, bronzul i se păru fermecător. Adrenalina de a fi ajuns în sfârșit la Ecbatana îi zvâcnea în vene. Își privi soția și exuberanța lui își găsi, deodată, un punct focal.

„Vin să te văd,” spuse.

Ieși pe coridor până la camera soției lui și deschise ușa. În încăperea se mai aflau doar eunucul și servitoarea ei. Estera stătea pe balcon, uitându-se la el prin ușa deschisă. Regele spuse către servitori, „Puteți pleca.”

Cei doi se întoarseră, făcură câte o plecăciune, apoi ieșiră agale din cameră.

Ahașveroș se alătură soției sale pe balcon, ridicând o mână pentru a-și trece arătătorul peste nasul ei ars de soare. Dar Estera se uita la ușa ce se închisese în urma servitorilor ei. Ridică ochii spre el și spuse ușor indignată, „Ce faci, domnul meu? Ce vor crede Hatac și Luara?”

El se aplecă și îi șopti moale în ureche, „Vor crede că am de gând să fac dragoste cu soția mea.”

Ea îl privi cu buzele întredeschise, fără un cuvânt.

El îi puse mâna pe șold și o împinse ușor. „Înăuntru,” spuse.

Estera intră înaintea lui în dormitor. El deschise mai larg ușile dinspre balcon astfel încât aerul curat de munte să umple camera. Când se întoarse iarăși spre ea, o găsi în picioare lângă pat, privindu-l. Ochii ei erau imenși și negri.

Traversă camera până în dreptul ei. Îi puse mâinile pe umeri.
„Spune-mi pe nume,” îi ceru el.

„Ahașveroș,” șopti ea.

El zâmbi.

Când i se îngădui să se întoarcă în camera Esterei, Luara se comportă ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic neobișnuit. Se ocupă tăcută de făcutul patului, iar la sfârșit îi spuse Esterei, „Vrei să-ți împletesc părul, doamna mea?”

Estera roși. Ahașveroș insistase să își despletească părul și Estera nu avu vreme decât să-l lege înapoi după ce se îmbrăcase.

„Da, mi-ar fi de ajutor,” replică ea cu glas scăzut.

Luara luă un pieptene și se apucă de treabă. După o vreme spuse, „Știi, doamna mea, tu și regele *sunteți* căsătoriți.”

Estera se întoarse și privi direct în ochii albaștri, isteți, ai servitoarei sale. Fața i se destinse într-un zâmbet. „Muran ar spune că sunt prostuță. Doar că... toată lumea știa ce făceam noi.”

„Doamna mea. Regele vine în camera ta aproape noapte de noapte. Crezi că noi ne gândim că vine să stați de vorbă?”

De fapt, se gândi Estera, *stăm de vorbă*. După aceea. Găsea discuțiile aproape la fel de frumoase ca celălalt lucru.

„Îi va face bine să fie aici pe timpul verii,” spuse ea. „Poartă în cârcă multe poveri.”

Luara fu de acord. „Da, așa este. Tu trebuie să fii unul dintre puținii oameni din jurul lui care nu vor ceva de la el. Ești bună pentru el, doamna mea. Și” – buzele i se arcuiră într-un mic zâmbet – „cred că și el este bun pentru tine.”

Mai spre seară, întinsă în patul ei solitar, Estera recapitulă conversația cu Luara. Astă-seară, se dădea o petrecere în cinstea sosirii la Ecbatana și știa că aceasta se întindea până târziu și că Ahașveroș nu ar fi venit în camera ei.

Spune-mi pe nume, îi ceruse el. Se întrebă câți oameni erau pe lume care îl puteau chema pe nume. Nu prea mulți, bănuia ea.

Atunci când era cu el, era fericită. Vraja prezenței lui fizice alunga toate grijile, temerile, îndoielile, nesiguranța și vinovăția care o asaltau în celelalte momente – care o asaltau acum. Ce căuta ea aici? Știa că Haman era apropiat de Ahașveroș, dar niciodată nu-l văzuse și nici nu îi vorbise. Ahașveroș nu pomenise niciodată în fața ei despre situația din Palestina și nu vedea cum ar fi putut aduce ea în discuție acest subiect într-un mod care să pară cât de cât firesc.

Fii glasul nostru înaintea regelui. Iată ce îi porunciseră Mardoheu și bătrânii comunității iudaice. După spusele unchiului ei, aceasta era și porunca lui Dumnezeu.

Cu atât mai rău pentru ea dacă nimeni nu-i spusese vreodată și cum anume trebuia să atingă acest scop dezirabil.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Regele avea febră.

„Oricine se udă learcă uitându-se la cai și apoi nu are înțelepciunea de a-și schimba hainele înainte să călărească într-o cursă și-o cere singur,” îi spuse Estera.

Ahașveros zăcea în pat, sprijinit de două perne de catifea albastră închis. Estera stătea în picioare lângă el, părând exasperată și încercând să nu arate cât era de îngrijorată. Regele era roșu de febră și avea ochii prea strălucitori. Haman, cealaltă persoană din cameră, închisese ușile dinspre balcon.

„Lasă ușile acelea de la balcon deschise,” îi porunci Ahașveros cu glasul puțin răgușit de la gâtul inflammat. „Vreau să privesc cerul.”

„Dar ai febră, domnul meu,” protestă Haman. „Aerul rece nu-ți face bine.”

Roșeața febrilă din obrajii regelui păru că se adâncește. „Am spus să deschizi ușile.”

„Domnul meu.” Accentul stricat de babilonian era domol. „Te rog, fii rezonabil.”

Ahașveros se încruntă.

Estera înțelegea cât de mult însemna aerul proaspăt pentru Ahașveroș și îi spuse lui Haman, „Poate că am putea deschide o ușă. Dacă regele rămâne sub pături, îi va fi destul de cald.“

Haman îi aruncă o privire enervată.

Se auzi o bătaie în ușă.

Haman spuse, „Trebuie să fie doctorul egiptean al soției mele, domnul meu.“ Reveni lângă Ahașveroș, lăsând ușile bine închise în urma lui. „Are un remediu pentru febră care nu dă niciodată greș.“

Ahașveroș începea să se înfurie. „Nu vreau niciun medicament cu gust oribil, Haman. Vreau să deschizi ușile și să mă lași în pace.“

Estera se uită în jos spre fața suptă și arțăgoasă a soțului ei. Chiar și bolnav, era chipeș încă. „Voi deschide eu ușile, domnul meu, dacă îl vei primi pe doctor,“ spuse Estera blând.

Ahașveroș își încleștă pumnul și izbi o dată cu el în saltea. Estera se gândi că neputința îl înfuria mai mult decât ideea de a vedea un doctor. Își puse mâna pe fruntea lui și îi netezi părul răvășit. „Mâna ta e atât de rece,“ spuse Ahașveroș.

„Și fruntea ta atât de fierbinte,“ i-o întoarse ea. „Te rog, domnul meu, îl vei primi pe doctor?“

Se auzi sunet de voci la ușă, iar Haman și Estera așteptară. „Of, bine,“ mormăi Ahașveroș.

Haman se duse la ușă și reveni împreună cu un bărbat scund și negricios, care ducea cu grijă o cupă de argint gravat. „Dacă vei bea asta, domnul meu, te vei simți mult mai bine,“ îi spuse doctorul regelui.

Ahașveroș dădu să se ridice în capul oaselor. Haman îi sări în ajutor, dar regele îl îndepărtă cu un gest. Doctorul puse cupa în mâna ezitantă a regelui.

Estera tresări la auzul unor voci zgomotoase pe coridor. Ușa fu apoi izbită de perete și un bărbat aproape că se rostogoli înăuntru. „Ahașveroș!“ țipă el. „Nu bea licoarea aceea!“

Era Xerxes.

Esterei îi îngheță sângele în vene.

„De ce nu?“ spuse regele. Părea doar curios.

„Cineva mi-a spus că este posibil ca doctorul acesta să fi fost mituit

ca să te otrăvească.“ Xerxes găfâia, observă Estera, ca și când ar fi alergat într-o suflare.

Fața lui Ahașveroș era de un calm desăvârșit. Doctorul cel mititel se albi de groază. „Și cine se presupune că l-ar fi mituit?“ întrebă regele.

Xerxes arătă spre Haman. „Trădătorul acesta de palestinian.“

Estera se întinse să ia cupa din mâinile lui Ahașveroș, dar acesta fu prea rapid pentru ea. Îngrozită, îl privi cum înclină cupa și o goleşte.

„Știam eu că are un gust oribil,“ spuse el apoi.

Mâna Esterei se mai afla încă pe fruntea regelui, care o lăsă să îi ia cupa goală. Abia o putea ține de cât de tare îi tremura.

Xerxes se zgâia la fratele lui, cu nările micșorate sub arcuirea arogantă a nasului său. „Ai înnebunit? Ți-am spus că băutura ar putea fi otrăvită!“

Ochii lui Ahașveroș sclipeau de febră în timp ce îi răspunse lui Xerxes, „Cele mai importante judecăți pe care le face un om în viață sunt acelea despre oamenii în care se poate încrede. Gândește-te la așa-zișii tăi prieteni, Xerxes. Sunt ei urmași ai Adevărului? Sau ai Minciunii?“ Urmă o pauză încordată, timp în care cei doi frați se măsurară din priviri. „Băutura nu avea nimic,“ spuse Ahașveroș. „Cine ți-a spus că era otrăvită?“

În jurul gurii lui Xerxes se formă o linie albă. Arăta furios. „Nu mai contează,“ spuse, răsucindu-se pe călcâie și ieșind ca o furtună din cameră.

Estera se uită la doctor. „Chiar este în regulă?“

Doctorul era la fel de alb ca cearșafurile înălbite. „Da, doamna mea,“ spuse el cu glas dogit. „Medicamentul este bun. Îi va face bine regelui.“

Mânia lui Ahașveroș parcă se potolise odată cu băutura. Strânse mâna tremurândă a Esterei pentru a o liniști și i se adresă plin de voie bună lui Haman, „Uite până unde merg unii doar ca să mă facă să iau un medicament.“

Ochii căprui-aurii ai edomitului sticleau de lacrimi când se uită la rege. Spuse cu glas înecat, „Mulțumesc, domnul meu. Te rog, încearcă să dormi puțin. Te vei simți mai bine când te vei trezi.“

„Mă voi culca după ce deschizi ușile.“

„Da, domnul meu.“ Haman făcu întocmai cum i se ceruse și se întoarse lângă pat.

Estera trase învelitorile până la umeri peste Ahașveroș și le vârî sub el ca să-i fie cald. Ahașveroș închise ochii. Ea se uită apoi la Haman și îl surprinse privindu-l pe rege cu o expresie lipsită de precauții.

Chiar îi pasă de Ahașveroș! se gândi plină de uimire.

Apoi își aminti neînfricarea cu care regele înghițise presupusa poțiune otrăvită. *Și Ahașveroș o știe.* Își coborî privirea spre fața îmbujorată de febră a soțului ei. „Cele mai importante judecăți pe care le face un om în viață sunt acelea despre oamenii în care se poate încrede,“ spusese el.

„Poți să ne lași acum, Haman,“ spuse ea încet. „Îl voi veghea eu pe rege.“

După ce edomitul închise ușa în urma lui, Ahașveroș își deschise ochii și se uită la ea. „A fost totul un pic cam prea emoționant. Tu ești în regulă?“

Estera nu era în regulă. O supărau cele întâmplare. Îi puse prima dintre multele întrebări care îi stăteau pe limbă. „Cine i-o fi spus lui Xerxes că poțiunea era otrăvită? Și de ce ar face cineva una ca asta?“

El se posomorî. „Dacă i-aș fi dat poțiunea lui Xerxes, ar fi dus-o să fie testată pe vreun sclav sau pe vreun animal. Între timp, cineva ar fi avut grijă să fie, într-adevăr, otrăvită.“

Estera simți un fior de teamă trecând prin ea. „A fost lucrătura lui Xerxes, domnul meu?“

El spuse obosit, „Nu cred. Xerxes ar fi încântat să fiu ucis în luptă, dar este prea onorabil ca să aibă vreo legătură cu otrava. Cineva care voia să-l distrugă pe Haman a fost în spatele acestui lucru.“

„De ce ar vrea cineva să facă asta?“

„Pentru că Haman îmi este prieten și ei nu vor să am prieteni.“ Ahașveroș își simți ochii grei. „Poțiunea aceea mă face somnoros.“

„Atunci, culcă-te,“ spuse ea moale. „Am să stau cu tine o vreme.“

Ochii i se închiseră de tot și, în scurt timp, adormi. Estera rămase lângă pat, ca și când prin însăși prezența ei l-ar fi putut ține în siguranță.

Era speriată de-a binelea. Nu fusese nicio otrăvă de data aceasta, dar

poate că altă dată avea să fie. Toți vechii curteni ai tatălui lui îl urau. Hatac, care reprezenta ochii Esterei asupra lumii, îi povestise despre specificul diverselor facțiuni de la curte care erau aliniate împotriva regelui și știa că Ahașveroș nu avea mulți oameni în care să se poată încrede. Își lăsase doi dintre cei mai apropiați prieteni din copilărie în Egipt, ca să mențină pacea în țară. Pe celălalt prieten din copilărie, pe Coes, îl făcuse purtătorul lancei sale, iar Haman era purtătorul arcului său. Coes și Haman erau singurii doi bărbați în care putea avea încredere deplină, din tot puhoiul familiei regale ce umplea curtea și dintre care majoritatea nu îl voiau decât pentru ce puteau scoate de la el. Începuse să bănuiască că, dincolo de grandoarea și puterea pe care le avea, Ahașveroș era un om singur.

Gândurile Esterei se îndreptară spre propria situație. Ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă băutura aceea ar fi fost, într-adevăr, otrăvită și Ahașveroș ar fi murit?

Aș fi fost liberă să plec acasă. Nu sunt gravidă, așa că nu se pune problema unui alt moștenitor decât Xerxes. Aș fi liberă să mă întorc la vechea mea viață, așa cum am tânjit să fac încă din primul moment când am venit aici.

Dacă Ahașveroș ar muri.

Dar nu-și dorea ca Ahașveroș să moară.

Acesta era, probabil, gândul cel mai înfiorător dintre toate. Își repetase la nesfârșit că nu trebuia să se îndrăgostească de regele acesta, că nu trebuia să confunde îmbrățișările dragăstoase cu dragostea inimii.

Nu fi nesăbuită, Estera. Regele nu vine la tine noapte de noapte pentru că te iubește. Vine pentru că are nevoie de un moștenitor. Și odată ce vei avea un fiu, vei fi închisă aici pentru totdeauna. Cel mai bun lucru care ți s-ar putea întâmpla ar fi să moară Ahașveroș. Atunci, bunicul tău te-ar putea lua de aici și, după o vreme, te-ai putea întoarce la Mardoheu; și nimeni nu va băga de seamă, nimănui nu i-ar păsa. Poate că Avraam ar putea chiar să mai vrea să se însoare cu tine.

Îl auzi pe Ahașveroș foindu-se și se întinse să își pună mâna peste a lui, să-l asigure că era încă acolo.

Ahașveroș se simți mai bine a doua zi, iar vara la Ecbatana o ținu numai în zile frumoase, una după alta. Estera dispunea de propria trăsură acoperită în care putu să facă plimbări lungi în lungul și-n latul podișului. În toate locurile în care se duse în vara aceea grâul era cât caii de înalt și prin el se amestecau nalbe sălbătice, clopoței și uriași ciulini purpurii. Macii creșteau cu miile, alcătuiind un covor de culori – roșu și roz și portocaliu – în verdele ierbii. Estera simțea cum se destinde pe măsură ce aerul curat și proaspăt de munte îi limpezea grijile. Vreme de câteva minunate săptămâni aproape că reuși să fie fericită.

Singura persoană pentru care își făcea griji în perioada aceea, altminteri tihnită, era Hatac. Cu fiecare zi splendidă ce făcea loc alteia, el părea că se face tot mai tăcut și mai închis în sine.

Îl observă îndeaproape într-o dimineață luminoasă, când soarele își trimitea strălucirea în apartamentul ei prin ușile deschise de la balcon. El stătea în picioare lângă ușile acelea, privindu-i pe bărbații din curte în timp ce se urcau în șa pentru o zi la pista de curse. Vocile profunde ale bărbaților și zgomotul făcut pe pietriș de copitele potcovite pluteau nestingherite în aerul subțire de munte.

Fața tânărului eunuc era o mască a nefericirii.

Estera privi în curte peste umărul lui Hatac. Ahașveroș ieșise din palat și tocmai sărea sprinten în spinarea unui murg musculos. În bătaia soarelui, jacheta lui stacojie de călărie strălucea, iar inelele de aur din urechile lui scânteiau. Ridică frâiele într-o mână și se întoarse spre bărbatul care își avea calul lângă al său. Era Coes, prietenul lui din copilărie, care râdea la vreo vorbă de duh de-a regelui.

Izul cailor se ridică până la nările Esterei. Apoi, Ahașveroș își porni calul la trap. Estera îi contemplă legănarea ușoară a șoldurilor în ritmul mișcărilor calului său. În două minute, curtea rămase pustie. Hatac se întoarse agale în cameră.

„Este chiar atât de rău?” îl întreabă Estera cu blândețe.

Chipul său împietri. Pentru o clipă ce păru lungă, cei doi se priviră în tăcere, scăldați în lumina soarelui ce pătrundea prin ușa deschisă. Estera așteptă, dar el continuă să tacă.

„Știi să călărești, Hatac?” întrebă ea.

El dădu din cap afirmativ. În bătaia soarelui, părul îi era negru și strălucitor ca aripa unui corb. „Sunt din tribul sargartienilor, doamna mea. Noi ne paștem turmele în munți, la nord de aici. Călăresc de când eram ȋnc.”

„Atunci îi vor cere regelui să-ți dea un cal,” spuse Estera.

Chipul lui împietrit nu se schimbă. „Cei din poporul meu nu au cai ca aceștia, doamna mea. Noi călărim ponei mișoși de munte. Eu nu călăresc ca regele.”

Estera văzu iarăși șoldurile suple și spatele zvelt al lui Ahașveros în timp ce acesta ieșea din curte. „Poți învăța să călărești cai ca aceștia, Hatac. Probabil că nu vei călări chiar atât de bine ca regele.” Își ridică sprâncenele amuzată. „Dar nimeni altcineva n-o face.”

Încordarea care îi subția buzele într-o linie dreptă se destinse ușor. „Așa este. El face minuni pe un cal, doamna mea. Știai că a călărit unul dintre caii lui Xerxes ieri la cursă și a câștigat? Cu un cal care nu mai câștigase niciodată înainte!”

Aceasta era o noutate pentru Estera — și nu una întru totul binevenită. Își încruntă sprâncenele. „Nu sunt sigură că a fost înțelept, Hatac. Xerxes îl detestă și așa prea mult.”

„N-a avut de ales, doamna mea. Xerxes l-a provocat. Și a câștigat! Xerxes turba de mânie.”

„N-am știut că ai fost și tu la pista de curse,” spuse Estera.

Toată strălucirea de pe chipul lui pieri. „Mă mai duc din când în când, doamna mea. Când nu am nicio datorie de îndeplinit pentru tine.”

Estera se uită la eunucul ei, la pomeții lui înalți, la sprâncenele subțiri și negre, la nasul semeț. Hatac avea optsprezece ani, o vârstă la care ar fi putut fi unul dintre tinerii ce călăreau împreună cu regele. Dar el nu avea să aibă vreodată oportunitatea de a face lucrurile pe care le făceau bărbații, iar inima Esterei sângera pentru el.

„Ești tânăr și puternic, și nu văd de ce n-ai putea călări un cal mare.” Vocea ei era în mod voit neezitantă. „În plus, ești principalul meu purtător de cuvânt — Marele meu Vizir, la o adică.” Zâmbi călduros. „Când ne vom întoarce în Susa, mi-ar fi de folos să ai la dispoziție un cal.”

La auzul acestor cuvinte, înfățișarea nefericită îi dispăru. „Ai face bine să nu audă Hegai că mă numești Mare Vizir al tău, doamna mea,” o avertiză el. „El crede că aceasta este slujba lui.”

„Tu ești mai mult decât Mare Vizir pentru mine, Hatac,” spuse Estera. „Tu ești prietenul meu.”

„Să-i dau eunucului tău un cal?” întrebă Ahașveroș la cină în seara aceea. „Sigur că poate avea un cal, dacă așa vrei tu. Dar ce rost are?”

Cei doi luau masa în mica sufragerie ce aparținea de apartamentele regale. Ahașveroș cina acolo cu Estera de trei ori pe săptămână. În celelalte seri, lua masa în sufrageria principală împreună cu bărbații de la curte.

„De asemenea, va avea nevoie de cineva care să-l instruiască,” continuă Estera. „Mi-a spus că a călărit când era copil, dar numai ponei de munte.”

„Este o mare diferență între un ponei de munte și un cal nisean, Estera.” Ahașveroș era îmbrăcat într-o jachetă albastră și pantaloni negri și purta doar un fileu simplu de aur în jurul frunții. Adoptase stilul median de vestimentație de când veniseră la Ecbatana.

Acum tăia în jumătate o halcă de pui, iar inelele de pe degete îi sclipeau în timp ce mânuia cuțitul. „Îi vom găsi un ponei frumușel și liniștit. Deși tot nu-i văd rostul.”

„Îi trebuie un nisean,” insistă Estera. „Unul mare. Unul care sare și fornăie. Genul acela de cal.”

El își puse jos cuțitul și se uită la ea. „De ce?”

„Pentru că este eunuc, domnul meu, și urăște asta. Un cal ca acesta îl va ajuta să-și regăsească demnitatea.”

El continuă să o privească fără să-i răspundă.

Ea îi susținu privirea fără teamă. „Poate că ar putea învăța să călărească la curse. Lui Hatac i-ar plăcea asta.”

„Se pare că te-ai gândit îndelung la eunucul acesta,” spuse Ahașveroș.

„El nu este «eunucul acesta». Este Hatac.”

Ahașveroș își ridică o sprânceană. Mâncă o bucată de pui.

Estera încercă să-i explice pe înțelesul lui. „Hatac provine din tribul sargartienilor, domnul meu, iar când avea unsprezece ani, tatăl tău a trecut prin pajiștile lor de vară. Tatăl lui Hatac era șeful tribului și l-a invitat pe Darius în cortul său. Darius a acceptat. După cină, l-a complimentat pe tatăl lui Hatac pentru frumusețea fiului său. Tatăl lui Hatac a pus să fie castrat și l-a trimis la Susa în dar Marelui Rege.“

Sprâncenele lui Ahașveros se întâlniră abia perceptibil. Înghiți puiul și spuse, „Tatălui meu nu-i plăceau băieții.“

Esterei îi venea să-l lovească. „Nu asta e ideea!“

El își ridică cupa de vin și bău. Un paj înaintă spre el ca să i-o umple din nou. „Mai mult,“ spuse el, „Hatac n-ar fi trebuit niciodată să-ți spună povestea aceea. Nu este deloc potrivită pentru urechile unei femei.“

Un val de mânie străbătu trupul Esterei. Își întinse mâinile pe masa dinaintea ei și se uită la el. „Chiar nu ai inimă?“ îl întrebă ea rece. „Îți este chiar atât de imposibil să-ți imaginezi suferințele acestui băiat? Iată-te șezând acolo, nu doar rege, ci bărbat în toată regula! Tu ai o barbă pe față. Sub centură, ești întreg și neștirbit. Cum te-ai simți dacă ți-ar fi luat acest lucru, domnul meu?“

El o privea uluit.

„Cum te-ai simți dacă ai ști că nu vei mai putea niciodată să te culci cu o femeie?“ întrebă ea.

Tăcere.

„Devastat,“ spuse el liniștit, după o vreme.

Tonul lui liniștit stinse furia Esterei așa cum mânia n-ar fi putut-o face. Aceasta își puse mâinile în poală și le împreună fără ca el să vadă. „Îmi pare rău, domnul meu. Nu știu de ce strig la tine. Nimic din toate acestea nu este din vina ta.“

El bău din cupa umplută încă o dată. „Așadar, tu crezi că având un cal puternic, Hatac se va simți mai puțin... mutilat.“

Estera oftă. „Sună prostesc în formularea asta.“

El clătină din cap. „Ba nu, Estera. Probabil că ai dreptate. Probabil că îl va ajuta.“ Mai bău o înghițitură și o privi peste marginea cupei. „Îi voi spune lui Coes să-i găsească un mâncător de jăratec și să-l învețe cum să-l călărească.“

Zâmbetul Esterei era radios. „*Îți mulțumesc*, domnul meu. Ești foarte bun.“

Nu îi putea vedea decât ochii, iar expresia acestora era enigmatică. „Tu ești cea bună“, spuse el. „Mă uimește constant cât de conștientă ești tu de oameni; chiar și de servitorii care așteaptă după tine. Îi vezi și le vezi nevoile și îți pasă destul cât să faci ceva pentru ei.“ Clătină din cap. „Este uimitor.“

Când își coborî cupa, Estera văzu că zâmbea.

Spuse, „Ce vorbe mi-au ajuns pe la urechi cum că ai fi câștigat ieri o cursă cu un cal de-al lui Xerxes?“

El oftă. „Am încercat să mă eschivez, dar el a insistat. Are un cal nou, vezi tu, și s-a gândit că mă poate bate dacă nu concurez cu Soleil.“

„Nu ți-a trecut prin gând că poate ar fi fost mai înțelept să-l *lași* pe Xerxes să câștige?“

Ochii lui scânteiară. „Ba mi-a trecut prin gând.“

Estera își aruncă ochii în sus. „Of, bărbății!“ spuse.

El chicoti.

Ea se făcu din nou serioasă. „Xerxes te detestă, domnul meu. Tare mi-e frică că într-o zi va încerca să-ți facă rău.“

„Are toate motivele să mă deteste“, replică Ahașveroș. „Toată viața lui, tatăl meu l-a încurajat să creadă că el va fi următorul Mare Rege. A fost o lovitură grea pentru el când am fost numit eu în schimb.“

„De aceea ești atât de răbdător cu el? Te desconsideră ori de câte ori are ocazia, și totuși tu continui să-l tolerezi.“

Ahașveroș dădu aprobator din cap. „N-ar putea să-mi facă rău, Estera. Ai văzut cum m-a avertizat când a crezut că poțiunea aceea era otrăvită. Cu toate defectele lui, a fost educat să cinstească codul lui Ahuramazda: spune Adevărul și urăște Minciuna.“

„Nu este cu mult mai tânăr decât tine, nu-i așa?“

El clătină din cap. „Șase luni, atât.“

„Dar *pare* mai tânăr.“

„A fost răsfățat toată viața lui.“

Conversația era atât de destinsă, atât de familiară, încât Estera se simți îmboldită să întrebe, „De ce Darius l-a preferat pe Xerxes în toți anii aceia, doar ca să-l respingă la urmă?“

„Mă gândesc că a văzut că Xerxes era prea ușor de manevrat,” replică Ahașveroș.

„Și știa că în Babilon tu erai numit «al doilea Cyrus».”

El ridică din umeri. „Poate.”

Estera se aplecă puțin spre el. „Vrei, te rog, să încerci să fii atent în preajma lui, domnul meu? Este iute la mânie și ar putea foarte ușor să facă ceva ce mai apoi ar regreta.”

El îi zâmbi. „Mă voi strădui, Estera. Promit.”

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Cu fiecare zi frumoasă care făcea loc alteia, Estera se trezea prinsă tot mai strâns în vraja lui Ahașveroș. Simțea că aproape se preschimbă într-o altă persoană, iar acest lucru o deranja doar ocazional. Regele dormea în patul ei și de trei ori pe săptămână lua cina cu ea în privat. Ce altă dovadă ar mai fi putut cere că îi păsa de ea?

Așa crezuse până când, într-o după-amiază, pe la jumătatea lui august, îl văzu intrând călare în curtea palatului cu un băiețel cam de opt anișori pe cioltarul din fața lui. Mergeau în fruntea unui detașament din garda imperială; văzând părul copilului, care avea exact aceeași nuanță de castaniu pal ca a regelui, inima Esterei fu străpunsă.

Pe când locuise în haremul din Susa, auzise ocazional zgomote de copii, dar aceștia își aveau propriile apartamente și propriile îngrijitoare, iar viețile lor rareori se intersectau cu viața femeilor din harem. Doar o singură dată le văzuse pe cele două favorite ale regelui, pe Mardene și pe Ilis, mamele copiilor săi.

Acum îl privea pe Ahașveroș sărind sprinten de pe cal și apoi ridicându-și brațele după fiul lui. Băiețelul se agăță de mâna tatălui

său când începură să traverseze curtea, iar Ahaşveroş îşi plecă capul să-i spună ceva copilului. Estera îi privi până când cei doi dispărură pe intrarea boltită ce ducea în curtea grajdurilor, apoi se întoarse alene în camera ei.

„S-a întâmplat ceva, doamna mea?“ Era Luara, care pune la loc câteva haine proaspăt spălate de-ale Esterei.

Estera clătină din cap şi nu răspunse.

Luara rămase în picioare lângă dulapul din cedru lustruit, cu două rânduri de cearşafuri stivuite în braţe. „Pari supărată.“

Estera o privi cu ochi goi.

Luara echilibra rufele într-o singură mână şi veni să pipăie mâna Esterei. „Eşti rece ca gheaţa,“ spuse ea îngrijorată. „Vrei să aprind focul?“

Estera clătină din cap. „Lasă-mă puţin, Luara. Aş vrea să fiu singură.“

„De acord,“ răspunse fata fără tragere de inimă. Se îndreptă spre uşă, privi în jur ca şi când ar fi vrut să mai spună ceva, dar se abţinu. Uşa se închise uşor în urma ei.

Singură fiind, Estera rămase în picioare în mijlocul încăperii, cu mâinile încheştate în faţă.

Cât de des le vede pe femeile acelea?

Mâinile i se încheştară mai strâns. Simţea o durere în piept care o împiedica să respire. *Acolo se duce când nu este cu mine?*

Se strădui să se liniştească, să se ridice deasupra geloziei arzătoare ce i se dezlănţuia în inimă.

Încetează cu asta! se certă ea cu asprime. *A dormit în patul tău aproape noapte de noapte de când aţi venit la Ecbatana. Nu ai de ce să te plângi.*

Dar de dimineată începuse să sângereze; nu avea să fie niciun copil luna aceasta. Nu ştia dacă să fie fericită sau tristă pentru aceasta. Un copil ar înlănţui-o mai sigur decât ar putea vreodată o legătură fizică. Un fiu ar fi moştenitorul lui Ahaşveroş; următorul Mare Rege. El avea nevoie de un moştenitor legitim.

Dar ar mai veni în patul ei dacă ar rămâne însărcinată? Sau ar simţi că şi-a făcut datoria faţă de ţară şi s-ar întoarce la concubinele lui favorite?

N-am să pot suporta să meargă în harem, se gândi. N-am să pot suporta asta.

Inima i se strânse de durere. Cum de ajunsese aici? Încercase din răspuțuri să nu-l iubească. Cum este posibil să iubești o persoană în care nu ai deplină încredere? Nu înțelegea acest lucru, dar se părea că îl iubea cu adevărat.

Se uită afară, în curtea care adăpostea acum doar servitori. *Dumnezeu m-a abandonat, se gândi. Toți m-au abandonat. Inima mea se frânge și nimănui nu-i pasă.*

Estera fu scutită de tortura de a și-l imagina pe Ahașveros în brațele unei alte femei când auzi că acesta urma să plece împreună cu un grup mare de bărbați într-o expediție de vânătoare în munții ce se întindeau la nord de Ecbatana. El o înștiință despre aceasta când se opri să vorbească cu ea înainte de a se duce să ia cina cu bărbații de la curte, în sufrageria palatului. Aveau să fie plecați timp de câteva săptămâni, spuse el.

Estera se strădui să nu-și trădeze bucuria la auzul acestor vești. „Ce veți vâna? întrebă ea.

„Lei,” spuse el. „Iar în munți, spre nord, sunt și tigri. N-am răpus niciodată un tigr.”

„Lei și tigri?” rosti ea cu glas stins. Dintr-odată, expediția de vânătoare nu îi mai părea chiar atât de minunată.

„Și urși și leopardzi.” El arăta absolut încântat.

„Ai mai făcut asta?”

El rânji. „Da.”

„Bine.” Înghiți. „Vei avea grijă?”

Ochii lui sclipiră răutăcioși. „Cu grijă nu mai e distracție, Estera.”

Ea se uită la el, iar el râse și o sărută pe obraz. „Mai bine mă duc în sufragerie, altfel cina va ține toată noaptea și trebuie să fiu în picioare dis-de-dimineață.”

La această veste, Estera zâmbi radios.

Hatac dădu să-i deschidă ușa regelui, care se opri și se uită la tânărul eunuc. „Înțeleg de la Coes că ești un călăreț foarte decent, Hatac.”

Hatac nu-și putea ascunde surpriza sau plăcerea. „Foarte amabil din partea ta să spui asta, domnul meu.“

„Știi să folosești o suliță?“ întrebă Ahașveroš.

„Da, domnul meu.“

„Ți-ar plăcea să vii cu mine în această expediție de vânătoare?“

Hatac se făcu atât de palid, încât Estera se temu că avea să leșine.

„Poți călări cu Coes și camarazii lui,“ continuă Ahașveroš, clarificând faptul că Hatac avea să fie cu vânătorii, și nu cu servitorii.

Culoarea inundă din nou fața tânărului eunuc. „Mi-ar plăcea foarte mult să merg la vânătoare, domnul meu.“

Ahașveroš dădu aprobator din cap. „Ai face bine să rogi pe cineva din gardă să-ți facă rost de arme.“

„Da, domnul meu!“

Regele îi făcu semn lui Hatac că acum îi putea deschide ușa. După ce el ieși, Hatac se întoarse spre Estera. „Este în regulă?“ o întrebă temător. „Nu vei avea nevoie de mine, doamna mea?“

„Este în regulă,“ spuse ea.

El aruncă o privire rapidă spre ușă. „Probabil că ar trebui să merg la barăci acum.“

„Da. Du-te și fă-ți rost de arme, Hatac.“

După ce el plecă, Luara, care era într-un colț al camerei, spuse, „A fost foarte drăguț din partea regelui să facă aceasta, doamna mea.“

Estera avea privirea ațintită spre ușă, pe care nu o putea vedea limpede din cauza lacrimilor ce îi umpleau ochii. „Da,“ spuse ea nesigură. „Așa este.“

„Dar gestul său nu a fost de dragul lui Hatac,“ continuă Luara.

Estera deschise ochii mari, apoi îi închise. Când fu sigură că își stăvilise lacrimile, se întoarse spre Luara. „Ce spui? Bineînțeles că a fost de dragul lui Hatac.“

„Ba nu, doamna mea,“ replică Luara moale. „A făcut gestul acesta de dragul tău.“

Când compania de vânătoare se întoarse în Ecbatana parcă adusese cu ea și sfârșitul verii. Zăpada ce presăra vârfurile munților din nord în

luna iunie se furișa acum spre versanții mai joși, iar nopțile erau prea friguroase pentru a lăsa deschise ușile de la balcon. Sosise vremea să se întoarcă în Susa.

Estera detesta gândul de a părăsi Ecbatana. Vara fusese ca un hiat în timp pentru ea. Susa reprezenta cruda realitate. Ahașveroș avea să fie prins iarăși în rigidele ritualuri ale poziției lui de rege, iar ea, închisă din nou în sufocanta existență de soție persană. Gata cu călătoriile în trăsură pe frumoasele câmpuri însorite ale podișului. Gata cu picnicurile împreună cu Luara și Hatac în firidele munților. Gata cu cinele tihnite împreună cu Ahașveroș în mica sufragerie a palatului din Ecbatana. Se întorcea la Susa.

La Susa și la unchiul Mardoheu, și la toate conflictele pe care le ignorase cu atâta succes în timpul verii aceleia magice la Ecbatana.

Estera nu mai vorbise cu unchiul ei de la nuntă, iar odată înapoiată în Susa, se trezi inventând scuze față de sine însăși pentru a nu trimite după el. Apoi, într-o zi, Hatac îi aduse o cerere din partea lui Mardoheu însuși, așa că nu-l mai putu amâna multă vreme.

Se hotărî să se întâlnească cu unchiul ei în curtea cu trandafiri și, în timp ce stătea pe bancă lângă fântâna din marmură albă, încercă să se gândească la ce i-ar putea spune. În sfârșit, ușa se deschise și apărură Hatac. „A sosit Mardoheu pentru întâlnirea stabilită, doamna mea.“

„Trimite-l înăuntru,“ replică Estera și sări în picioare în întâmpinarea unchiului ei.

Acesta arăta neschimbat, se gândi ea, și bucuria îi umplu deodată inima. Era așa de bine să-l vadă!

Îl sărută pe obraz și spuse, „Vino și șezi lângă mine.“ Îi luă mâna și îl conduse înapoi la bancă, unde se așezară unul lângă altul. Îi zâmbi.

„Arăți bine, Estera.“ Părea ușor surprins.

„*Mă simt* bine, unchiule Mardoheu. A fost frumos la Ecbatana. Susa este atât de fierbinte și înăbușitoare, prin comparație.“

„Căldura de acum este nimic față de cum a fost acum o lună.“

„Știu. Îmi aduc bine aminte cât de încinsă-i Susa pe timp de vară.“

Mardoheu se încruntă. „N-am venit până aici ca să vorbesc cu tine

despre vreme,“ începu el să spună când ușa se deschise din nou și pe ea intră Ahașveroš.

Mardoheu se prăbuși de pe bancă în genunchi pentru a se prosterna pe pardoseala de cărămidă. „Domnul meu,“ spuse el reverențios.

„Poți să te ridici,“ spuse Ahașveroš în aramaica lui tărăgănată. Venise să stea lângă soția lui.

„Domnul meu,“ spuse Estera când unchiul ei fu iarăși în picioare, „acesta este Mardoheu, prietenul familiei mele care m-a prezentat la palat. El este unul dintre oficialii de la trezorerie.“

„Sunt încântat să te cunosc, Mardoheu,“ spuse Ahașveroš. „Dacă tu ești responsabil pentru aducerea Esterei la palat, atunci îți sunt tare îndatorat.“

„A fost o onoare, domnul meu,“ murmură Mardoheu.

Ahașveroš se întoarse spre Estera. „Știi că am spus că voi lua cina cu tine, dar au venit pe neașteptate niște mesageri din Egipt și trebuie să cinez cu ei.“

„Înțeleg perfect, domnul meu. Nu era necesar să vii personal să mă înștiințezi, puteai să trimiți un mesager.“

Ahașveroš scutură din umeri. „Eram în trecere pe aici și l-am văzut pe Hatac la ușă.“

Ea zâmbi. „Mi-e teamă că m-am înstăpânit peste grădina ta de trandafiri; este mult mai răcoare aici. Sper că nu plănuiai să o folosești?“

El îi întoarse zâmbetul. „Deloc. Ești oricând binevenită aici.“

Adora să-l vadă pe Ahașveroš zâmbind. Își dorea să-l vadă mai des. „Sper că mesagerii nu aduc vești tulburătoare.“

„Și eu sper la fel,“ îi răspunse el uscat. Mai făcu un semn din cap spre Mardoheu și ieși înapoi pe ușă.

Când Estera se întoarse din nou spre unchiul ei, îl surprinse privind-o cu uimire. „Tu și regele parcă ați fi – căsătoriți!“ răbufni el.

Ea își simți trupul încordându-se. „Suntem căsătoriți, unchiule Mardoheu. Acesta a fost planul tău, îți mai amintești?“

În clipa în care rosti aceste vorbe, le și regretă. Îi dăduse prilejul, iar el nu întârzie să profite de el. „Da, acesta a fost planul meu. Și mă bucur că ești în termeni atât de buni cu regele. Pare că îți spune ce-i în

mintea lui. Ce ai putut afla despre strategia lui vizavi de Palestina?”

Estera își simți gâtul dureros de atâta încordare. Era exact genul acela de interogatoriu de care se temuse, exact întrebarea la care nu dorea să răspundă. Spuse precaută, „Nu are vreo strategie anume de care să am eu cunoștință. Singura lui grijă este ca Palestina să rămână pașnică. După cum știi, ea este singura cale terestră de acces spre Egipt, iar Egiptul este giuvaierul din coroana Imperiului Persan. Ahașveros va trece la acțiune numai dacă izbucnește vreo luptă în Palestina și simte că trebuie făcut ceva pentru a proteja Egiptul.”

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia Mardoheu își privi nepoata. Estera îi întoarse privirea, încercând să pară de ajutor.

„Estera. Știam toate acestea înainte să te trimitem pe tine la palat. Ceea ce vrem să știm – avem nevoie să știm – este dacă Haman l-a convins pe rege să intervină de partea edomiților în caz că izbucnește vreun război.”

„Nu mi-a pomenit niciodată despre așa ceva.”

„L-ai întrebat?”

„Nu. Nu s-a ivit niciodată ocazia potrivită pentru o astfel de întrebare.”

Mardoheu continuă să o privească, fără să spună nimic. Deodată, Estera fu inundată de o emoție pe care nu o putu identifica imediat. Era atât de puternică, încât începu să tremure. Spuse, „Poți fi încredințat că Ahașveros va acționa onorabil, unchiule Mardoheu. Este un om bun.”

Mardoheu clătină încet din cap, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă cele auzite. „Om bun sau nu, este persan, nu iudeu. După cum tu însăși ai spus-o, el va face doar ceea ce percepe el a fi cel mai bine pentru imperiu, iar această percepție ar putea foarte bine să fie influențată de Haman. Trebuie să afli dacă Ahașveros va fi în favoarea edomiților, iar dacă așa stau lucrurile, trebuie să-l faci să se răzgândească.”

Estera realizează, în sfârșit, ce simțea. Era furioasă. Foarte, foarte furioasă. Se răsuci pe călcâie, se depărtă câțiva pași, apoi se răsuci înapoi pentru a-l înfrunța pe unchiul ei. „Știi ce se roagă Ahașveros înainte de fiecare masă?” întrebă ea rece.

„Nu.” Mardoheu era, în mod evident, nerăbdător cu această schimbare de subiect.

Estera mai făcu un pas spre el. „Iată care este rugăciunea lui: «Fie ca Ahuramazda să păzească țara aceasta de invadatori, de foamete și de Minciună.»”

Mardoheu scutură din umeri. „Știm cu toții codul persan, Estera. «...Călărește bine, țintește drept și spune adevărul.» Nu-i tocmai complicat.”

Furia Esterei se făcea din ce în ce mai aprigă. „Nu, nu-i complicat, dar nici poruncile pe care le-a dat Dumnezeu lui Moise nu sunt complicate, unchiule Mardoheu.”

Acesta se mânie la rândul lui. „Nu înțeleg ce încerci să spui cu vorbele acestea blasfemiatoare. Nu poate exista comparație între rugăciunile unui persan și cele ale unui iudeu!”

„Ce spun eu este că *eu* sunt o Minciună, unchiule Mardoheu. Întreaga mea căsătorie se bazează pe o Minciună. N-ai avut niciun drept să-mi ceri să fac asta. N-ai niciun drept să-mi mai ceri altceva. Eu *nu* am de gând să-mi spionez soțul pentru tine!”

Se priviră – dușmani încă o dată, din cele câteva dăți din întreaga lor viață.

Mardoheu spuse aspru, „Nu te poți ascunde de cine ești, Estera.”

„Sunt soția lui Ahașveroș, și asta este ceea ce trebuie să mă preocupe acum.”

„Ești evreică!”

„Da, sunt evreică. În inima mea voi fi întotdeauna evreică. Rostesc în fiecare zi rugăciunea noastră cea mai de seamă, unchiule. *Ascultă, o, Israele, Domnul Dumnezeuul nostru este Unul*. Știi asta. Niciodată nu voi urma religia persanilor.

„Dar nu trăiesc ca o evreică. Nu mănânc ca o evreică. Nu țin niciuna dintre tradițiile și sărbătorile noastre. Și n-am să le mai țin vreodată, cât timp sunt căsătorită cu Ahașveroș. Căsătoria în care tu m-ai împins!”

Mardoheu era livid. „Ascultă-mă bine, Estera. O fi adevărat că trăiești ca o femeie persană, dar nu trebuie să uiți niciodată că Dumnezeu te-a ales pentru o misiune sacră. Nu poți – să nu îndrăznești – să-i întorci spatele.”

Estera era atât de mândră încât se gândi că ochii îi aruncă, mai mult ca sigur, flăcări. „M-a ales El cu adevărat, unchiule? Ești foarte

sigur de asta? Te-ai gândit vreodată că s-ar putea ca prețiosul tău vis să fi însemnat cu totul altceva? Sau că-i posibil să nu fi însemnat nimic?”

Mardoheu făcu un pas spre ea. „Ascultă-mă, puîșor. Când Dumnezeu face cuiva un mare dar, El Se așteaptă ca cel ce îl primește să-l folosească spre binele Lui. Dumnezeu ți-a dat o mare frumusețe, copila mea. Datorită acestei frumuseți, regele te-a ales de soție. Pot să înțeleg că este foarte posibil să fi căzut și tu în mreaja lui Ahașveroș – e un bărbat care știe cum să satisfacă femeile...”

La aceste cuvinte, Estera îi întoarse spatele. Vocea lui continuă, „Dar tu nu ești una din femeile cu mintea ușoară din haremul lui, Estera. Tu ești evreică. Aparții unui popor ales de Dumnezeu. Să nu lași vreodată îmbrățișările pline de plăcere ale unui bărbat să te facă să uiți acest lucru.”

„Hatac!” strigă Estera.

Ușa se deschise și intră Hatac. „Poți să-l escortezi pe Mardoheu înapoi la postul său.”

„Da, doamna mea.”

„Gândește-te la ce ți-am spus,” fură ultimele cuvinte ale lui Mardoheu în timp ce, cu chipul neîmblânzit, ieșea în urma lui Hatac pe ușă.

După ce plecă Mardoheu, Estera rămase vreme îndelungă privind apa vălurită a fântânii. Vorbele pe care i le spusese lui Mardoheu, care spumegaseră din ea precum focul dintr-un vulcan, erau vorbe pe care și le înfrânase foarte multă vreme. Vorbe pe care niciodată nu-și îngăduise în mod conștient să le gândească.

Dar erau adevărate. Ea era o Minciună. Îl înșelase pe soțul ei nespunându-i că era evreică, iar acum era încălțită într-un laț al falsității din care nu putea scăpa.

Cum ar putea să-i spună lui Ahașveroș cine era ea? Lui, care venera Adevărul și ura Minciuna, cum ar putea să-i spună că ea, pe care el o credea neatinsă de vreun interes politic, se căsătorise cu el din cauza planului unchiului ei de a ajunge la urechile regelui?

Scump Tată ceresc, se rugă Estera cu disperare, am venit aici pentru că am crezut că asta voiai Tu de la mine. Trimite-mi un semn. Te rog, Te implor, spune-mi ce trebuie să fac!

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Zidul sudic al enclavei palatului consta în patru turnuri din cărămidă, înalte de șaiszeci de picioare [cca. 18 metri – n.tr.], legate între ele de o perdea de zid. Sprijinite de fațada interioară a acestui zid erau barăcile gărzii imperiale.

Viața în barăci nu era luxoasă. Gărzile dormeau pe saltele întinse pe podele murdare, iar magnificele lor armuri atârnau de cârlige bătute cu ciocanul în pereți simpli de lemn. Mâncarea era bună, însă, iar băutura din belșug. Ofițerii lor trăiau în palat sau în propriile case din oraș, dar cei mai mulți dintre soldații de rând aveau puține lucruri de care să se plângă. Era mai bine aici față de locul de unde veniseră.

Așa gândea unul dintre acei soldați de rând ai gărzii, pe nume Milis, în timp ce ședea în fața barăcii sale, într-o după-amiază de luni, și își lustruia coiful de bronz. Călărise împreună cu regele la începutul zilei, dar după-amiaza se anunța una leneșă. Auzi strigăte în curtea grajdurilor, dând de știre că se iscuse o bătaie, iar gărzile din jurul lui se grăbiră să privească, însă Milis se mulțumi să stea la soare și să se destindă.

Își ridică brusc capul când îl văzu pe însuși comandantul gărzii

imperiale ivindu-se între arcadele înalte ce separau barăcile de curtea palatului. Tereș nu avea obiceiul să viziteze barăcile. Milis fu încă și mai uimit când își dădu seama că Tereș venea direct spre el. Sări în picioare, cu coiful încă agățat de mâini. Era aproape singur în curte la acel moment; toți ceilalți fugiseră să vadă lupta.

„Milis,” spuse comandantul. „Chiar omul pe care-l căutam.”

„Domnul meu,” salută Milis. Era uluit că Tereș îi știa până și numele.

„Să mergem înăuntru o clipă,” spuse Tereș.

Inima lui Milis bătea cu putere în timp ce se aplecă să intre în sopronul care îi era casă. Înăuntru era un haos total. Nimeni nu își rulse salteaua în acea dimineață și peste tot pe podea zăceau împrăștiate căpestre și haine. „Eu... îmi pare rău pentru dezordine, domnul meu,” începu Milis.

Tereș făcu un gest de concediere. „Nu am venit în inspecție, Milis. Deși îți sugerez ca asta să le spui camarazilor tăi dacă vor întreba ce am vrut cu tine.”

Milis încercă să nu arate la fel de nedumerit pe cât se simțea. „Da, domnul meu.”

„Am venit pentru că locotenentul în subordinea căruia ești mi-a spus că ești un om bun. Loial gărzii. Supus. Ambițios.”

„Da, domnul meu,” replică Milis, mai nedumerit ca oricând.

„Am o treabă pentru tine,” spuse Tereș. Și se apucă să-i explice ce anume voia să îndeplinească.

Milis nu mănăcă nimic la cină luni seara. Bău cam multă bere, însă, iar spre noapte capul îi vuia. Problema lui, din nefericire, era tot acolo.

Marți dimineață, regele nu ieși să călărească, așa că Milis îi ceru celui mai apropiat prieten al său din gardă, lui Artanes, să-l însoțească într-o vizită în oraș. Odată ajunși pe străzile lăturalnice și pline de praf ale Susei, Milis își trase prietenul într-o dugheană de vinuri părăsită și se strânsă la o masă pătată din lemn aflată într-un colț.

După ce rotofeiul stăpân al dughenei le aduse un urcior cu vin și două cupe, Milis spuse, „Tereș a venit să mă vadă ieri și mi-a încredințat o misiune specială.”

„Ție?“ Artanes era surprins. „De ce ție?“

„Pentru că el crede că îi sunt loial.“

„Și care-i misiunea asta?“

„Vrea să-l omor pe rege.“

„Ce?“

„Mai încet,“ sâsâi Milis și se uită în jurul dughenei pustii.

„Ce vorbești acolo?“ șopti Artanes.

„Vrea să-i pun o pernă pe față când sunt de gardă. Vrea să fac asta vineri, în ziua Festivalului lui Mithra, când regele și toți nobilii de la curte se îmbată cu băutura tare a zeilor. Vrea să-mi aleg un coleg, ca să fim doi și să-l copleşim numeric.“

Artanes clătină din cap, ca și când ar fi încercat să și-l limpezească. „Este o glumă. Încerci să mă păcălești.“

Fața osoasă a lui Milis se posomorî. Ochii adânciți în orbite îi ardeau. „Nu-i o glumă, Artanes. N-aș glumi despre așa ceva.“

„Nu,“ spuse Artanes cu glas scăzut. „Presupun că nu.“

„Ce ne facem noi?“

„Noi?“

„Doar n-ai de gând să refuzi să mă ajuți?“

„Eu n-am să te ajut să-l omori pe rege!“

„Ssst.“ Milis aruncă o privire fugară, hăituită, spre stăpânul dughenei, care așeza mai multe cupe pe tejghea. Își coborî vocea până când Artanes fu nevoit să se aplece peste masă ca să-l audă. „Bineînțeles că n-am de gând să-l omor pe rege.“

„A zis și *de ce* îl vrea mort pe Ahașveroș?“

„A zis că Ahașveroș refuză să meargă la război cu grecii. Că Persia-i umilită în ochii lumii. Că dacă Xerxes ar fi rege, el ar răzbuna înfrângerea de la Marathon.“

„Dacă Ahașveroș ar fi fost comandantul nostru la Marathon, n-am fi pierdut,“ spuse Artanes.

Riduri adânci brăzdau fruntea îngustă a lui Milis. „Nu cred că Tereș știe că eu m-am transferat în gardă de la Nemuritori. Sau că am fost în Egipt cu Ahașveroș. Mi-a știut numele de la locotenent, care m-a recomandat pe mine pentru că sunt loial și supus.“ Își învârti cupa cu vin, neatinsă, și o parte din el se revărsă peste margine. „Și ambițios.

Mi-a făgăduit o locotenentă, Artanes. O mită frumușică pentru un om ambițios.“

Cele două gărzi băură din vinul roșu și cald.

„Îți dai seama că dacă nu facem noi treaba asta, comandantul va găsi pe altcineva care să o facă,“ spuse Artanes.

Milis își frecă fruntea, ca și când l-ar mai fi durut încă după berea din noaptea trecută. „Îmi place de Ahașveroș. A venit în mijlocul nostru în timpul campaniei din Egipt. Mi-a și vorbit într-un rând.“

„Trebuie să-l avertizăm,“ spuse Artanes.

„Cum? Ce șanse avem eu sau tu să ne apropiem de Marele Rege?“

„Câteodată suntem desemnați să călărim împreună cu el.“

„Da, și vrei să ne croim drum direct până la el, sub privirile lui Tereș, și să-i trântim vestea noastră?“

Artanes se încruntă. „Nu. Presupun că nu.“

Milis pocni o muscă ce bâzâia în jurul băltoacei de vin pe care o vărsase pe masă. „Dacă noi nu avem acces la rege, trebuie să vorbim cu cineva care are.“

„Și cine ar fi această persoană?“ se interesă Artanes.

„Cred că Smerdis este alegerea cea mai bună. El este Mare Vizir. El va putea să-l avertizeze pe Ahașveroș.“

„Și cum să ajungem la Smerdis?“

„Se întâlnește joia cu personalul administrativ al palatului în curtea casei regale. Îl putem vedea atunci.“

„Încă un pahar de vin?“ strigă stăpânul dughenei de la tejghea.

„Nu, mulțumim.“ Milis se ridică în picioare și Artanes îl urmă încet.

„Îmi doresc să nu fi fost implicați în asta. Am o presimțire rea despre ce are să se întâmple.“

„Mă duc singur la Smerdis, dacă asta-i ceea ce vrei.“ Fața osoasă a lui Milis era hotărâtă.

„Nu. Vin cu tine.“ Artanes își îndreptă umerii. „Și mie îmi place de Ahașveroș,“ spuse.

Acum că se întorsese în Susa, Estera se trezi, deodată, foarte populară printre membrii familiei regale. La început, când începuseră să sosească

cereri din partea lor de a o vedea, Estera consimțise din politețe. Dar curând își dădu seama ce se petrecea. Numeroasele rude ale lui Ahașveroș se gândeau că ea avea o oarecare putere asupra lui și încercau să se folosească de influența ei pentru a obține favoruri de la rege.

Estera fu dezgustată când realizează acest lucru și îi porunci lui Hatac să refuze orice alte vizite. Erau ca niște paraziți, furnicarul acesta de rude zâmbitoare care trăiau din larghețea regelui și nu făceau nimic pentru a o merita.

De asemenea, resimțea din plin dogoarea Susei și, într-o după-amiază, se hotărî să petreacă un ceas și ceva în curtea cu trandafiri, care era locul cel mai răcoros din palat. Însă atunci când ea și Hatac ajunseră în fața ușilor închise ale curții cu trandafiri, doi paji străjuiau intrarea. Estera le zâmbi băieților și spuse, „N-am știut că regele este în grădină.“

Băieții îi zâmbiră la rîndul lor. Toți pajii lui Ahașveroș o iubeau pe Estera. „Este cu nobilul Sargon, doamna mea.“

Sargon era unul dintre numeroșii frați ai regelui care încercaseră să o viziteze pe Estera. Ea ezită, auzi un glas ridicat, care nu era al lui Ahașveroș, venind dinspre curte și se hotărî să tragă, în schimb, un pui de somn. Când se întoarseră în camera ei, Hatac spuse, „Vei avea nevoie de mine, doamna mea?“

„O vreme, nu, am de gând să dorm. Vrei să mergi la grajduri?“

„M-am gândit să exerseze cu Shirez.“

„Ești liber, Hatac. Luara este aici în caz că am nevoie de ceva.“

În clipa când ușa se închise în urma lui Hatac, Luara spuse amuzată, „De când a căpătat cicatricile acelea la vânătoria de lei este alt om.“

„Știu.“ Estera merse agale spre patul ei. „Mai mult de-atât, i-a fost otrăvit sângele și aproape că a murit. Dar se pare că asta nu contează.“ Se așeză pe marginea patului. „Bărbații!“

Draperiile albe de mătase erau trase parțial peste ferestrele deschise, pentru a ține afară soarele, astfel că în dormitor căldura era domoală. Luara spuse cu voce gătuită, „Știi, Hatac *este* bărbat, doamna mea. Nu l-au tăiat de tot când au făcut-o.“

Estera deveni instantaneu atentă. „Nu cred că înțeleg ce vrei să zici.“

Luara veni să îngenuncheze înaintea ei. „Vreau să zic că nu au luat tot.“ Fata se uită plină de teamă în ochii Esterei. „Nu poate avea copii, dar este încă ...capabil, doamna mea.“

„Capabil,” repetă Estera. Apoi, brusc, înțelese ce spunea Luara. „Vrei să zici că poate încă...”

„Da, doamna mea.“

„Te-ai...”

Luara îi susținu, curajoasă, privirea. „O dată, doamna mea. Da.“

Esterei nici prin vis nu-i trecuse această posibilitate. Clipi, încercând să pătrundă înțelesul ei.

Ochii albaștri ai Luarei erau plini de teamă. „Ești mânioasă pe noi?”

La aceasta, inima Esterei se umplu de milă. Își desfăcu mâinile și o prinse pe Luara într-o îmbrățișare strânsă. „Bineînțeles că nu sunt mânioasă. Cum te-ai putut gândi că v-aș pizmui oricărui dintre voi dramul de fericire pe care l-ați putea găsi în viața aceasta de prizonieri pe care o duceți?”

„Nu este o viață de prizonieri,” spuse Luara, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji. „Nu de când ne-ai luat în slujba ta. Nimeni nu se simte prizonier dacă poate fi cu cei pe care îi iubește.“

Fără a fi rugați, ochii Esterei se îndreptară spre coridor și spre ușa regelui, care se afla vizavi de a ei. „Asta așa este.“

„Doamna mea.” Luara, încă în genunchi înaintea Esterei, își întoarse mâna în așa fel încât o ținea pe a Esterei între degetele-i robuste. „Nu s-a dus în harem. S-a dus în Ecbatana doar ca să vadă copiii și n-a mai fost de când v-ați întors în Susa. Am întrebat câteva fete care ar trebui să știe și iată ce mi-au spus ele. Ele spun că Mardene și Ilis sunt furioase.“

Parcă ieșise din nou soarele după un lung și cumplit răstimp de mohoreală și ceață. Nu se dusesese în harem. Îi fusese credincios. Zâmbi radios. „Îți mulțumesc, Luara. Îți mulțumesc că mi-ai spus.“

„Dă-mi voie să te destind, doamna mea. Arăți obosită; ar trebui să te odihnești.” Se aplecă să-i scoată Esterei papucii.

„Da, sunt obosită. Nu știu ce se petrece cu mine în ultima vreme. Căldura niciodată nu mă afecta în asemenea hal.“

Luara ținu ridicat cearșaful de mătase pentru ca Estera să se strecoare în pat. Spuse blând, „Poate că nu este doar căldura de vină, doamna mea.“

Ochii Esterei îi întâlneau pe cei albaștri, înțelepți, ai servitoarei sale. „Atunci ce te gândești că este?“

„Mă gândesc că poate ești gravidă.“

După ce Luara o părăsi, Estera se întinse pe spate și contemplă mulțimea de nestemate colorate ascunse în lucrătura din zăbrele a baldachinului. Vorbele Luarei nu fuseseră o surpriză. Sângerarea Esterei era cu patru săptămâni în întârziere, iar ei nu îi întârzia niciodată.

Ar trebui să fiu atât de fericită, se gândi ea. Primul meu copil. Ar trebui să explodez de nerăbdare să-i dau marea veste soțului meu, care știu că va fi foarte încântat să o audă. Își duse brațul peste ochi, acoperind priveliștea pietrelor prețioase.

Dacă aș fi căsătorită cu Avraam, ar fi atât de diferit. Am fi amândoi entuziasmați; familiile noastre întregi ar fi pline de entuziasm. Am avea un copil, ca oricare alt cuplu care are un copil, și ne-am întemeia o familie a noastră. Ar fi fost atât de simplu.

Dar nimic nu mai era simplu. Dacă era băiat, copilul ei avea să fie următorul Mare Rege al Persiei. Urzeala care o încolăcea s-ar face și mai densă; prospectul evadării, mai imposibil.

Dacă Ahașveroș ar afla că mama fiului său este evreică, și nu o aristocrată persană, ce ar face? Ar îndepărta-o ca pe Vaști? Ar despărți-o pentru totdeauna de copilul ei?

Nu putea să se întâmple asta. Nu putea îngădui să se întâmple asta. Nu putea face, niciodată și sub nicio formă, ceva care ar putea să-i smulgă copilul de lângă ea.

Știa cam cum trebuia să se simtă o pasăre atunci când era prinsă în colivie. Nu conta în ce direcția ar zbura, era prizonieră. Nu exista scăpare.

Unde era Tatăl ceresc acum? Veghea El? Chiar avea vreun plan pentru ea? Dacă avea, ea nu-l putea vedea. Tot ce putea vedea înaintea ei erau minciuni și inimi frânte.

Camera era caldă, iar patul confortabil și, în cele din urmă, ațipi. Ultimul gând înainte să adoarmă fu: *Dar pe Avraam nu l-am iubit niciodată așa cum îl iubesc pe Ahașveroș.*

Când își deschise ochii, regele se apropia de patul ei.

„Te simți bine, Estera? Fata ta mi-a spus că tragi un pui de somn. Tu niciodată nu dormi ziua.“

„Mă simt bine, domnul meu.“ Se trase în sus, ridicându-și părul de pe gâtul fierbinte. „Eram doar obosită. Încă nu m-am acomodat cu căldura.“

„Ți-a plăcut în Ecbatana, nu-i așa?“

„Foarte mult.“

El se așeză pe marginea patului. „Și mie îmi place foarte mult acolo. Sunt mai puțini oameni și mai puține... complicații.“ Oftă. „Dar nu putem întoarce la nesfârșit spatele lumii. Din păcate.“

Și el arăta puțin obosit, se gândi ea. „Am vrut mai devreme să stau în curtea cu trandafiri, dar tu veniseși acolo înaintea mea.“

El spuse aprig, „Unul dintre prea mulții fii ai tatălui meu a intrat iarăși în bucluc și eu trebuie să mă ocup de asta. Ca de obicei.“

Avusese în glas o notă de profund dezgust atunci când rostise cuvintele „prea mulții fii.“ Ea îi înțelegea perfect sentimentele. „Câți frați ai de fapt, domnul meu?“

Ahașveroș oftă exasperat. „Tatăl meu a avut doisprezece fii de la soțiile sale și treizeci de la concubine. Toți acești ...«prinți» au sânge regesc în vene și se simt îndreptățiți la o poziție de putere în imperiu. Nu se poate, însă, să fie toți făcuți satrapi și guvernatori. Trebuie să mai fie și locuri păstrate pentru alți nobili persani, capabili. Așa că cei care rămân în Susa își pierd vremea ciorovăindu-se și cheltuind bani și, în general, creând mai multe probleme decât merită.“

Estera făcu un calcul rapid în minte. „Asta înseamnă patruzeci și doi de fii!“

„Cu patruzeci prea mulți,“ spuse Ahașveroș cu amărăciune.

Estera zise într-o doară, „Câțiva dintre ei au venit să mă vadă. Voiau să te influențez.“

El se zgâi la ea, iar ochii cenușii i se făcură, brusc, reci. „Nu mi-ai spus niciodată asta.“

Vocea lui avea o răceală distinctă. Estera se grăbi să adauge, „Imediat ce mi-am dat seama ce se petrecea, l-am pus pe Hatac să refuze orice alte vizite. Familia regală nu este treaba mea.“

El îi susținu privirea încă o clipă, apoi ochii i se îmbunară și zâmbi. „Bravo.“ Lăsa să-i scape un oftat prelung, frustrat. „Cirus a avut o singură nevestă și era plecat în campanii prea mult ca să mai aibă vreme de făcut o clică de trântori de viță regală cu concubinele lui. Îmi doresc ca tatăl meu să-i fi urmat excelentul exemplu.“

Cuvintele Esterei se rostogoliră afară înainte să le mai poată opri. „De asta tu ai avut doar două concubine în toți acești ani?“

El nu păru ofensat de întrebare. „Da. Cu cât regele are mai puțini copii nelegitimi, cu atât mai bine pentru țară.“

Aruncă o privire pe fereastră ca pentru a judeca după lumină cât era ceasul, după care își zvârli din picioare cizmele din piele moale, se ridică și începu să-și scoată roba.

Estera spuse, „Este foarte cald. Am vrut să fac o baie înainte de cină.“

„Vei avea timp,“ răspunse el netulburat.

Estera îl privi. Privi trupul tare, bărbătesc, care se ȳtea de sub gătelile de Mare Rege: umerii puternici, abdomenul plat și șoldurile înguste, picioarele lungi și musculoase de călăreț. Îl iubea atât de mult; dar chiar acum se simțea cătrănită și puțin ostilă.

El se strecură sub cearșafuri lângă ea, dar ea se încordă.

El o simți. „Este vreo problemă?“

Ea spuse, „Cred că deja ai prea mulți copii nelegitimi, Ahașveros. Nu cred că ar trebui să mai ai și alții.“

El se ridică în capul oaselor. Se uită în jos spre ea. Odată cu hainele, își scosese și fileul din aur, iar părul desfăcut i se revărsa peste frunte. Și-l dădu peste cap. Ochii li se întâlniră și se priviră.

„Estera.“ Fața i se lumină de un zâmbet: cald, intim, fericit. „Ești geloasă!“

„Mi-ar plăcea să le iau pe femeile acelea două și să le arunc peste zidul de sud,“ răspunse ea îndârjită.

El se trânti pe spate lângă ea și răsă. Fu rândul ei să se ridice ca să-l poată privi de sus. „Nu-i amuzant.“

Era îmbujorat. „Eu cred că-i minunat.“ Se întinse spre ea și îi luă fața în mâini. „Cred că ai dreptate, iubirea mea,“ spuse. „Cred că, de acum încolo, mă voi strădui să fac copii legitimi.“

Iubirea mea. Îi spusese *iubirea mea*. În timp ce părul ei se învâlmășea în jurul lor, Estera se gândi ca prin ceață că probabil nu era momentul să-i spună că era foarte posibil să fi reușit deja.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Mai târziu în acea după-amiază de joi, Haman stătea în picioare lângă fereastra din antreul ce dădea în curtea regelui, uitându-se afară la portocalii ce alcătuiau un paravan de intimitate între aripa ce adăpostea apartamentele regale și platforma de sud. Ahașveroș întârziase la întâlnirea cu el, dar servitorii îi spusese că regele era cu regina și nu putea fi deranjat.

Haman muta dintr-o mână în cealaltă sulul de pergament pe care îl avea cu el și se zgâia orbește la copaci. Lumina zilei se micșora și în curând avea să fie timpul pentru cină.

Ahașveroș se dusese în apartamentul său de mai bine de un ceas și încă nu ieșise. I se spusese că era cu regina. Trebuia să fie cu Haman.

Într-un târziu, se auziră voci pe coridorul dinspre apartamentul regelui.

A ieșit de la ea, în sfârșit, se gândi Haman cu amărăciune. Poate că acum va avea timp pentru mine.

Se îndepărtă de fereastră și se postă sub discul de aur, simbolul lui Ahuramazda, ce atârna pe peretele opus intrării boltite dinspre coridor. Pe disc, în basorelief, era o sferă înaripată din care se șteau capul și

umerii zeului. Simbolul acesta, în special, apărea în toate camerele private ale regelui. El însemna că Ahuramazda, care domnea în cer, veghea peste și îl proteja pe rege, care era viceregele său pe pământ.

În sfârșit, cu mult peste ora de întâlnire stabilită, regele intră în salon.

„Haman,“ rosti el cu plăcere, „îmi pare rău că am fost reținut.“

Ca de obicei, Ahașveros era ferchezuit în mod imaculat. Părul, încă umed de la baie, îi era perfect ordonat. Faldurile robei cădeau cu o precizie matematică. Dar ochii ageri ai lui Haman ar fi văzut din privirea lui ușor vlăguită ce se petrecuse mai devreme, chiar dacă nu ar fi fost înștiințați.

Încă de când ochii îi căzuseră pentru prima oară asupra lui Ahașveros, gelozia îi devenise demonul lui intim. În Babilon, nutrise o gelozie înverșunată față de micul cerc ermetic al prietenilor din copilărie ai regelui. Invidiasse amarnic naturalețea cu care ei se raportau la el, frumoasa naturalețe a prietenilor vechi care se cunosc dintotdeauna. Dar, cu timpul, ajunsese să vadă că vechii prieteni ai lui Ahașveros nu străpunseseră niciodată carapacea de reticență ce se interpunea între rege și restul lumii. Cu toată camaraderia lor neîndoielnică, cu toată evidenta dragoste pe care i-o purtau lui Ahașveros, profunzimile sale lăuntrice le rămâneau inaccesibile. Această percepție întreținea dorința arzătoare a lui Haman de a fi persoana care a reușit să se apropie cu adevărat de rege.

Niciodată până atunci nu fusese gelos pe o femeie. Niciodată până atunci nu-l pizmuise pe Ahașveros pentru plăcerea lui sexuală. Dar niciodată până atunci nu-l mai văzuse pe Ahașveros atât de fermecat. Haman începea să suspecteze că Estera s-ar putea dovedi un rival mai puternic decât se gândise el că putea fi vreodată o femeie.

Se duse acum să sărute obrazul regelui în semn de salut. Se dădu câțiva pași înapoi și spuse, „Te-am așteptat mai bine de o oră, domnul meu.“ Își auzi tonul certăreț și tresări.

Ahașveros auzi și el tonul acela și ridică din sprâncene. Nu făcu, însă, decât să repete, „Îmi pare rău.“

Haman își forță un zâmbet. „Îmi cer iertare dacă am părut țăfnos, domnul meu. Doar că doresc fierbinte să-ți vorbesc despre această verificare pe care am făcut-o la trezorerie.“

Ahașveroș spuse, „Nu am timp de ea acum, prietene. Vom parcurge verificarea ta într-o altă zi.“

„Sigur că da, domnul meu.“ Vocea lui Haman era inexpressivă. Își îndesă degetele în curea, după care le scoase din nou.

Ahașveroș spuse, „Am, însă, vești bune pentru tine. A sosit mai devreme în Susa un mesager din partea satrapului Palestinei. El scrie că *este*, într-adevăr, un așa-zis profet care încearcă să incite iudeii la arme împotriva edomiților în sudul Iudeei. Ai avut dreptate în această privință. Însă profetul acesta n-a fost în stare să răskoale oamenii. Satrapul scrie că nu există niciun semn că iudeii ar pregăti vreo armată. Oamenii din Ierusalim își văd de treabă, ca de obicei. Așadar, vezi tu, prietene, nu ai de ce să te alarmezi. Poporul tău este în siguranță.“

Haman își coborî privirea pentru a-și ascunde crunta dezamăgire. Fusese atât de sigur că satrapul avea să găsească dovezi în sprijinul unei răskoale a iudeilor! Spuse cu o voce bună forțată, „Este, într-adevăr, o veste excelentă, domnul meu.“

„M-am gândit eu că așa vei zice.“ Ahașveroș zâmbea. „Este o veste bună și pentru mine. Vreau cu tot dinadinsul să nu fiu nevoit să trimit trupe persane să stingă o dispută legată de granițe în Palestina.“

„Înțeleg, domnul meu.“

Ahașveroș spuse, în stilul său tacticos, „I-am invitat pe ofițerii din garda imperială la cină astă-seară.“

Haman prinse ușoara aluzie. „Atunci eu te las, domnul meu. Poate am putea trece peste verificarea aceasta mâine?“

Ahașveroș clătină din cap. „Mâine, nu. Dar mai spre sfârșitul săptămânii, sigur că da.“

Când ajunse la ușă, Haman se întoarse să facă o plecăciune de curtoazie. Ahașveroș stătea în picioare lângă fereastra deschisă, iar strălucirea soarelui la asfințit îi încadra părul auriu aidoma unei aure. Haman făcu o plecăciune țeapănă și plecă.

Era aproape ora cinei, joi seara, când Milis și Artanes se întâlniră într-un colț retras din curtea barăcilor. Nu era nimeni prin preajmă, dar, chiar și așa, își mențineau vocile la un murmur șoptit.

Milis îi spuse prietenului său, „I-am spus lui Smerdis despre complot azi-dimineață și pare că nu se întâmplă nimic. Eu cred că Smerdis nu l-a avertizat pe rege.“

„Și eu cred la fel.“ Fața lui Artanes era albă și chinuită. „Și dacă el nu are de gând să spună ceva? Dacă și el e implicat în complot?“

Aceasta era cea mai mare frică a lui Milis. Dacă Smerdis i-ar fi spus regelui, Tereș ar fi fost arestat până acum.

Trei gărzi traversară în depărtare curtea barăcilor, vorbind și râzând. Milis putea simți sudoarea care i se revărsa în jos, pe piept. Spuse, „Dacă cei doi sunt amândoi implicați, viețile noastre nu valorează nici cât un ban de aur.“

Artanes privi sălbatic în jur. Curtea era aproape pustie, majoritatea gărzilor fiind plecate la masă. Spuse gâfâind, „Singura cale de a ne salva viețile acum este să-l avertizăm noi înșine pe rege.“

„Dar cum?“ Milis închise ochii o clipă, încercând să se gândească. „Cum putem noi ajunge la Ahașveroș?“

„Trebuie să fie *cineva* care să ne poată ajuta!“

Se lăsă tăcere. Lui Milis îi trecu în viteză prin minte o amintire vagă.

„Te-ai gândit la cineva?“ Glasul lui Artanes suna disperat.

„Posibil. Unul dintre bărbații care au venit în curtea casei regale azi-dimineață în timp ce ne așteptam rândul în audiență la Marele Vizir? L-am recunoscut pentru că eu eram de gardă în curtea haremului în ziua când a adus o candidată la mâna regelui.“

„Și?“

„Candidata era Estera! Poate că omul acesta va putea ajunge la regină în numele nostru.“

„Cine era?“

„Numele lui este Mardoheu și lucrează la trezorerie.“

„Să mergem la palat să vedem dacă îl putem prinde înainte să plece acasă.“

Milis încuviință din cap și cele două gărzi începură să alerge.

Mardoheu era deja în curtea principală, lângă statuia lui Darius, când Milis și Artanes l-au acostat. Cei trei se înghesuiră în umbra statuii și,

în timp ce o mulțime de oameni se grăbeau să plece de la slujbă spre casele lor din oraș, Milis îi povesti lui Mardoheu despre complotul împotriva lui Ahașveros și despre nereușita lor cu Smerdis.

Când sfârși, Mardoheu spuse îndârjit, „Veniți cu mine. Vom merge la regină.“

Cei trei bărbați își croiră drum în contra curentului înspre curtea din spatele palatului. Intrară prin curtea de serviciu, trecură pe sub uriașul mozaic din ceramică emailată al Nemuritorilor și prin oficiile trezoreriei și ajunseră în curtea casei regale, unde gărzile avuseseră acea audiență neizbândită cu Smerdis, în dimineața aceea. Din curtea casei regale, Mardoheu o coti spre nord, trecând printr-un șir de camere de lucru și vestibule până când dădură peste un portic unde doi eunuci înalți, cu robe albastre, făceau de gardă în fața imensei uși duble ce separa apartamentele private ale regelui de încăperile publice ale palatului.

„Găsește-l pe Hatac și spune-i că Mardoheu trebuie să vorbească numaidecât cu el,“ i se adresă Mardoheu unuia dintre eunuci. „Este o chestiune de maximă urgență.“

Cele două santinele se uitară la Mardoheu cu fețe impasibile și nu-i răspunseră.

Vocea lui Mardoheu se ascuți. „M-ați auzit? Dacă vă este dragă cât de cât viața, unul dintre voi va pleca într-o clipită să mi-l aducă pe Hatac.“

După încă un moment de încordare, un eunuc se întoarse, dădu de perete una dintre ușile acelea masive și dispăru pe ea.

Cele două gărzi și Mardoheu așteptară într-o tăcere tensionată, sub ochii eunucului rămas, până când se întoarse cel dintâi. Era urmat de Hatac.

„Îți mulțumesc, Doamne,“ îl auzi Milis pe iudeu rostind dintr-o suflare.

Tânărul cu fața netedă își mută privirea de la gărzi la Mardoheu. Expresia de pe chipul lui era imposibil de descifrat. „Ai trimis după mine, stăpâne?“

Mardoheu spuse, „Hatac, trebuie să o văd pe Estera.“

„Regina se odihnește acum. Aș putea să îți stabilesc o audiență?“

Milis realizează că Hatac fusese ofensat de familiaritatea lui Mardoheu și speră că evreul nu făcuse o greșeală fatală.

Mardoheu spuse, „Trebuie să o văd numaidecât. Este vorba despre rege și este o chestiune de viață și de moarte.“

„O chestiune de viață și de moarte?“

„După cum am spus. Nu poate aștepta, Hatac, crede-mă.“

Hatac mai scrută o dată fața lui Mardoheu. „Prea bine. Dacă vei aștepta aici, stăpâne, îi voi cere reginei să te vadă.“

Așteptarea dură doar cincisprezece minute, dar lui Milis îi păru o veșnicie. În sfârșit, reapăru Hatac cu vești bune. „Regina te va primi, Mardoheu. Gărzile acestea trebuie să aștepte aici.“

Mardoheu se uită la Milis și spuse, „Îi voi explica problema reginei și apoi vom trimite după voi.“

Hatac și Mardoheu dispărură pe ușă, iar Milis și Artanes rămaseră să aștepte în portic cu cei doi eunuci impasibili. Milis se gândi la toate ceasurile pe care le petrecuse stând și așteptând când era de gardă. Niciunul dintre ceasurile acelea lungi nu se scurseseră atât de greu cum se scurgeau acum minutele. Se zgâia prin spațiul deschis dintre coloanele de lemn ale porticului la cuprinsul *apanadei*, care se întindea dincolo de ele. Începu să numere coloanele din *apanada*.

Timpul trecea greu.

În sfârșit, ușa se deschise din nou și reapăru Hatac. Spuse scurt, „Veniți cu mine.“

Milis și Artanes pășiră în urma spatelui lung, elegant, al lui Hatac, prin masiva ușă dublă într-o antecameră și apoi în ceea ce era, mai mult ca sigur, sufrageria privată a regelui. Dinspre această cameră se deschidea curtea largă, cu coloane, care constituia aleea privată a familiei regale.

Milis aruncă discret priviri curioase în jur, urmând înaintarea silențioasă a lui Hatac prin curtea pustie. În nopțile în care făceau de gardă la ușa regelui, gărzile intrau în aripa dormitorului direct dinspre curtea cu trandafiri. Până atunci, Milis nu mai văzuse niciodată partea aceasta de palat.

Urcară câteva trepte înguste și își dădu seama că ajunseseră în coridorul din aripa dormitorului. Când Hatac deschise ușa din stânga, și

nu pe cea din dreapta, Milis realizează că intrau în apartamentul reginei.

Prima persoană pe care o văzu Milis când păși înăuntru fu regele.

„Domnul meu.“ Se prăbuși ca o piatră și îl simți și pe Artanes prăbușindu-se lângă el.

„Vă puteți ridica,“ spuse Ahașveroș.

Ei reveniră în picioare.

„Care dintre voi este Milis?“ întrebă regele.

„Eu sunt, domnul meu.“ Milis făcu o jumătate de pas înainte. Cu colțul ochiului sesiză că Mardoheu și o femeie fără vâl ședeau pe unul dintre divane. *Regina*, se gândi.

Regele spuse, „Povestește-mi ce ți-a spus Tereș.“

Milis trase aer adânc în piept pentru a se liniști și se apucă să-i relateze întreaga conversație.

„Acum, spune-mi exact ce i-ai spus tu lui Smerdis azi-dimineață.“

Din nou, Milis răspunse.

Se făcu liniște.

Milis sesiză că regina făcu o mișcare, pe care însă și-o stăpâni rapid. Ochiul ei priveau țintă la soțul ei.

„Așa, deci,“ spuse Ahașveroș. Glasul îi era calm, fața, liniștită, dar ochii îi erau ca două fărâme gemene de gheață.

Mardoheu luă încet cuvântul. „Smerdis te-ar fi avertizat dacă nu avea nimic de-a face cu acest complot, domnul meu.“

„Da, m-ar fi avertizat,“ fu de acord Ahașveroș.

„Au vrut să te înăbușe în somn,“ îngăimă regina, îngrozită.

Regele se hotărî. „Hatac, adu-mi-l pe Coes.“

Eunucul ieși din nou, iar cei cinci rămași în cameră așteptară în tăcere. Regele se duse la fereastră și rămase dus pe gânduri uitându-se afară, cu spatele la toți ceilalți. Mardoheu ședea pe divanul cu perne albastre și se zgâia la vârfurile papucilor care se șteau de sub roba lui curată, dar uzată.

Milis se uită pe furiș la regină și văzu că aceasta se uita la spatele soțului ei. Liniștea regelui îi dădea fiori.

Mardoheu spuse, „Ți-am spus, Estera, că Milis a venit la mine pentru că el a fost unul dintre cei de gardă în curtea haremului în ziua când eu și cu tine am venit prima dată aici?“

Ea își desprinsese privirea de la soțul ei și se întoarse să se uite la Milis. Acesta îndrăzni să-i întoarcă privirea și o găsi zâmbindu-i. Nu se putu abține să nu-i zâmbescă și el. „A fost o mișcare deșteaptă, Milis, să-ți amintești de Mardoheu. Ai procedat bine.“

„Mul... Mulțumesc, doamna mea,“ spuse el.

Privi apoi cum ochii reginei se întoarseră spre rege, care nu se clintise.

Așteptară în tăcere. În sfârșit, ușa se deschise și pe ea intră tânărul nobil lat în umeri pe care Milis îl știa ca fiind unul dintre prietenii cei mai apropiați ai regelui. Ahașveroș se întoarse cu fața spre Coes și îi relată pe scurt, cu glas rece și stăpânit, complotul.

„Vreau să iei o escortă formată din gărzi și să mi-l aduci pe Tereș,“ sfârși el.

Fața lui Coes era roșie de mânie. „Da, domnul meu.“

Coes plecă și încăperea se cufundă din nou în tăcere. Pentru prima oară de când intrase acolo, Milis îl văzu pe Ahașveroș privind spre soția lui.

„Este prea mult pentru tine, Estera? Vrei să te retragi?“

Ea clătină din cap vehement. „Nu. Vreau să rămân.“

„În regulă.“ Și își reluă zgâitul pe fereastră.

Ea spuse, „Gărzile acestea sigur sunt flămânde, domnul meu. A trecut de mult vremea cinei. Poate că Hatac ar putea să le ducă în sufragerie și să le dea ceva de mâncare.“

Ahașveroș consimți.

Milis se simți ușurat să-l urmeze pe eunuc afară din camera reginei. Nu dorea câtuși de puțin să fie de față când Ahașveroș îl confrunta pe comandantul lor.

Ar fi putut fi ucis. Același gând se repeta din nou și din nou, la nesfârșit, în mintea Esterei.

Ar fi putut fi ucis. Dacă Tereș ar fi abordat pe altcineva... dacă Milis nu s-ar fi gândit să vină la Mardoheu...

Se cutremură. Frigul pe care îl simțea nu avea nimic de-a face cu temperatura din cameră.

Dar de ce? De ce l-ar vrea Tereș mort?

Abia când Ahașveros și Mardoheu se întoarseră amândoi spre ea, își dădu seama că gândise cu voce tare.

„Vom afla destul de curând.“ Furia glacială a lui Ahașveros era mai terifiantă decât ar fi fost mânia în clocot.

Mardoheu spuse, „Este vreo șansă ca aceste gărzi să fi mințit? Poate că au văzut în complotul acesta o cale de a obține favoruri personale.“

„Vom ști când îl voi întreba pe Tereș.“

Privi înapoi pe fereastră.

Estera ar fi vrut să meargă la Ahașveros, să-și încolăcească brațele în jurul lui, să-l mângâie cu dragostea ei. Dar știa că nu trebuia să facă asta, chiar și singuri de-ar fi fost. Ea nu-l putea mângâia. Conducătorul propriei gărzi tocmai încercase să-l omoare. Nimic din ce ar fi putut spune sau face ea n-ar schimba acest lucru.

Când ușa se deschise, în sfârșit, toate capetele se întoarseră într-acolo, dar Coes intră singur.

„Unde este Tereș?“ întrebă Ahașveros.

Coes răspunse sumbru, „Domnul meu, când m-a văzut venind cu garda, s-a sinucis.“

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Estera, Ahașveroș și Mardoheu așteptară din nou până când Coes se duse să-l aducă pe Smerdis. Ahașveroș o mai întrebă o dată pe Estera dacă voia să meargă la culcare, dar ea refuză. Nu voia să-l scape din ochi. Mardoheu o îndemnă și el să se retragă, dar Ahașveroș o privi în față și îi spuse, „Dacă dorești să rămâi, rămâi. Dar poți pleca oricând.“

„Îți mulțumesc, domnul meu,“ șopti ea.

Coes avu mai mult noroc cu Smerdis. Marele Vizir era leoarcă de sudoare și plin de scuze când intră în cameră să dea ochii cu regele. El jură că nu avea nimic de-a face cu planul lui Tereș. Când regele îi chemă pe Milis și pe Artanes să-l confrunte, el recunoscă că gărzile îi spusesea despre complot, dar se apăra spunând că nu îi crezuse.

Ahașveroș porunci ca Smerdis să fie arestat.

„Vei avea șansa să te dezvinovățești înaintea unui judecător,“ spuse regele, iar Coes scoase din încăpere un Mare Vizir plin de proteste, pietrificat.

Când ușa se închise în urma celor doi, Estera se simți cuprinsă de o sfârșeală copleșitoare. Se gândi că dacă se ridica în picioare, era foarte

posibil să leșine, așa că rămase pe loc, iar Mardoheu spuse, „Este vinovat, domnul meu. I se citea pe față.“

„Sigur că este vinovat.“ Chipul lui Ahașveros era o mască inexpressivă. „Mă întreb doar cine altcineva de la curte ar mai putea fi implicat în complotul acesta sordid.“

Alții? El crede că ar mai putea fi și alții?

Estera își ținu respirația în mod audibil. Când Ahașveros se întoarse spre ea, îl privi cu groază. „Crezi că mai sunt și alții, domnul meu?“

În glasul lui, se strecură o notă mai blândă. „Nimeni altcineva nu va încerca să mă omoare, Estera. Mulțumită unei gărzi loiale, complotul a fost descoperit la timp.“

„De data aceasta, da. Data viitoare s-ar putea să nu mai fii atât de norocos.“

„Am de gând să-l fac pe Coes noul comandant al gărzii imperiale, așa că nu este vreo șansă ca episodul acesta să se repete.“ Se duse până la divan și își întinse mâna spre ea. „Ești epuizată. Este timpul să mergi la culcare.“

Estera îl lăsă să o ridice în picioare. „Nu cred că am să mai dorm vreodată.“

„Nonsens.“ El îi puse un braț pe după umeri. „Ai trecut printr-un moment dificil astă-seară, atât. Odată ajunsă în pat, ai să dormi bine.“

„Nu mă simt în siguranță, Ahașveros.“ Își ridică ochii spre el. „Nu cred că am să mă mai simt vreodată în siguranță.“

„Voi porunci ca Milis și Artanes să stea de pază în fața ușii tale toată noaptea,“ îi făgădui regele.

„Nu pentru mine mi-e teamă.“

Ahașveros începu să o conducă spre ușă. „Atunci mă voi alătura și eu ție, iar Milis și Artanes ne pot păzi pe amândoi.“

„De acord.“ La ușă, ea își ascunse fața în umărul lui și îi simți parfumul. Brațul lui își înteeți strânsoarea; o sărută pe creștet. Apoi, deschise ușa și spuse, „Hatac, condu-o pe regină în dormitul ei și pune-i pe Milis și pe Artanes de pază în fața ușii.“

Hatac apucă brațul Esterei, iar Ahașveros se trase înapoi. Ea întoarse capul și zâmbi nesigur înspre unchiul ei. „Noapte bună, Mardoheu. Și îți mulțumesc.“

Mardoheu înțelese că era timpul să plece și el. Estera nu era singura obosită; și el era frânt.

Spuse, „Nu este un secret faptul că Tereș voia să pornești la război cu Grecia, domnul meu.“

„Știu.“ Ahașveroș se duse la divan și se așeză, făcându-i semn lui Mardoheu să i se alăture. „Nu este un secret nici că era prieten cu unchiul meu, Mardonius.“

„Crezi că Mardonius a fost implicat în complotul acesta?“

„Nu știu, iar din moment ce Tereș s-a sinucis, probabil că n-am să știu niciodată. Nu contează. Știu că trebuie să fiu cu ochii pe Mardonius. Tereș a fost periculos doar pentru că n-am știut de el.“

„Urât lucru este trădarea, domnul meu,“ rosti Mardoheu sobru.

„Adevărat. Dar loialitatea este de aur și sunt norocos să am în slujba mea mulți oameni buni și loiali.“ Pentru prima oară în seara aceea, Ahașveroș zâmbi. „Îți mulțumesc, Mardoheu, pentru că ai acționat atât de prompt. Probabil că mi-ai salvat viața.“

Era prima oară când Mardoheu simțea puterea extraordinarului farmec al împăratului. Erai gata să-ți dai și viața pentru Ahașveroș când îți zâmbea în felul acela.

Mardoheu răspunse țăfnos, „Sunt fericit că te-am putut sluji, domnul meu.“

„Acum îți sunt îndatorat de două ori.“

„De două ori, domnul meu?“

„Mi-ai adus-o pe Estera.“

Mardoheu își plecă capul în semn de recunoaștere. Se gândi la felul în care se îmblânzise vocea regelui când vorbise cu soția sa. Se gândi la sărutul pe care Ahașveroș i-l dăduse Esterei pe creștet. Părea, până la urmă, că regelui îi păsa într-adevăr de ea. Mardoheu nu era sigur de sentimente lui legat de acest lucru.

De când îi spusese prima dată regelui despre complotul împotriva vieții sale, Mardoheu avusese câteva ceasuri să descopere că era ceva mai mult în bărbatul acesta decât fața aceea perfectă. Se făcuse livid, dar se comportase inteligent și stăpânit. Nu ordonase execuția sumară

a lui Smerdis, așa cum ar fi fost întru totul îndreptățit să facă, potrivit legii persane. *Este un om bun*, îi spusese Estera. Se pare că era. Dar nu era evreu.

Haman nu auzi despre atentatul la viața regelui decât a doua zi, când avea loc Festivalul lui Mithra. Judecătorii nu desfășurau audieri cu ocazia sărbătorii aceleia, așa că Smerdis fu ținut în arest la domiciliu în timp ce restul curții își continua celebrarea obișnuită.

Ahuramazda era zeul suprem al persanilor și, sub Darius, fusese venerat aproape în exclusivitate. Ahașveros, însă, niciodată nu-l neglijase pe Mithra, zeul antic al cailor, pe care poporul lui îl venerase cu mult înainte să fi auzit de Ahuramazda, zeul cerului. Ahașveros ținuse Festivalul lui Mithra în fiecare toamnă, an de an, pe când domnise în Babilon, astfel că Haman mai văzuse ceremonia înainte, dar acum era prima oară când ea se ținea în Susa.

Prin tradiție, festivalul avea două părți. Mai întâi, cavaleria imperială puneă în scenă o splendidă paradă înaintea regelui. Ahașveros o trecea în revistă din aripa de sud a palatului, așezat fiind pe tronul său cu labe de leu aurite, la umbra unui baldachin brodat cu fir de aur. Lumina soarelui tomnatec se revărsa orbitoare, răsfrângându-se pe coifurile de bronz și pe tecile săbiilor călăreților. Uniformele sclipitoare ale cailor aveau petice întunecate de sudoare în timp ce mergeau la trap în formație desăvârșită, fiecare regiment la comanda căpitanului său.

După ce trecu și ultimul magnific călăreț în haine roșii, avu loc cea de-a doua parte a festivalului: prezentarea cailor, în care șapte mânji de un an îi erau oferiți regelui de către membrii tribului armenian în contul tributului oferit de țara lor.

Armenienii, care străbătuseră o mie patru sute de mile [cca. 2.250 kilometri – n.tr.] din drumul împărătesc în patruzeci de zile, defilau în lungul și în latul curții, fiecare ținând câte un cal de căpăstru. Oamenii tribului pășeau semeț, deloc intimidați nici de mulțimea de spectatori ce umplea curtea de sud, nici de prospectul de a-l întâlni pe Marele Rege.

Haman stătea în spatele tronului, în dreapta – o poziție de onoare, demnă de titlul său de purtător al arcului regelui. Lângă el, în partea

stângă a tronului, stătea Coes, purtătorul lancei regelui. Aliniat în spatele lui Haman și al lui Coes, era un contingent din garda imperială, fără comandantul lor.

Ochii lui Haman priveau țintă spectacolul din fața lui, dar mintea îi era în altă parte. *De ce n-au venit la mine gărzile acelea?* se gândi el, privind cum primul armenian se urcă pe platformă și se prosternă înaintea regelui. Mânzul pe care îl aducea el rămase în curte cu un paj, care îl ținea de căpăstrul de aur.

Ahașveroș îi spuse ceva omului, care se ridică în picioare și se uită, cu un amestec de recunoștință și mirare, la suveranul lui.

Este atât de perfect ca rege, se gândi Haman. *Până și oamenii aceștia primitivi îl venerază.*

La o distanță de câțiva metri, Coes își muta greutatea corpului de pe un picior pe altul. Haman îi aruncă o privire rapidă. Era măcinat de gelozie pentru că Ahașveroș apelase la Coes, și nu la el.

Coes este soldat, își spuse Haman. *Din acest motiv a trimis Ahașveroș după el.*

Dar îl dureau. Îl dureau că cel care îl văzuse pe Ahașveroș în această criză fusese Coes. Haman era de părere că regele ar fi trebuit să trimită și după el. Nu îi era de ajutor nici că cel care îl pusese în gardă pe Ahașveroș fusese iudeul de la trezorerie. Regina fusese și ea acolo. Însă nu și Haman.

Aurul din coroana lui Ahașveroș sclipi când se aplecă să îi spună ceva celui de-al doilea armenian care îngenunchease înaintea lui.

Stau lângă el la festival deseară, își spuse Haman. *Se va îmbăta cu haoma sacră a lui Mithra și va râde la glumele mele și îmi va spune povești amuzante – și va fi iarăși ca înainte.*

Ca înainte de a se căsători Ahașveroș cu fata aceea.

Festivalul lui Mithra se ținea în principala încăpere publică a palatului, curtea de serviciu. Regele și distinșii săi oaspeți cinau în salon, iar restul invitaților stăteau la mesele așezate în curtea mare, plină de coloane.

Haman nu-și păstra prea multă vreme locul de lângă Ahașveroș la festivalul din seara aceea. Regele fusese foarte încântat de caii

armenieni, care erau mai mici și mai rafinați decât niseenii înalți de șaptesprezece palme, crescuți de persani. Era pasionat de cum avea să experimenteze cu ei încrucișându-i cu rasa lui de cai pentru a vedea dacă putea adăuga rafinament și viteză la mărimea niseană, iar Xerxes luă curând locul lui Haman ca să poată discuta acest vital subiect cu fratele său. Privindu-i, Haman se gândi cu uimire că nimeni nu și-ar da vreodată seama, după purtarea regelui, că tocmai scăpase ca prin urechile acului de la moarte.

Festivalul nu decurgea cum plănuise Haman. Pe tot parcursul cinei, care lui Haman îi păru interminabilă, fu forțat să-i asculte pe cei doi frați discutând cu o precizie clinică diversele puncte genetice ale fiecărui armăsar și ale fiecărei iepe din herghelia imperială. Era prima dată când Haman îl vedea pe Xerxes simțindu-se liber în compania fratelui său.

Abia când se termină mâncarea și fu servită băutura tare a lui Mithra, făcută din lapte fermentat de iapă, îi trecu prin minte că era posibil ca Ahașveros să-l testeze pe Xerxes să vadă dacă fusese implicat în complotul de asasinare. Haman privi chipul absorbit, detașat, al lui Xerxes și își dădu seama că acesta este nevinovat. Unii oameni puteau fi capabili de o atare disimulare, nu însă și Xerxes.

Absența lui Smerdis și a lui Tereș generase o mulțime de comentarii incomode la debutul festivalului, dar evidenta voioșie a regelui schimbăse curând toate acestea. Pe măsură ce se scurgea noaptea și laptele de iapă făcea ocolul sălii, râsetele se făcură mai zgomotoase și glasurile mai nedeslușite. Era o obligație morală să te îmbeți la Festivalul lui Mithra, iar Haman măsura cu privirea mulțimea de oaspeți îngrămădiți în curtea de serviciu și se gândea acru că fiecare persan de acolo făcea, în mod cert, tot ce-i stătea în putință pentru a se conforma tradiției.

Simți o atingere pe braț, întoarse capul și îl văzu pe Ahașveros întinzându-se peste fratele său. Acesta îi spuse, „Vino și șezi lângă mine. Xerxes, schimbă locurile cu Haman pentru o vreme.“

La început, Xerxes păru enervat, apoi scutură din umeri și se ridică. Se împletici și era cât pe-acum să cadă în genunchi, dacă nu l-ar fi prins Haman de braț.

„Mă descurc,“ anunță Xerxes trufaș și se prăbuși pe scaunul pe care Haman îl trase pentru el. Își lăsă capul pe masă și adormi pe loc.

Ahașveroș râse. „Xerxes nu face față haomei.“

Haman spuse țeapăn, „Se pare că a consumat o cantitate însemnată, domnul meu.“ Privi la scena de beție dinaintea lui. „Ca toți ceilalți din încăperea aceasta, de altfel.“

Ahașveroș se lăsă pe speteaza jilțului lui de aur. „A picat bine Festivalul lui Mithra. Aveam nevoie să mă îmbăt astă-seară.“

„Într-adevăr, domnul meu,“ răspunse Haman, fără să se sinchisească să-și ascundă dezaprobarea. „Este și aceasta o cale de a trata urâtul.“

Ahașveroș păru amuzat. „Nu ești de acord, nu-i așa? Palestinienii nu se îmbată niciodată, Haman?“

„Câteodată, domnul meu.“

„Dar nu tu. Eu cred că tu ești treaz și pe verticală în orice ceas din zi și din noapte și în orice circumstanțe. Așa este?“

Haman răspunse cu demnitate, „Știu că *asta* așa este, domnul meu. Noi suntem întotdeauna loiali prietenilor noștri.“

Regele se întinse și își puse o mână pe brațul lui Haman. Haman își ținu respirația.

„Știu că tu ești loial, Haman. Și de aceea, tu vei fi noul meu Mare Vizir.“

Lui Haman, îi luă ceva vreme până pricepu. După care, rămase cu gura căscată.

Ahașveroș îi văzu uluiala. Îl bătu ușor pe braț, apoi își întoarse mâna la cupă. „Am făcut o greșală când i-am lăsat pe oamenii tatălui meu în funcțiile importante de la curte. Îi înlocuiesc cu oameni care îmi sunt loiali mie.“

„Nu știi ce să zic, domnul meu.“ Era adevărat. Haman era șocat.

Ahașveroș zâmbi și îi înmână noului său Mare Vizir o cupă de haoma. „Bea în cinstea noii tale onori.“ Era un ordin.

Haman se luptă cu dezgustul și luă o înghițitură din lichidul scârbos. Nu se putu abține să nu se cutremure.

Ahașveroș râse, iar când Haman își termină, în sfârșit, cupa, regele îi mai înmână una, apoi încă una. Când veni timpul să se ducă, în cele din urmă, la culcare, Haman era deplin încredințat că îl aștepta moartea.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Când se trezi în dimineața următoare, Haman își dorea să fi murit *cu adevărat*. Nu credea că era posibil ca un cap să doară atât de tare cum îl dorea al lui. Oare cum se descurcau persanii? Cum de puteau suporta o astfel de agonie? Nicio cantitate de efemeră voie bună nu merita să te simți în halul acesta.

Se târî jos din pat, bău trei căni cu apă și refuză să mănânce. Soția lui, care nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare, era încredințată că era bolnav. „Rămâi acasă astăzi, domnul meu,” îl imploră ea. „Nu te simți bine. Cu siguranță regele se poate descurca fără tine o zi.”

Haman o privi pe Zereș pieziș. „Nu sunt bolnav. Și n-am de gând să le dau persanilor acelora vreun motiv să creadă că eu nu pot bea la fel de bine ca ei.”

Zereș rămase cu gura căscată. „Ce să bei?”

Haman mormăi. „Nu vorbi atât de tare. Mă întorc mai târziu.”

Pășind cu grijă, se îndreptă spre ușă. Ajuns acolo, se întoarse încet și spuse, „Apropo, regele m-a numit pe mine noul său Mare Vizir.” După care ieși posomorât în lumina orbitoare a soarelui.

Haman înțelegea că judecata aceea nu era o necesitate; ca rege,

Ahaşveroş era Magistratul Suprem în imperiu şi era dreptul lui conferit de lege să-i judece pe cei acuzaţi de crime împotriva statului sau a propriei persoane. Regele îi îngăduia lui Smerdis o înfăţişare înaintea unui judecător deoarece condamnarea acestuia într-un tribunal deschis avea să înăbuşe orice zvonuri că regele l-ar fi executat din motive politice. Haman era de acord cu decizia regelui.

Judecătorii imperiali persani erau cunoscuţi pentru incoruptibilitatea lor. Ei erau aleşi din sânul nobilimii persane şi îşi păstrau funcţia până la moarte. Puteau fi înlăturaţi doar pentru administrarea abuzivă a dreptăţii, iar acest lucru se întâmpla rar. Regii persani luau în serios facerea dreptăţii şi îi tratau cu asprime pe judecătorii care erau necinstiţi. Nimeni nu avea vreo şansă să uite soarta judecătorului pe care Darius îl găsisse vinovat de primire de mită. După ce a fost executat, judecătorul cu pricina a fost jupuit, iar pielea tăiată în bucăţi, cu care a fost apoi tapiţat scaunul din care împărţea, altădată, dreptatea. Darius se făcuse înţeles şi, de atunci încolo, nu mai existaseră cazuri de judecători mituiţi.

Curtea de serviciu era astăzi plină de nobili cu chipuri solemne, dintre care multe purtau semne inconfundabile ale beţiei din noaptea precedentă. Haman rămase la marginea mulţimii pentru a-şi putea face o ieşire nestingerită în caz că ar fi fost necesar. Îşi petrecuse jumătate de noapte vărsându-şi măruntaiele şi încă nu-şi simţea stomacul liniştit. Aproape că i se făcu greaţă când îl văzu pe bărbatul înalt, brunet, cu faţa slabă şi inteligentă, care stătea în picioare lângă scaunul judecătorului.

Iudeul de la trezorerie. Haman îşi miji ochii la amintirea tuturor dăţilor când trecuse pe lângă Mardoheu fără a şti că era iudeu. Abia ieri descoperise provenienţa lui Mardoheu, când aflase despre complotul împotriva regelui. Gândul că cel ce îl salvase pe Ahaşveroş de la planul acela ucigaş era un iudeu îi producea multă amărăciune lui Haman.

Se făcu o mişcare lângă uşa principală a zidului de răsărit al curţii de serviciu şi pe ea intră Sisames, judecătorul care avea să audieze procesul lui Smerdis. Părul alb îi arăta venerabila vârstă, iar umerii încovoiaţi îi erau împodobiţi de jur împrejur cu distinctiva eşarfă stacojie a dreptăţii. Traversă curtea până la scaunul cu spătar înalt al judecătorului, apoi, cumpănind încet, se întoarse cu faţa spre uşiţa din

zidul de apus. Un covor îngust de purpură ducea de la ușa aceea până la tronul gol al Marelui Rege.

Toți cei prezenți în curtea de serviciu se întoarseră odată cu judecătorul. Minutetele se scurgeau. Haman se gândi la starea mizerabilă în care se afla și se întrebă dacă regele era indispus.

În sfârșit, ușa pe care o fixau toți cu privirea se deschise. În curte păși un paj, care anunță cu glas subțire și limpede intrarea Marelui Rege. O clipă mai târziu, apărură Ahașveroș, înveșmântat în ținuta de judecată. Roba de deasupra, vopsită cu purpură scumpă, feniciană, avea brodate în fir de aur imagini cu un vultur. Tunica era și ea purpurie, iar pantalonii albi ce se vedeau de sub robă erau, de asemenea, tiviiți cu purpuriu. Purta o coroană de aur, cercei de aur, brățări de aur, iar în jurul taliei, o centură de aur care îi susținea sabia scurtă, persană, ce-i atârna într-o parte. În mîna dreaptă, ducea un sceptru subțire de aur.

La intrarea regelui, toți bărbații din încăpere se prăbușiră la pământ. Rămaseră astfel până când el traversă covorul și își ocupă locul pe tronul înalt, cu un leu din aur, de la dreapta judecătorului.

Bărbații se ridicară în picioare. Cu ajutorul taburetului său roșu, Sisames se urcă în scaunul judecătorului, de unde chemă prizonierul. Smerdis, purtând doar o tunică albă simplă, fu adus înăuntru de două gărzi și se înfățișă înaintea lui Sisames. Un funcționar citi capetele de acuzare împotriva Marelui Vizir, iar Smerdis declară cu glas tare, sfidător, că acestea erau neadevărate. Atunci, Sisames îi chemă pe Milis și pe Artanes să depună mărturie.

Haman îl privi pe Ahașveroș în timp ce Milis relata întrevederea cu Tereș. Niciun semn de emoție, cu excepția unui interes politicos, nu se citea pe fața regelui în timp ce asculta povestea trădării. De asemenea, regele nu trăda în niciun fel faptul că băuse cu o noapte înainte. Haman, care știa cât de multă haoma consumase Ahașveroș, era uluit.

Apoi, Sisames îl chemă pe Mardoheu, care îi relată judecătorului cum îl abordaseră cele două gărzi pentru că speraseră ca el să-i poată trimite vorbă reginei despre complot.

Haman fu îngrozit să audă că Estera fusese introdusă la curte de către un iudeu. El auzise că familia mamei ei era din Babilon. Unde încăpea acest iudeu în trecutul ei?

Iudeul vorbea aramaică cu accent de Susa, nu de Babilon. Mulți evrei babilonieni emigraseră în Susa, firește, și se infiltraseră în viața comercială a orașului, la fel cum făcuseră în Babilon.

Sunt ca niște vulturi, se gândi Haman cu amărăciune. Oriunde se duc, fac bani, scoțându-i din afaceri pe negustorii locali. Sunt veșnic nesătui; vor mereu mai mult. Uite cum vor să ne ia ținutul din Palestina!

Mardoheu își termină, în sfârșit, mărturia și Sisames îl chemă apoi pe Coes, care raportă, fără pic de emoție în glas, sinuciderea lui Tereș. O undă de șoc traversează încăperea când curtenii adunați auziră vestea.

După ce Coes se întoarce la locul lui, Sisames îi spuse lui Smerdis, care în tot acest timp stătuse în picioare înaintea judecătorului, „Ce răspunzi în fața acestor acuzații, Mare Vizir?”

„Domnul meu Sisames,” spuse Smerdis, cu același glas tare și sfidător cu care își declarase nevinovăția. „Este adevărat că aceste două gărzi m-au abordat cu povestea lor despre complotul lui Tereș, dar ea era atât de ridicolă încât nu i-am crezut. Acesta este singurul motiv pentru care nu i-am raportat regelui cele spuse de ei, domnul meu. Pur și simplu, nu am crezut că un plan atât de nebunesc, care se presupune că ar fi fost pus la cale de comandantul propriei gărzi a regelui, putea fi adevărat!”

„Te-ai gândit, Mare Vizir, ce motiv ar putea avea acești bărbați pentru a născoci o asemenea minciună?” întrebă Sisames.

Smerdis își întoarce capul spre Ahașveroș. „M-am gândit că voiau să-l impresioneze pe rege cu loialitatea lor. Toată lumea știe ce mult prețuiește regele această virtute. N-am putut concepe că Tereș, un om pe care îl știam, ar putea complota împotriva vieții regelui. Nu părea posibil.”

Sisames tuși ușor, iar Smerdis își întoarce capul, fără tragere de inimă, spre judecător. Acesta spuse, „Nu te-ai gândit că viața regelui era prea valoroasă ca să-ți asumi un asemenea risc? Nu te-ai gândit că dacă exista chiar și o foarte mică șansă ca acești oameni să spună adevărul, tu trebuia să raportezi acuzația lor și să lași în seama regelui investigațiile?”

Smerdis își răsfiră mâinile groase. „Domnul meu Sisames, pot să

te asigur că nu nutresc niciun fel de animozitate față de rege! Pur și simplu, n-am crezut că ei spuneau adevărul!“

Ridurile de pe fața îmbătrânită a lui Sisames se adânciră. „Atunci, dacă ai crezut că gărzile acestea mințeau, de ce n-ai ordonat arestarea lor?“

Pentru prima oară, vocea lui Smerdis își pierde din volum. „Domnul meu, nu am vrut să văd numele lui Tereș ponegрит de această minciună.“

Sisames îngădui să se lase o scurtă tăcere. Când vorbi iarăși, vocea lui părea doar curioasă. „Înțeleg. Erai gata să riști viața regelui pentru a salva reputația prietenului tău?“

Smerdis aruncă o privire scurtă, hăituită, spre Ahașveroș, a cărui expresie de interes politicos nu se schimbase. „Nu m-am gândit că viața regelui era în pericol,” repetă el încă o dată.

„Garda pe nume Milis să se apropie,” strigă Sisames.

Milis veni iarăși în față, iar zgomotul cizmelor lui se auzi limpede în tăcerea încordată a încăperii.

„I-ai specificat Marelui Vizir că asasinarea era plănuită pentru vineri noaptea, în noaptea Festivalului lui Mithra?“

„Da, domnul meu.“ Vocea lui Milis era fermă.

„I-ai spus acest lucru joi dimineața?“

„Da, domnul meu.“

„Iar joi seara, când ți-a fost clar că Smerdis nu se dusese la rege, ce te-ai gândit?“

„M-am gândit, domnul meu, că Smerdis ar putea fi implicat în complotul lui Tereș. M-am gândit că propria mea viață, precum și cea a prietenului meu, erau probabil în pericol alături de viața regelui.“

„Și atunci te-ai dus la Mardoheu, pe care îl știai prieten cu regina?“

„Da, domnul meu.“

O tăcere deplină domnea în curtea de serviciu.

Sisames se ridică și se întoarse spre Ahașveroș. „Ai vrea să adaugi ceva la această mărturie, domnul meu?“

„Nu,” spuse Ahașveroș.

Sisames se întoarse înapoi spre acuzat și își dădu verdictul. „Smerdis, fiul lui Artafarnes, te găesc vinovat de trădare împotriva persoanei

Marelui Rege și te condamn la moarte prin decapitare, sentință care va fi adusă la îndeplinire astăzi, înainte de amiază.“

Smerdis se făcu alb ca varul. Își linse buzele, le deschise ca pentru a spune ceva, apoi le închise înapoi.

„Luați-l,“ le spuse Sisames gărzilor.

În timp ce un Smerdis pe jumătate leșinat era scos afară, regele se ridică și îi făcu semn lui Sisames să se apropie. „Îți mulțumesc, domnule judecător, pentru înțelepciunea și hotărârea ta.“ Vocea lui moale se auzi fără efort în toată sala.

Sisames replică, „Era în mod clar vinovat, domnul meu. Mă mir că nu l-ai condamnat tu însuși.“

„Nu eram atât de imparțial pe cât ar trebui să fie un judecător,“ spuse Ahașveroș.

„Ești un exemplu de dreptate pentru noi toți, domnul meu,“ răspunse Sisames.

Ochii lui Ahașveroș măsurară curtea de serviciu, căutând fețele bărbaților adunați acolo. Privirea i se opri asupra lui Haman, care stătea în picioare lângă o coloană, la marginea mulțimii. „Haman, vino aici.“

Haman fu luat pe nepregătite de chemare, dar izbuti să meargă drept de-a lungul pardoselii, având grijă să nu-și lase picioarele să atingă covorul de purpură al regelui. În privat, Ahașveroș îi îngăduia să-l sărute pe obraz, dar protocolul public îi impunea să se prosterne. Asta făcu acum, rugându-se să nu verse pe pardoseala din ceramică.

Ahașveroș îi spuse să se ridice, apoi coborî de pe platformă și, punându-și mâinile ușor pe umerii palestinianului, îl întoarse cu fața spre curte. „Priviți-l pe noul meu Mare Vizir!“

Haman fu sigur că îi auzea pe bărbații aceia ținându-și, șocați, respirația, de la un capăt la altul al sălii. Timbrul vocii regelui nu se schimbă. „Eu sunt Ahașveroș, Marele Rege, fiul lui Darius, Marele Rege, ahenenid, persan, fiul unui persan.“ Se opri. „Iată cum îmi pedepsesc dușmanii și cum îmi răsplătesc prietenii.“

Când Haman simți mâinile împărătești ridicându-se de pe umerii săi, se întoarse și se mai prosternă o dată. Ahașveroș păși pe covorul de purpură ca să-și facă ieșirea, și fiecare bărbat din încăperea se prăbuși la pământ și aproape că încetă să respire până când el ieși.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Estera și Luara se aflau în salonul reginei, uitându-se la o expoziție de inele. Estera nici nu voia, nici nu avea nevoie de alte inele noi, dar Ahașveroș îi spusese că ținea de datoria ei de regină să patroneze negustorii de bijuterii din Susa. Din nefericire, aceasta nu însemna și că putea să meargă în dughenele lor; însemna doar că negustorii își aduceau mărfurile la ea. Pentru o clipă, îi trecu prin minte imaginea pieței evreiești unde obișnuia să facă cumpărături. Își aminti cum ea și Rahela le compătimisera pe sărmanele femei persane care nu puteau ieși în piață. Nici prin vis nu-i trecuse vreodată că, într-o zi, ea însăși avea să fie una dintre acele sărmane ființe pentru care simțise atâta milă.

Îi înmână Luarei un inel și zise, „Încearcă-l pe acesta, să vedem cum arată.“

Luara se supuse cu promptitudine, admirând bijuteria sclipitoare de pe degetul ei.

Esterei nu-i stătea mintea la inele. Mardoheu îi solicitase o întrevvedere și știa că nu-l putea amâna pe unchiul ei. Știa, de asemenea, ce avea să-i spună, și nu voia să audă. Mardoheu avea să fie în agonie din

cauza numirii lui Haman ca Mare Vizir și va vrea ca Estera să facă ceva. Pur și simplu nu voia sau nu putea înțelege că ea nu *putea* face nimic. Era imposibil ca ea să-l întrebe pe Ahașveroș despre această numire. Mai întâi, el se căsătorise cu ea fiindcă ea nu avea interese politice și, apoi, sigur avea să se întrebe de ce o interesa pe ea numirea lui Haman, când niciodată nu arătase vreun interes față de celelalte numiri pe care el le făcuse. Ea nu putea face nimic care să-l facă pe Ahașveroș să se uite mai atent la trecutul ei.

Estera detesta să fie în conflict cu preaiubitul ei unchi. De fapt, se bucurase foarte mult că el fusese cu ea în timpul acelei nopți lungi, îngrozitoare, când descoperiseră complotul împotriva lui Ahașveroș. Dar Mardoheu nu înțelegea situația în care se afla ea.

Îl putea asigura că Palestina era pe pace. Profetul Obadia, de care Mardoheu se temuse că avea să incite iudeii la rebeliune, predica la surzi. Ahașveroș voia pace; el nu avea să fie provocat să trimită trupe decât dacă ar fi avut loc o mișcare de revoltă. Dar nu părea probabilă vreo revoltă.

Acestea erau, toate, lucruri pe care Mardoheu probabil că le știa deja și Estera avea o bănuială că el nu avea să se mulțumească cu un răspuns atât de general. Dar acesta era tot ce îi putea oferi.

Se ridică, neliniștită, în picioare și îi spuse Luarei, „Alege tu unul dintre inelele acestea, Luara. Probabil că n-am să-l port niciodată, oricum. Nu mă simt în apele mele; mă duc în curtea cu trandafiri să-mi recapăt liniștea.“

„Sigur, doamna mea.“ Luarei îi făcea mult mai multă plăcere să se uite la inele decât Esterei.

Hatac aștepta la ușă, iar Estera îl urmă în timp ce el striga pe coridor, „Faceți loc pentru regină!“

Estera îi spuse lui Hatac că nu voia să fie deranjată și se strecură în curtea cu trandafiri. Era toamnă, anotimpul ei preferat, sezonul acela scurt care făcea trecerea de la căldura verii la ploile reci de iarnă. Inspiră parfumul trandafirilor târzii, atât de bogat colorați și înmiresmați în această perioadă a anului, și se duse să se așeze pe banca de lângă fântână. Soarele dădea o căldură plăcută, iar ea își ridică fața spre el asemenea unei flori în căutarea luminii.

Muran i-ar fi spus că își ruina pielea. Dacă stăpâna ar fi aflat vreodată despre acele plimbări în trăsură, făcute împreună cu Luara și Hatac în lungul și în latul podișului din Ecbatana, ar fi fost îngrozită. Dar lui Ahașveroș nu-i păsase atunci dacă nasul ei era ars de soare și nu avea să-i pese nici acum.

Gândindu-se la soțul ei, o podidira lacrimile. Părea că plângea din te miri ce în ultimele zile. Era din cauza copilului, îi spusese Luara.

Trebuia să-i spună lui Ahașveroș despre copil. Voia să-i spună. Doar că... se simțea sfâșiată în două și că dacă i-ar spune despre copil, aceasta ar sfâșia-o cu totul. Spunându-i, era forțată să facă o alegere finală: ori să fie evreică și să-i spună cine era cu adevărat și de ce fusese trimisă la el; ori să fie persană și să continue să-l mintă pentru tot restul vieții.

Frica ei cea mai adâncă era că dacă i-ar fi spus adevărul, l-ar fi pierdut și pe Ahașveroș, și copilul. Dar dacă mințea... cum ar fi putut să-și trăiască viața știind că era o fraudă? Cu teama că, într-o zi, soțul ei ar putea să afle?

Cum de mi s-a întâmplat asta? Tată ceresc, eu sunt o simplă femeie. Cum îmi poți cere să aleg între soțul și copilul meu și datoria mea față de Tine? Nu este drept.

Zgomotul ușii ce se deschidea o făcu să tresare și un val de mânie îi inundă trupul. Spusese răspicat că dorea să nu fie deranjată.

Hatac spuse, „Doamna mea, regele,“ și intra Ahașveroș. Pentru o clipă, Estera își aminti ziua când îl văzuse pentru prima dată în chiar același loc, ziua în care el o alesese.

El spuse, „Fata ta mi-a spus că ești aici,“ și veni să i se alăture pe bancă.

De obicei, pe Estera o irita să-l audă pe Ahașveroș vorbind despre Luara cu sintagma *fata ei*. Îi atrăsese atenția de nenumărate ori că Luara avea un nume, dar el nu părea să-și amintească vreodată. Văzu, însă, o linie vagă între sprâncenele lui, așa că nu pomeni de omisiunea lui, ci se dădu puțin la o parte ca să-i facă loc lângă ea.

„S-a întâmplat ceva?“ întrebă ea.

„Am avut o întrevedere cu Hegai. Se plânge că îl disprețuiești.“

Estera era uluită. „Eu? Cum aș fi putut eu să-l disprețuiesc, domnul meu? Abia dacă îl văd vreodată.“

„Știu, Estera. Aceasta este problema.“ O petală de trandafir zăcea pe jos lângă bancă. El o ridică și o netezi între degete în timp ce vorbea. „Vezi tu, Estera, rolul oficial al eunucului-șef este acela de mesager între regină și restul lumii. Tu i-ai încredințat lui Hatac slujba aceasta, iar Hegai este supărat. Pe drept cuvânt, așa adăuga eu.“

Estera era surprinsă. „N-am vrut niciodată să rănesc sentimentele lui Hegai, domnul meu.“

El zâmbi strâmb. „Nu doar că i-ai rănit sentimentele, Estera. L-ai despuat de puterea lui.“

Ea nu-și dădea seama despre ce vorbea el. „Ce putere poate fi aceea de a face comisioane pentru *mine*?“

„O regină poate avea mare putere, Estera.“ Se întoarse să o privească în ochi. „Cu atât mai mult, o regină care are parte de urechea regelui. Așa ca tine.“

La aceste ultime cuvinte, ea își simți fața îmbujorându-se de vinovăție. *Urechea* lui. Acesta era întocmai cuvântul pe care îl folosea întotdeauna unchiul Mardoheu. Își coborî ochii și întrebă, „Putere pentru ce?“

„Pentru a mă influența în politică,“ spuse el. „Pentru a dobândi o favoare pentru cineva.“

Ea nu-i răspunse, nu îi putea răspunde. Se simțea mizerabil, îngrozitor de vinovată.

El spuse, „Eu știu că tu nu ai nicio dorință să faci acest lucru. Oricum, Hegai tot simte că slujba i-a fost uzurpată de Hatac.“

Ea încă nu-l putea privi în ochi. „Îmi place de Hatac. Cu Hegai nu-mi găsesc locul.“

El se încruntă. „Te-a supărat cu ceva?“

Ea clătină din cap.

El așteptă.

„Presupun că niciodată nu l-am iertat pe deplin pentru examinarea aceea,“ spuse ea într-un târziu.

„Care examinare?“

Întrebarea o indignă atât de tare, încât îl putu privi din nou în ochi. „Examinarea pe care mi-au făcut-o când am venit prima dată în harem. Tu *știi* ce le fac fetelor care sunt aduse în haremul tău, domnul meu?“

Normal că știe, se gândi ea. El, însă, avu destulă prudență să tacă și ea continuă, „În toată viața mea n-am fost mai umilită ca atunci. A fost îngrozitor.“

El oftă. „Îmi pare rău că ai fost umilită, Estera, dar și Hegai se simte umilit. Și cred că el are câștig de cauză.“

Ea își ridică bărbia. „Nu-l voi abandona pe Hatac.“

„Nici nu-ți cer să-l abandonezi pe Hatac. Îți cer să-l faci pe Hegai ofițerul tău șef. Hatac îți poate face, în continuare, comisioanele.“

Ea era nedumerită. „Dar dacă Hatac îmi face comisioanele, ce-i va rămânea lui Hegai de făcut?“

„El poate funcționa pe post de mesager între tine și ceilalți membri ai curții.“

„Eu nu comunic cu alți membri ai curții, domnul meu. Tot ce au vrut vreodată a fost să-mi ceară să-ți cer favoruri, așa că am încetat să-i mai văd. Ți-am povestit asta.“

El se încruntă. „Trebuie să fie *ceva* ce poate face pentru tine, Estera!“

Ea îl privi o clipă în tăcere. „Ce făcea Hegai pentru mama ta?“

O linie albă apăru în jurul gurii lui Ahașveroș. „Nu făcea nimic pentru mama mea. Mama lui Xerxes, Atossa, era adevărata regină, nu mama mea. Atossa era cea de care asculta Darius. Hegai funcționa pe post de mesager între ea și restul curții. Dar el era, totodată, și principalul mesager între ea și tatăl meu.“

Estera auzise, firește, bârfe despre primele două soții ale lui Darius. Artabama, mama lui Ahașveroș, fusese frumoasă. De fapt, lumea întotdeauna spunea că el îi semăna. Dar Atossa, cea de-a doua soție, fusese o descendentă directă a lui Cyrus și, odată ce s-a însurat cu ea, Darius o neglijase pe Artabama și o lăsa pe Atossa să o brutalizeze fără milă. Muran îi spusese odată Esterei că unul dintre motivele rupturii dintre Darius și Ahașveroș era faptul că Ahașveroș încerca întotdeauna să ia apărarea mamei sale.

Se gândi acum la cele spuse de el. „Ei bine, eu nu mă văd cu membrii curții, deci n-am nevoie de Hegai pentru asta. Iar pe tine te văd tot timpul, domnul meu, atunci de ce aș avea nevoie de Hegai ca mesager între noi?“

Urmă o tăcere lungă. În sfârșit, Ahașveroș se întoarse pe bancă și o privi drept în față. „Asta așa este,” spuse, cu o notă ciudată în glas.

Mai multe păsări se cocoțaseră pe zidul înalt al grădinii și se chemau zgomotos una pe alta. Dinspre fântâna din spatele lor se auzea susurul molcom al apei. Estera spuse moale, „S-a întâmplat ceva, Ahașveroș?”

El clătină din cap ca trezit, brusc, din reverie. „Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Doar că... nu cred că am mai realizat până acum cât de apropiată ai ajuns să-mi fi.”

El tăcu din nou și Estera așteptă. Apoi, el spuse, „Din păcate, situația cu Hegai este doar o parte a dilemei cu care mă confrunt. Trebuie să iau în considerație problema întregului harem.” Era o notă abătută în glasul lui, notă pe care nu o mai auzise până atunci la el. Se uita în jos la petala de trandafir din mâinile sale, pe care acum o rupea în bucățele.

„Este haremul o problemă?” întrebă ea într-o doară.

„Poate fi o mare problemă. Nemulțumirea din harem se poate revărsa cu ușurință în treburile politice ale statului. Eu nu sunt cel mai popular dintre regi, după cum a demonstrat mult prea limpede recentul complot al lui Tereș.”

Vocea lui, când rosti această ultimă frază, fu mult prea precaută, iar inima Esterei se frânse pentru el. Puse o mâna liniștitoare peste degetele lui nervoase.

„Nu ești popular pentru clica care sprijină războiul cu grecii, dar toți ceilalți te iubesc.”

El zâmbi strâmb. „Exagerezi, Estera.”

„Ba nu, Ahașveroș, deloc.”

Îi simțea degetele calde sub ale ei și rămaseră acolo împreună, în soare, duși pe gânduri.

Ea spuse, „Dacă tu crezi că haremul ar putea fi o problemă, de ce nu trimiți toate acele fete la casele lor?”

El îi aruncă o privire în care se amestecau amuzamentul și exasperarea. „Nu cred că ar fi chiar atât de simplu.”

Esterei îi veni în minte imaginea haremului; numărul imens de camere și băi și grădini. „Cum oare ai reușit să acumulezi atâtea concubine?” întrebă ea cu uimire sinceră.

El oftă. „Daruri. Când eram în Babilon, fiecare șef de trib din triburile pe lângă care trecea drumul împărătesc mi-a trimis în dar o fată frumoasă. Nu puteam spune că nu le voiam, așa că au ajuns în harem. Iar când am ajuns Mare Rege, satrapii au cutreierat piețele de sclavi căutând fete pe care să mi le trimită.“

Nota abătută îi reveni în glas.

„Ei bine,“ spuse Estera după o vreme, „îl voi lua pe Hegai în slujba mea și voi încerca să găsesc ceva de făcut pentru el. Și voi vorbi cu Muram despre fetele din harem – poate că ea va avea ceva idei despre cum am putea măcar să le reducem numărul.“

Vocea lui deveni ușor mai vioaie când spuse, „Știi, Estera, ai putea să-i poruncești lui Hegai să răspândească vestea că vei fi extrem de supărată pe oricine îmi mai trimite alte concubine.“

„Nu știu câtă greutate vor avea dorințele mele, domnul meu, dar voi fi încântată să încerc.“

„Ai fi surprinsă să afli ce multă greutate poate avea cuvântul tău,“ spuse el, strecurându-și brațul pe după umărul ei pentru a o trage mai aproape.

Ea se sprijini pe el, simțind pe piele căldura plăcută a soarelui. „Ce bine ar fi dacă n-ai fi regele, dacă am fi doar doi oameni de rând căsătoriți. Poate am avea o fermă de cai lângă Ecbatana. Ți-ar plăcea asta.“

Ea îi simți gura atingându-i părul. „Tu trebuie să fii singura femeie din imperiu care nu vrea să fie căsătorită cu Marele Rege.“

„Nu vreau să fiu căsătorită cu Marele Rege. Vreau să fiu căsătorită cu tine.“

Ea își închise ochii și ascultă bătaia inimii lui sub obrazul ei. Deodată, ca de nicăieri, îi veni o idee care i-ar fi putut rezolva una dintre probleme.

Avea să-i recomande lui Mardoheu să pună comunitatea de evrei din Susa să scrie o scrisoare regelui, asigurându-l că evreii nu doreau decât pace în Palestina. Mardoheu putea aduce o astfel de scrisoare în persoană, dublând asigurările. Nici nu era nevoie ca ea să fie implicată în vreun fel în toată treaba aceasta.

Ahaşveroş îşi puse gura pe urechea ei şi şopti, „Chiar te-ai căsători cu mine dacă aş fi un simplu fermier de cai din Ecbatana?“

„Da,“ şopti Estera, la rândul ei. „M-aş căsători.“

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Haman se înfurie când Ahașveroș anulă, încă o dată, întâlnirea în care ar fi trebuit să discute raportul trezoreriei. Acesta îi spusese lui Haman că trebuia să vorbească cu regina despre ceva ce avea legătură cu Hegai. Cu priviri amenințătoare, înapoie pergamentele de la trezorerie în camera lui de lucru și se hotărî să facă o plimbare în curțile publice ale palatului. Omagiul oficialilor cu ranguri inferioare avea să-i readucă liniștea, se gândi el.

Haman nu era îndreptățit la niciun fel de deferență din partea familiei regale, dar oamenii de rând erau constrânși să se plece înaintea Marelui Vizir atunci când acesta trecea pe lângă ei. Pentru Haman, ale cărui origini palestinienne îl înfieraseră ca un stigmat al străinului atât în Babilon, cât și în Susa, această reverență era cu atât mai dulce.

Trecând cu un pretins scop în minte, prin curtea casei regale, se prefăcu că nu observă cum om după om se apleacă din talie. Trecu apoi în camerele trezoreriei și oficialii de acolo se plecară și ei fără rezerve. Haman era concentrat să pară că se ocupa de vreo treabă importantă, când, cu colțul ochiului, observă că cineva nu se plecase înaintea lui. Privi în direcția aceea, surprins să găsească pe un membru al familiei

regale într-o zonă atât de comună, și văzu că bărbatul în picioare nu era nicidecum un membru al familiei regale, ci iudeul, Mardoheu.

Haman se opri.

Erau cinci bărbați în oficiu. Patru din ei se plecaseră. Mardoheu stătea în picioare și îl privea drept în ochi.

„Se cuvine, potrivit protocolului, să te pleci înaintea Marelui Vizir,“ spuse Haman cu glasul de gheață.

„Eu nu mă plec înaintea unui edomit,“ replică Mardoheu printre dinți.

Și cu aceste simple cuvinte, Haman și Mardoheu regresaseră la primitiva ură față de membrul unui trib inamic, animozitatea dintre ei clocotind la fel fierbinte și aprigă ca deșertul care le era ținut de baștină.

„Te vei pleca înaintea mea, iudeule,“ sâsâi Haman, cu ochii scânteii de aur pe fața lui fumegândă.

Mardoheu nu răspunse, dar aroganța amuzată din privirea lui era atent calculată ca să-l înfurie. Spatele îi rămase drept ca o lance.

Tensiunea din încăpere era aproape tangibilă. Haman o simți, simți ochii tuturor ațintiți asupra lui, asupra umilirii lui în fața animalului acela de iudeu. I-o va face lui Mardoheu, își promise sieși. Singura persoană din imperiu care avea mai multă putere decât el era regele. Mardoheu avea să regrete că îl sfidase pe Haman.

Haman se afla încă într-o stare vicioasă când ajunse acasă în seara aceea. Soția lui, Zereș, îl văzu intrând în curte pe poartă și îi ieși în întâmpinare în camera din față. Îi citi imediat chipul. „Ce s-a întâmplat?“

El îi povesti despre Mardoheu. Zereș, care trăise în Edom înainte de a se căsători cu Haman, nu era surprinsă. „Toți evreii sunt insuportabil de aroganți. Tatăl meu spune că s-au făcut și mai răi de când au reconstruit Templul.“

Haman se încruntă.

Ea îl bătu pe braț. „Cina-i aproape gata.“

„Mă duc să mă spăl,“ spuse Haman.

După ce termină cina și Zereș se duse să vadă de copii, Haman luă

o carafă de vin și se duse să stea în cămăruța alăturată, care îi aparținea numai lui. Seara se răcorea repede și, de aceea, porunci unui servitor să pună niște cărbune în vasul pentru jărat și să-l aprindă. Apoi, se cufundă în scaunul lui capitonat, își propti picioarele pe un taburet și închise ochii. Rămase nemișcat vreme îndelungată, cu vinul neatins pe măsuta de alături, cu gândurile la trecut.

Își aducea aminte de prima dată când îl văzuse pe Ahașveroș. Pe atunci, Haman deținea o poziție neînsemnată de scrib în casa satrapului din Babilon. Surprinzătoarea veste că Darius își numise fiul cel mai mare împărat peste Babilon nu-l înspăimântase pe satrap, care era deplin încrezător că el avea să continue să fie adevărata putere în timp ce fiul lui Darius simula un rol de rege.

Haman nu se sinchisise să privească intrarea împărătească a lui Ahașveroș în capitala noii sale împărății. Babilon, orașul acela mare, împrejmuit de ziduri, cu terase și grădini opulente, cu clădiri din cărămidă masivă și țigle smălțuite, văzuse tradiționala paradă destul de des, iar când Ahașveroș urcase în carul lui de aur Boulevardul Procesiunii pe Poarta Ishtar, avusese parte de o primire politicoasă, dacă nu chiar rece, din partea populației locale. Majoritatea oficialilor, asemenea lui Haman, rămăseseră acasă.

Tânărul rege urma să locuiască în palatul pe care Darius îl ridicase pe citadela din sud, la vest de palatul lui Nebucadnețar și chiar în fața masivului zid înconjurat de un șanț de apă de la Imgut-Bel. De-abia în ziua intrării regelui aflate Haman despre numirea lui ca scrib-șef în casa noului rege. Era o onoare la care nu se așteptase niciodată; era o onoare pe care poziția lui neînsemnată nu o merita. Fusesse de-a dreptul uluit.

Din tot Imperiul Persan, poziția de scrib-șef era specifică Babilonului. Nicăieri în lume, scrisul nu era atât de folosit în afacerile cotidiene ale vieții ca în Babilon, unde fiecare tranzacție comercială importantă trebuia să fie validată printr-un contract scris. Scribul-șef era răspunzător peste toți scribii publici și peste toate declarațiile și inscripțiile publice. Era o slujbă cu o răspundere extrem de mare, cu un grad ridicat de expunere, drept pentru care lui Haman nu-i trebuise mult să își dea seama de ce aceasta fusese dată unui palestinian de rang

inferior. Satrapul voise să-l insulte pe Ahaşveroş. Toţi cei de la curte realizau că numirea aceea era o insultă. Rămânea de văzut dacă şi noul rege realiza acest lucru.

Haman îşi amintea cu însufleţire starea de tulburare în care se aflase când Ahaşveroş îi interviuase pe bărbaţii numiţi de satrap în funcţiile din casa împărătească. Noul scrib-şef se alăturase şi el îmbulzelii oficialilor din curtea principală şi aştepta să îi fie strigat numele ca să poată intra în sala tronului, unde stătea Ahaşveroş cu mare pompă. Când, în sfârşit, veni rândul lui, Haman împinsese în lături draperia şi intră în sală, plecându-se atât de jos încât îşi atingea genunchii cu nasul.

„Poţi să te apropii,” îi spusese regele, iar Haman îşi ridică privirea.

Vederea lui Ahaşveroş la optsprezece ani îl izbise ca o lovitură, atât de orbitor de pură era frumuseţea tânărului rege. Haman înaintase cu paşi nesiguri până când ajunsese în raza acelei neaşteptate străluciri.

Ahaşveroş îl privise grav. „Povesteşte-mi despre îndatoririle tale, Haman,” îi spusese el.

Audienţa nu ţinuse mai mult de trei minute, dar, la ieşirea din sală, Haman jurase să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să-l protejeze pe Ahaşveroş de haita de babilonieni despre care ştia că aveau să încerce să-l tragă în jos pe tânărul rege.

Sentimentul acesta protector se făcuse tot mai puternic de-a lungul anilor, iar acum Ahaşveroş îl numise Mare Vizir, cea mai puternică funcţie din tot imperiul. *Atunci de ce, se întrebă el, mă simt atât de neîmplinit?*

Umbrele se aprofundară şi camera se întunecă de-a binelea. Haman rămase acolo, nederanjat de soţie sau de servitori, care ştiau că trebuie să-l lase în pace atunci când închidea uşa camerei sale private.

Îi veni în minte chipul lui Ahaşveroş, aşa cum fusese astăzi. La douăzeci şi şapte de ani, regele îşi pierduse înfăţişarea aceea primăvăratecă, care îl frapase într-atât pe Haman la prima lor întâlnire, şi se dovedise, fără umbră de îndoială, competent să conducă. Dar Haman încă mai simţea familiara nevoie de a-i purta de grijă.

Este atât de increzător. El vede doar binele din oameni; niciodată nu vede răul. Uită-te la Smerdis şi la Tereş – ar fi putut fi ucis. Iar

acum, va fi recunoscător acelui iudeu pentru că l-a pus în gardă.

Haman muncise din greu, ani de zile, ca să-l păzească pe Ahașveroș de prieteni nedemni de încredere. În tot acest timp, nici măcar o singură dată nu i se păruse ciudat faptul că singurul prieten pe care îl socotea vrednic de încrederea lui Ahașveroș era el însuși.

În dimineața următoare, Ahașveroș îl convocă pe Haman în micul salon de lângă curtea familiei regale pe care îl folosea pe post de cameră de lucru. Era pregătit să audă raportul trezoreriei.

Când Haman își încheie relatarea amănunțită despre descoperirea furturilor comise de trezorerul-șef din plățile tributului, Ahașveroș avea buzele strânse. Era îmbrăcat pentru călărie. Obloanele contra vântului erau deschise, iar din spatele rândului de copaci care îi ofereau regelui intimitate se putea auzi zgomotul cailor mânați înspre curtea sudică. Ahașveroș își plesni pantalonii din piele cu o pereche de mănuși și se încruntă. Măinile îi erau lipsite de inele, ca de fiecare dată când ieșea să călărească. Se îndreptă spre fereastră și privi afară. Peste umăr, întrebă, „Cum ai descoperit fraudă?”

„A fost simplu, domnul meu. Am comparat registrele cu cantitatea de aur care se găsea în acel moment în trezorerie. Nu se potriveau.”

Ahașveroș se întoarse spre el. „Trebuie să-ți fi luat mult timp să faci acest lucru.”

„Într-adevăr. Dar este una dintre căile cele mai sigure de a da în vileag corupția, domnul meu.”

„Cum poți fi sigur că Otanes este cel ce a luat aurul lipsă, și nu unul dintre oficialii de rang inferior?”

„Dacă ar fi fost unul dintre oficialii de rang inferior, acesta ar fi modificat registrele în așa fel încât să concorde cu aurul, domnul meu. Otanes nu putea face asta, fiindcă el nu știe să scrie. În plus, trezorerul-șef este singura persoană cu acces nelimitat în trezorerie.” Haman scutură din umeri. „Sunt convins că el se credea în deplină siguranță, domnul meu. Există o cantitate imensă de aur în trezorerie, iar șansele ca cineva să se sinchisească să inventarieze aurul existent erau foarte mici.”

„Crezi că l-a jefuit și pe tatăl meu?”

„Sunt convins, domnul meu.”

Ahașveroș își pocni încă o dată mânușile de pantaloni, dar cu mai multă putere de astă dată. Era furios. „Categoric, oficialii seniori de la curte îmi țin ocupați judecătorii zilele acestea,” spuse cu îndârjire.

„Regret nespun întristarea pe care ți-o produc prin această veste, domnul meu.”

„Ești sigur că corupția nu s-a răspândit mai departe de Otanes?”

Haman petrecuse un ceas, cu o seară înainte, încercând să găsească o cale de a-l implica pe Mardoheu în această acuzație. Spre dezgustul său, efortul nu îi fusese încununat de succes. „Sunt sigur, domnul meu,” spuse el cu regret.

„Prea bine. Trimite o gardă să-l înștiințeze pe Otanes despre acuzațiile care i se aduc. Și informează-l totodată și pe Marele Judecător.”

„Da, domnul meu.”

Chipul încordat al lui Ahașveroș se destinse într-un zâmbet. „Ca întotdeauna, trebuie să-ți mulțumesc pentru slujirea ta credincioasă, prietene. Am ales omul potrivit să-mi fie Mare Vizir.”

Un compliment din partea lui Ahașveroș putea întotdeauna să îi dea aripi lui Haman. „Îți mulțumesc, domnul meu.”

Ahașveroș își puse mânușile și se îndreptă spre ușă. Bătu o dată ușor și pajul de cealaltă parte îi deschise fără întârziere. Regele ieși să-și întâmpine calul.

Câteva zile mai târziu, Mardoheu se duse în audiență la Ahașveroș pentru a-i prezenta o scrisoare din partea evreilor din Susa. Ahașveroș ascultă cu un aer grav în timp ce Mardoheu îi citi cu glas tare vorbele meșteșugite. La sfârșit, spuse, „Mă bucur că iudeii din Susa doresc pace în Palestina. Important, însă, este ce doresc iudeii din Palestina.”

„Și ei doresc pace, domnul meu. Este adevărat că în Ierusalim se află un profet care incită la război împotriva Edomului, dar am auzit din surse sigure că poporul din Ierusalim nu i-a dat nicio atenție.”

„Satrapul îmi spune același lucru.” Ahașveroș își împleti degetele subțiri, pline de inele. „Ce mă întreb eu,” spuse liniștit, „este de ce

evreii din Susa au simțit nevoia să mă abordeze în această chestiune.“

Mardoheu îl privi pe Ahașveroș în ochi. *Există o doză bună de inteligență în ochii aceștia gri-deschis*, se gândi și, sub impulsul momentului, se decise să fie onest.

„Îți voi spune de ce ne temem noi, domnul meu. Edom își dorește de mult un port cu ieșire la mare. A profitat de anii exilului evreilor, colonizând ținutul acestora din sudul Iudeei. Ar vrea cu dragă inimă să înainteze spre vest, traversând toată țara, spre mare. Nu le putem îngădui una ca asta.“

Ahașveroș spuse, „Aveți vreun motiv să credeți că Edomul va încerca o astfel de mișcare?“

„Nu în acest moment, domnul meu.“

„Și pe viitor?“

„Domnul meu, n-aș fi pe deplin onest cu tine dacă nu ți-aș spune că evreii din Susa sunt foarte îngrijorați de faptul că ai numit un edomit în funcția de Mare Vizir. Noi ne temem că, dacă, dintr-un motiv sau altul, ar izbucni vreun conflict în Iudeea, vei auzi un singur punct de vedere asupra problemei.“

Ahașveroș își desfăcu mâinile și rubinul unuia dintre inele aruncă o scânteiere. Spuse, „Și dacă ți-aș spune că există și o voce evreiască aproape de urechea mea?“

Inima lui Mardoheu tresăltă. *Estera i-a spus cine este!* Era singura explicație la care se putea gândi pentru extraordinara afirmație a regelui. Văzu că Ahașveroș aștepta răspunsul lui, așa că reuși să îngaima cu glas răgușit, „Aș întreba cui aparține vocea aceea, domnul meu.“

„Ție, Mardoheu,“ spuse regele cu blândețe. „Te numesc pe tine trezorierul-șef al imperiului în locul lui Otanes.“

Lui Haman nu-i venea să-și creadă urechilor când auzi vestea. Era prea năucit și ca să se simtă jignit.

Eu mi-am dedicat luni din viață încercând să dovedesc că Otanes deturna aurul din trezorerie și iată care este răsplata mea: poziția lui Otanes va fi dată unui iudeu.

Nu mai era nimic de făcut. Haman avea prea multă minte ca să

creadă că el îl putea trage la socoteală pe rege pentru această numire. Oricât de binevoitor ar fi fost, Ahașveroș păstra o distanță în jurul său, un spațiu în care nimeni nu îndrăzneă să pășească. Dorința cea mai înfocată din viața lui Haman era să fie persoana căreia i se îngăduia să pătrundă în acel spațiu.

Niciodată nu îi reușise acest lucru, dar până acum avusese mângâierea de a ști că nimeni altcineva nu era mai apropiat de Ahașveroș decât el.

În Mardoheu, Haman mirosea un rival periculos.

Mardoheu era prieten cu regina, iar Ahașveroș părea vrăjit de noua sa soție. Haman nu putea vedea într-o femeie un adversar în toată regula; în schimb, se temea de iudeu.

Datorită acestei conexiuni cu regina, Mardoheu avea acces la apartamentele regale.

Mardoheu fusese responsabil de aducerea la lumină a complotului pus la cale de Tereș împotriva regelui.

Mai rău decât toate, Ahașveroș îl plăcea. Altfel, nu l-ar fi făcut niciodată trezorier-șef.

Vreme de nouă ani lungi și lați, admirația și gelozia sălășluiseră într-o coexistență stânjenitoare în inima lui Haman. Odată cu numirea lui Mardoheu, delicata balanță a acelor emoții începu să încline în direcția greșită.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Estera fu buimăcită când Ahașveroș îi relată despre numirea lui Mardoheu. Unchiul ei urma să fie trezorier-șef! Era aproape la fel de incredibil ca felul în care ajunsese ea regină.

„Pari surprinsă,” spuse Ahașveroș.

„Chiar sunt. N-am știut că ai o asemenea admirație față de Mardoheu. Nu-l prea cunoști, la urma urmei.”

„Știu ceea ce contează. Știu că este loial. Și i-am întrebat pe câțiva dintre ceilalți bărbați de la trezorerie. Toți vorbesc elogios despre el. M-am săturat ca funcțiile de vază să ajungă la membri ai familiei regale care sunt și incompetenți, și neloiali pe deasupra. Mardoheu este exact genul de om de care am nevoie acum.”

Se aflau în patul Esterei, în dormitorul ei, locul unde, spre uimirea întregii curți, Ahașveroș continua să doarmă cu regularitate. Se retrăgeau devreme pentru că el trebuia să fie în picioare înainte de ivirea zorilor. Ziua de mâine era una din zilele sfinte ale lui Ahuramazda, deci avea să călărească spre munți împreună cu magii, la altarul zeului.

Ahașveroș se culcă devreme, cum făcea de obicei, dar Estera mai rămase trează, mintea fiindu-i ocupată cu această nouă turnură

a lucrurilor. Era fericită pentru unchiul ei, bineînțeles. Merita să fie recunoscut pentru onestitatea și competența lui. Dar ce avea să însemne această numire pentru ea? Dacă Mardoheu se afla acum într-o poziție apropiată de Ahașveroș, care mai era rolul ei? Dacă chiar fusese planul lui Dumnezeu ca ea să ajungă regină, fusese astfel pentru ca Mardoheu să obțină această poziție înaltă? Cu siguranță, el era acum într-o poziție mult mai bună decât ea pentru a afla toate știrile de natură politică, pentru a putea ține partea evreilor înaintea regelui în problemele ce țineau de Palestina. Așadar, unde era ea în toate acestea?

Întins alături, cu spatele la ea, Ahașveroș respira adânc, încet și regulat. Unchiul Mardoheu sforăia atât de tare încât uneori Esterei îi fusese greu să adoarmă. Ahașveroș, însă, dormea atât de liniștit încât respirația i se auzea doar dacă asculta de aproape. Își întinse mâna și o puse ușor pe spatele lui cald. Îi putea simți mușchii de călăreț sub inul subțire al robei lui de noapte.

Îl iubea atât de mult. Detesta să fie nevoită să-l mintă. El, care ura minciuna mai mult decât orice pe lume, își dăruise prețioasa dragoste unei femei care era o Minciună.

Căci ea credea că el o iubea. O simțea în el. Cu ea, el putea să-și lase garda jos, să fie doar omul Ahașveroș, nu Marele Rege Ahașveroș. Dacă ar afla că ea îl mințise în tot acest timp... se cutremură. Rana ar fi de nesuportat pentru el. El nu-și dăruia ușor iubirea sau încrederea, iar ei i le dăruise pe amândouă. Și ea era o Minciună.

Dacă i-ar spune cine era chiar acum, poate că îl putea face să înțeleagă. Se gândi o vreme la aceasta, imaginându-și scena, încercând pe rând diferitele cuvinte pe care le-ar putea folosi, dar de fiecare dată sfârșea în aceeași fundătură. Cum putea să-i spună adevărul fără să-l implice pe unchiul ei? Ahașveroș știa că Mardoheu o prezentase lui Hegai. Legătura dintre ei nu putea fi mai limpede.

Lacrimile începură să i se rostogolească încet pe obraji când își dădu seama că era la fel de înlănțuită ca întotdeauna. Înlănțuită de nevoia de a menține credibilitatea unchiului ei și înlănțuită încă și mai strâns de dragostea ei pentru Ahașveroș.

Cel mai tare se temea ca nu cumva Ahașveroș să afle identitatea ei de la altcineva. Dacă Haman, de pildă, ar scociorî trecutul lui Mardoheu

și ar găsi că avusese o nepoată pe nume Estera, care dispăruse...

Estera închise ochii strâns și se rugă: *Tată ceresc, Te rog, Te rog nu lăsa să se întâmple asta. Dacă adevărul trebuie să iasă la iveală, fie să iasă de la mine. Ahașveros ar fi devastat să-l audă de la altcineva. Te rog, Tată. Ai milă de fiica Ta. Am încercat să fac voia Ta. Am fost supusă unchiului meu, care m-a trimis aici să fac lucrarea Ta. Nu mă părăsi, Te implor. Nu-l lăsa pe Ahașveros să afle cine sunt.*

Vlăguită de emoții, Estera adormi într-un târziu, iar când se trezi, Ahașveros plecase. Era încă în pat, ciugulindu-și micul dejun, când intră iarăși Luara. „Ia tava asta de aici, Luara,” spuse ea iritată. „Mi se face rău numai uitându-mă la ea.”

Luara ridică tava și spuse în felul ei calm, atât de apreciat de Estera, „Te simți în stare să-l vezi pe Hegai? Cere de ceva vreme o audiență la tine.”

Credincioasă promisiunii făcute lui Ahașveros, Estera încercase să-l implice pe eunucul-șef într-un mod mai activ în treburile ei. Hatac se arătase înțelegător când Estera îi explicase angajamentul pe care și-l luase. Se vedea o mare diferență în Hatac în ultima vreme. Pur și simplu, tânărul era fericit, mult prea fericit ca să-l pizmuiască pe Hegai pentru locul lui sub soare.

Estera îi spuse Luarei să-l primească pe eunucul-șef, care intră cu umbletul lui impozant. Când ajunse la pat, făcu o plecăciune.

„Bună dimineața, Hegai,” spuse Estera.

„Bună dimineața, doamna mea. Nădăjduiesc că te simți bine.” Ochii lui sfichiuiră ageri chipul ei palid, iar Estera nu avu nicio îndoială că-i ghicise motivul palorii.

„Foarte bine, mulțumesc,” răspunse ea.

„Aduc o cerere din partea trezorierului-șef, doamna mea. Ar vrea să te vadă astăzi.”

După o lungă noapte albă, Estera nu avea dispoziția necesară pentru a-i ține piept unchiului ei. „Nu astăzi, Hegai. Amână-l pe altădată, te rog.”

„Sigur, doamna mea.“ Hegai îi aruncă încă o dată privirea aceea ageră. „Îi voi spune că ești indispusă.“

„Îți mulțumesc.“

„Nu mai am alte mesaje pentru tine, doamna mea,“ spuse Hegai dezaprobator.

Estera oftă. „Știu că sunt o tristă dezamăgire pentru tine, Hegai, dar adevărul este că sunt pe deplin mulțumită să las treburile imperiului în seama regelui. El este mai mult decât competent, știi.“

Ochii ascuțiți ai lui Hegai se mutară de la Estera la jumătatea neocupată a patului ei imens. Se mai vedea încă o adâncitură pe perna pe care se odihniise capul lui Ahașveroș. Hegai se uită din nou la Estera, observă părul dezlegat care i se revărsa peste umeri și spuse franc, „Te-am primit în harem, doamna mea, gândindu-mă că te vei potrivi cu regele. Dacă aș fi știut cât de bine aveai să i te potrivești, te-aș fi trimis acasă.“

Estera își țuguie buzele într-un zâmbet de tristă recunoaștere.

În liniștea bruscă, putură auzi râsetele înăbușite ale băieților înălțându-se până la ei prin oblonul pe care îl deschisese Luara ca să prindă soarele de dimineață. „Pajii,“ spuse Estera cu un zâmbet. „Astăzi au o zi liberă.“

Hegai se încruntă.

Estera se îndreptă de spate. „Dacă tot suntem sinceri unul cu altul în dimineața aceasta, Hegai, dă-mi voie să-ți aduc la cunoștință o problemă pe care regele nu prea știe cum să o rezolve.“ Inspiră adânc. „Haremul.“

Hegai își strânse buzele pline.

Ea spuse, „Problema este că regele nu mai vrea să aibă de-a face cu el.“

Hegai se încordă. „Unica rațiune de a fi a haremului este să-i producă plăcere regelui, doamna mea. Nu mai are niciun rost dacă el nu-l vizitează niciodată.“

Estera își dădu după ureche o șuviță lungă de păr și spuse cu patimă, „Îmi vine să plâng când mă gândesc la toți băieții aceia mutilați, la toate fetele acelea vândute sclave, pentru a satisface dorințele unui singur bărbat.“

Hegai arăta năucit. „Acesta este motivul pentru care regele stă departe de el?”

„Nu. Aceasta este observația mea proprie, Hegai. Motivul regelui este mai demn de un om de stat. El nu dorește să împovăreze imperiul cu zeci de prinți nelegitimi. *Paraziți de sânge regesc*, mi se pare că i-a numit.”

„Am câștigat!” Vocea era aproape de fereastra Esterei.

Hegai se mânie. „Băieții aceia n-ar trebui să se joace lângă dormitorul tău.”

„Nu mă deranjează. De fapt, chiar îmi face plăcere să-i aud. Acum, Hegai, am nevoie să te gândești la această problemă. Ce putem face pentru a le da ocupanților haremului un scop în viață?”

„Nu au niciun scop în viață dacă regele nu-i vizitează niciodată. După cum tu însăși ai subliniat, doamna mea, accesul la o altă viață le-a fost răpit cu desăvârșire.”

„Cu fetele nu va fi chiar atât de dificil,” gândi Estera cu voce tare, ca și când el n-ar fi vorbit. „Dacă oferim un preț de mireasă destul de ridicat, sunt sigură că vom reuși să le găsim soți celor mai tinere. Femeile mai în vârstă au șanse mai mici să se mărite, dar, pe de altă parte, femeile mai în vârstă sunt mai mulțumite cu pozițiile pe care le-au câștigat în structura haremului.”

Hegai se holbă la ea îngrozit. „Ai de gând să desființezi haremul?”

„Nu,” spuse Estera cu regret. „Mi-ar plăcea, firește, dar regele ar obiecta față de o mișcare atât de drastică.”

„Sunt ușurat să aud asta,” i-o întoarse el ironic.

„Dacă aș avea de gând să destram haremul, nu ți-aș cere acum să mă ajuți să găsesc metode de a-i da sentimentul unui scop, Hegai.”

El strâmbă din nas. „Te descurci destul de bine și fără sfaturile mele, doamna mea. Ai scăpat de femei. Acum, cum rămâne cu eunucii?”

Estera își fixa cu privirea degetul arătător, cu care desena cercuri concentrice pe cuvertura de mătase trasă peste ea până la talie. Spuse, „Mă gândeam că poate eunucii ar putea alcătui o unitate specială de pază – știi tu, ceva asemănător gărzii imperiale, doar că va fi compusă în întregime din eunuci.”

Tăcerea din încăpere era absolută. „Vorbești serios?” întrebă Hegai, într-un târziu.

„Ei bine.“ Estera își ridică privirea spre el, după care reveni la degetul ei, „Da.“

„Regele nu are nevoie de încă o unitate de pază.“

„Nu, dar aceasta ar putea fi garda reginei, Hegai. Eunucii ar putea avea propriile uniforme speciale și ar putea executa propriile exerciții speciale. Ar putea mășălui în toate procesiunile, cu propriile arme, proprii caii...”

Din nou tăcere. Estera își puse mâna întinsă pe cuvertură și se uită la el. „Ce zici?”

„Nu știu,” spuse Hegai încet.

„Le va da ceva de făcut, vezi tu, ceva de care să fie mândri.”

„Regele a fost de acord cu ideea aceasta?”

„Nu i-am spus încă despre ea. M-am gândit să te întreb mai întâi pe tine dacă o consideri o idee bună.”

Hegai păru flatat.

„Deci, crezi că este o idee bună?”

„Ar putea fi,” spuse Hegai.

„Crezi că ar trebui să-i vorbesc regelui despre ea?”

„Da,” spuse Hegai hotărât. „Cred că da.”

După ce plecă Hegai, Luara se întoarse ca să o îmbrace de zi pe Estera.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Era dimineața audienței publice pe care Ahașveroș o ținea lună de lună. Ședința aceasta se dorea a fi un timp în care cetățenii imperiului aveau șansa să vorbească direct cu Marele Rege. Tradiția începuse cu Cyrus, dar, în timpul domniei lui Darius, evoluase în ceva mai mult ritualic decât într-un real forum. Doar câțiva petiționari aveau voie să se apropie de Darius; ceilalți erau pasași vreunui judecător sau unui alt oficial al curții. Darius nu stătuse niciodată mai mult de o oră la audiența publică.

Ahașveroș, ale cărui audiențe publice din Babilon fuseseră supraaglomerate, era de fiecare dată surprins de numărul mic de oameni care se înfățișau în Susa. La început, se gândise că probabil lucrurile stăteau astfel pentru că Darius făcuse atâtea îmbunătățiri în viețile oamenilor de rând, încât aceștia nu prea aveau de ce să se plângă. Ahașveroș nu-l avusese la inimă pe tatăl lui, dar recunoștea întotdeauna valoarea realizărilor acestuia.

După o vreme, însă, începu să simtă că alta era explicația pentru penuria de petiționari. Niciun grup mare de oameni nu putea fi atât de mulțumit.

În dimineața aceea, Ahașveroș aștepta petiționarii în salonul mare al palatului. Ca de obicei, ședea pe tronul împărătesc, care era din aur, cu patru picioare de leu și avea un baldachin încrustat cu nestemate sprijinit de stâlpi de aur. În spatele tronului, la aceste audiențe, stătea un servitor ce ținea pământul de alungat muștele, făcut din coada unui taur sălbatic. Un alt servitor, la dreapta tronului, ținea un șervet și un vas. În fața servitorilor, la dreapta și la stânga tronului, stăteau purtătorul arcului regelui și purtătorul lăncii regelui. Înaintea tronului, erau poziționați doi servitori cu tămâie care indicau prin prezența lor până unde puteau să se apropie petiționarii.

Ahașveroș însuși era îmbrăcat ca de obicei pentru aceste audiențe. Purta robele regale din purpură imperială scumpă. Brățările și gulerul, ambele de aur, întregiau efectul; o centură de aur îi susținea sabia, iar în mâna dreaptă ținea un sceptru de aur.

Ahașveroș fusese crescut cu acest protocol, și nu văzuse niciun motiv pentru care să facă vreo schimbare. Așadar, acum se uita peste mâna de oameni ce așteptau să-l vadă, cu capetele plecate, cu mâinile la vedere pentru a arăta că nu exista niciun pericol de asasinare, și era uimit că erau așa puțini.

Haman anunță primul petiționar: „Domnul meu, Akis Negustorul imploră să se apropie.“

Ahașveroș făcu un semn aprobator.

Un bărbat înalt, numai piele și os, cu fața îngustă și trăsături severe se apropie de tron. Se prosternă imediat ce ajunse în dreptul purtătorilor de tămâie.

„Ridică-te,“ îi spuse Ahașveroș.

„Domnul meu.“ Bărbatul se ridică, aruncă o privire rapidă spre rege și se cufundă, brusc, în tăcere.

„Ai ceva ce dorești să-mi spui?“ întrebă Ahașveroș cu o voce care, spera el, era încurajatoare.

„Da, domnul meu.“ Akis, era evident, încerca să se adune. Își dresă glasul. „Am venit în numele negustorilor din Susa ca să îți cerem să întreprinzi vreo acțiune împotriva briganzilor de pe drumul dintre Susa și Persepolis. Ani de-a rândul, le-am plătit tribut pentru a trece

pe acolo nestingheriți, dar în ultima vreme au prins curaj și ne jefuiesc caravanele chiar dacă îi plătim tocmai ca să nu facă aceasta.“

Era un lucru despre care Ahașveroș nu avea cunoștință. Se încruntă. „Vorbești despre drumul împărătesc dintre Susa și Persepolis?“

„Da, domnul meu. Briganzii aceștia au acaparat înălțimile Porților Persane, și nimeni nu poate trece de ei. Am avut doi oameni uciși acolo luna trecută, domnul meu. De aceea am venit la Marele Rege să-i implor ajutorul.“

Doi oameni uciși? Încruntarea lui Ahașveroș se adânci. „De câtă vreme se întâmplă asta?“

„Doar de câteva luni încoace au început să atace caravanele.“

„Da, dar de câtă vreme le plățiți tribut?“

„Dintotdeauna, domnul meu. Ei sunt mardieni și știi și tu cum sunt mardienii, domnul meu. Nu le pasă de nimic altceva decât de propria lăcomie.“

„Darius știa de problema aceasta?“

Răspunsul veni prompt. „Domnul meu, Darius însuși plătea tribut pentru trecerea pe Porțile Persane.“

Ahașveroș era surprins să audă aceasta. „N-am știut.“

„Ai fost plecat mulți ani în Babilon, domnul meu. Nu te-aș fi tulburat, domnul meu, dar negustorii din Susa nu vor putea să-și trimită caravanele pe drumul acela decât dacă se face ceva împotriva acestor tâlhari. Iar dacă nu putem folosi drumul acela, afacerile noastre vor fi grav lovite.“

Ahașveroș se hotărî pe loc. „Toți supușii mei ar trebui să poată folosi drumurile împărătești fără teamă – și fără a fi nevoiți să plătească mită. Voi avea grijă ca problema aceasta să fie rezolvată.“

Negustorului îi luă o clipă să realizeze că cererea lui fusese acceptată. Se lumină la față. „Mul-mulțumesc, domnul meu.“

„Mă bucur că mi-ai adus în atenție această problemă. Dacă vei aștepta până la sfârșitul acestei audiențe, voi avea grijă să fii despăgubit pentru bunurile care ți-au fost furate.“

Negustorul făcu ochii mari. „Îți mulțumesc, domnul meu.“

Ahașveroș dădu din cap și se uită la Haman, care chemă următorul petiționar.

În seara aceea, la cină, Ahașveroș îi povesti Esterei despre întrevederea cu Akis Negustorul. „Va trebui să trimit un regiment din cavalerie la Porțile Persane ca să-i alunge pe mardieni,” conchise el. „Nu pot tolera această situație.”

Luau masa în micuța sufragerie din apartamentele regale. Ahașveroș aștepta cu nerăbdare aceste dineuri intime cu soția sa; adesea, îi împărtășea chiar unele din problemele sale. Îi plăcea să audă comentariile ei; avea o gândire limpede și putea conta pe ea că îi spunea ceea ce gândea cu adevărat, nu ceea ce credea ea că ar fi vrut el să audă.

Îi spuse, „Nu-mi vine să cred că tatăl meu chiar le plătea tribut!”

Estera își sorbi apa, privindu-l peste cupă cu ochii ei mari, frumoși. „Sigur sunt periculoși, mardienii aceștia. Nu prea cred că Darius era genul care să-i plătească dacă ar fi avut de ales.”

Ahașveroș râse scurt. Îl surprinse perfect pe tatăl lui în acele câteva cuvinte. „Asta așa este, categoric.”

Estera își puse apa înapoi pe masă, iar pajul se grăbi să-i umple iarăși cupa.

„Îți mulțumesc, Nikki,” spuse ea cu un zâmbet. Băiețelul se luminea la față și zâmbi la rându-i.

Ahașveroș începea încet să se obișnuiască cu felul în care soția lui trata servitorii. Se uită la chipul strălucitor al micuțului Nikki, apoi din nou spre Estera, care acum mânca niște carne de miel. Se simți ușurat să vadă că apetitul ei părea să-și revină. Aștepta de câteva săptămâni bune ca ea să-i spună despre copil. Nu-și putea imagina de ce îl păstra secret față de el.

Mîntea îi reveni asupra ședinței de dimineață. „Nu pot pricepe de ce participă atât de puțini oameni din Susa la audiența publică. În Babilon, era de fiecare dată supraaglomerat.”

„Probabil că le este teamă să vină.” Estera își tamponă buzele cu un șervet.

El o privi uluit. „Teamă? De ce să le fie teamă?”

Ochii ei sclipiră amuzați. „Te-am văzut la paradă azi dimineață,

domnul meu, îmbrăcat din cap până în picioare numai în purpură și aur. Aproape că m-ai speriat.“

El se încruntă. Ce voia să spună? Sigur că se îmbrăca adecvat pentru o audiență.

Ea continuă, „Apoi, probabil că stai pe tronul tău de aur, înconjurat de toate accesoriile tale împărătești.“

Se uită la el căutând confirmare. „Bineînțeles,“ spuse el cu demnitate. „Doar au venit să vadă un rege, nu un cioban.“

Ea dădu încet din cap. „Nu crezi că, în aceste circumstanțe, un om de rând ar găsi oarecum intimidantă ideea de a se apropia de tine?“

El începu să se simtă puțin iritat. „Tatăl meu așa își ținea întotdeauna audiența publică.“

„Am auzit. Și câți oameni veneau la Darius?“

Îi plăcea când Estera era sinceră, dar cel mai mult îi plăcea când era de acord cu el. „Am ținut audiențe formale pe când eram în Babilon și au avut, toate, o participare bună,“ o informă el.

Estera mai mănca o felie de carne de miel și se uită la el. „Pun pariu că nu erau la fel de formale ca cea de azi-dimineață.“

„Nu eram Mare Rege pe atunci,“ se grăbi el să riposteze.

„Așa este. Acum ești Mare Rege și supușii te venerază atât de mult încât nu se simt în largul lor să vină la tine cu problemele lor.“

Știa că ea avea dreptate, ceea ce îl irită puțin. „Te aștepți să-i primesc picior peste picior în jurul unui foc de tabără?“

Estera chicoti. „Tare mi-ar plăcea să văd asta.“

Dinspre Nikki se auzi un râset înfundat. Ahașveroș îl ignoră.

Estera se aplecă spre el, în lumina lumânării care îi sublinia strălucirea palidă a pielii. „Nu te critic, domnul meu. Doar încerc să-ți explic de ce cred eu că participă atât de puțini oameni la audiența publică.“

El sorbi din vin și căzu pe gânduri.

„Probabil că ai dreptate,“ admise el după o vreme.

„Vrei cu adevărat să participe mai multă lume? La o adică, ai lucruri mai importante cu care să-ți bați capul decât certurile triviale dintre un morar și fiul său.“

„Nu-mi place să mă gândesc că supușilor mei le este teamă să vină la mine.“

„Poate că Darius avea nevoie de toate însemnele regești ca să arate a rege. Tu nu ai.“ Îi zâmbi călduros. „Chiar dacă ai sta picior peste picior în jurul unui foc de tabără, domnul meu, nimeni nu te-ar lua drept altceva decât ceea ce ești.“

El îi zâmbi destins. Îl făcuse să se simtă mai bine. Întotdeauna avea acest efect asupra lui. O privi tăind un măr și se gândi că arăta chiar delicios. Ea îi văzu privirea și îi înmână o felie, pe care el o mănca cu plăcere.

Apoi ea spuse, „Ideea aceasta cu garda reginei pare să le fi prins bine eunucilor mai tineri. Am vorbit azi cu Hegai și părea chiar entuziast. Toți sunt foarte emoționați de alegerea unei uniforme.“

„Sunt conștienți că va trebui să dobândească ceva abilități militare?“

„O, da.“

„Iar cei mai bătrâni?“

„Cei mai bătrâni sunt cei mai mulțumiți așa cum sunt – la fel ca și femeile mai în vârstă.“

El clătină din cap cu uimire. „Un harem mulțumit. N-ai idee cât de imposibil pare acest lucru.“

„Nu spun că toată lumea-i mulțumită, domnul meu.“

Habar nu avea ea ce miracol săvârșise. „O *majoritate* mulțumită este ceva extraordinar.“

„Ei bine, încă mai trebuie să le găsim soți multora dintre fetele mai tinere. Dar lucrăm noi la asta.“

„Noi?“

„Hegai, Muran și cu mine.“

„Excelent,“ și își întinse mâna după încă o felie din mărul nevastei sale.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Ahașveroș nu mai călătorise pe drumul împărătesc ce pornea din Susa, peste munți, spre Persepolis de când era copil. Și-l amintea un drum ca toate celelalte drumuri împărătești din imperiu, păvat peste tot, mai puțin în părțile cele mai abrupte, cu un strat bătătorit de pietriș. Pe vreme bună, caravanele puteau călători zilnic de la o haltă la alta, transportându-și mărfurile dintr-o parte a imperiului în cealaltă și înapoi.

Darius se mândrise întotdeauna cu siguranța din interiorul imperiului său. În timpul domniei lui, cetățenii obișnuiți puteau călători pe drumurile împărătești fără teamă de bandiți și, chiar și atunci când era transportat argint în cantități mari, o gardă de zece oameni era considerată a fi o escortă suficientă. Iată de ce Ahașveroș fusese atât de surprins să descopere că tatăl său le îngăduise mardienilor să perceapă tribut în schimbul unei treceri sigure pe Porțile Persane.

Porțile Persane era numele dat pasului invincibil care se afla pe drumul împărătesc spre Persepolis. Ahașveroș își aducea aminte de un defileu strâmt tăiat în munte și înconjurat din ambele părți de pereți stâncoși. Nu era nevoie de un grup mare de oameni pe înălțimile

acelor pereți stâncoși pentru ca drumul să devină de netrecut.

Ahașveroș studie hărțile de care dispunea despre zona aceea și vorbea cu mai mulți oameni care cunoșteau drumul. Când se hotărî cum avea să decurgă acțiunea sa, îl chemă pe comandantul unuia dintre regimentele de elită ale cavaleriei pentru a-i da ordine. Numele comandantului era Cambyses.

Cambyses era surprins de convocare. Tocmai încheiase un tur plin de succes în fruntea cavaleriei la Sardis. Se întorsese de curând la curte și nu-l întâlnise niciodată pe Ahașveroș. Se îmbracă cu grijă în uniforma cavaleriei, alcătuită dintr-o tunică brodată cu mâneci lungi și din pantaloni din piele, și se înfățișă oarecum emoționat în micul salon în care regele își desfășura afacerile.

Regele arăta foarte liniștit în scaunul lui cu o sculptură sofisticată, în robele sale albe, imaculate, care cădeau în falduri perfecte. Purta un fileu subțire din aur în jurul frunții, iar căderea mătăsoasă a părului îi strălucea în lumina lămpii ce atârna de tavan.

Regele trecu direct la subiect. „Am descoperit că mardienii le pretind supușilor mei tribut în schimbul trecerii pe Porțile Persane. Am mai descoperit și că tatăl meu le îngăduia acest lucru. Eu, însă, nu agreez faptul că drumurile mele nu sunt deschise tuturor supușilor mei. Problema aceasta trebuie rezolvată.“

Inima lui Cambyses se strânse. Se uită cât putu de liniștit la regele lui, care era o ființă frumoasă, cu siguranță, dar despre care cavaleristul se îndoia că știa prea multe despre logistica războaielor din munți. Spera cu ardoare că Ahașveroș nu avea de gând să-i ceară să elibereze trecătoarea cu un singur regiment de oameni!

Își dădu toate silințele să explice realitatea situației. „Este adevărat că Darius le plătea tribut mardienilor, dar o făcea pentru că trecătoarea este o capcană a morții, domnul meu. Mardienii ocupă înălțimile din partea aceea a drumului împărătesc de ani de zile. Crede-mă, este mult mai simplu să le plătim tribut decât să încercăm să-i alungăm.“ Adaugă apoi, cu întârziere, „Domnul meu.“

Ahașveroș spuse, „Se pare, însă, că mardienii s-au lăcomit în ultima

vreme. Unul dintre negustori mi-a spus că au luat tributul în bani plătit de negustori, după care le-au atacat și jefuit și caravanele.“

Cambyses se încruntă la auzul acestor vești. „N-am știut acest lucru. Au atacat și detașamentele împărătești?“

„Nu încă. Oricum, nu-mi place ideea de a plăti tribut vulturilor.“ Vocea regelui era desăvârșit de plăcută. „Lucrul acesta trebuie să înceteze.“

Cambyses blestemă în șoaptă. De asta îi fusese frică. „Vei pierde mulți oameni dacă încerci să capturezi pasul acela, domnul meu,“ spuse el sumbru.

„Poate că nu.“ Fața lui Ahașveroș era perfect senină. Cambyses își simți mușchii gâtului și ai umerilor încordându-se în așteptarea temutelor cuvinte. Regele spuse, „Vreau să-ți iei regimentul și să cercetezi pasul acela pentru mine, comandante. Vezi dacă îți poți face o idee despre câți oameni au mardienii acolo.“

Cercetează pasul. Cambyses începu să se simtă oarecum mai bine. „Nu sunt doar la Porțile Persane, domnul meu. Au ocupat și pasurile care duc înspre acesta.“

Măinile grațioase ale lui Ahașveroș se odihneau pe brațele scaunului. Acum ridică două degete, iar inelele de pe ele aruncară scilipiri. „Află exact unde sunt,“ spuse.

„Da, domnul meu.“

„Și adu-mi câțiva păstori care își pasc turmele în munții de lângă drumul împărătesc.“

„Păstori, domnul meu?“

„Întocmai.“

Groaza pe care Cambyses o simțea de când regele pomenise pentru prima dată de Porțile Persane se risipi brusc. „Da, domnul meu,“ spuse, cu o voce oarecum vioaie.

„Adu-i cu tine înapoi aici.“

„Da, domnul meu.“

„Nu vreau să încerci să capturezi trecătoarea, comandante. Mă înțelegi? Plătește-le mardienilor tributul cerut. Nu trebuie să fie vreo luptă. Vezi doar dacă poți descoperi numărul mardienilor. Și adu-mi câțiva păstori localnici.“

Cambyses nu-și putu ascunde de tot rânjetul. „Înțeleg, domnul meu.“

Ahașveroș îi făcu semn să plece. „Cel mai bine pentru tine ar fi să pleci cât mai repede. Deja se adună zăpadă în munți.“

„Da, domnul meu,“ spuse Cambyses pentru a treia oară.

După ce cavaleristul părăsi biroul regelui, îl găsi Mardonius așteptându-l afară în curte.

„Despre ce ați vorbit?“ întrebă unchiul regelui.

Cambyses, care era rudă cu Mardonius dinspre partea mamei, îi povesti despre misiunea încredințată lui. La sfârșit, Mardonius spuse, „Vin cu tine.“

Aceasta nu era o veste bună. Cambyses, care se aflase în cavaleria ce fusese evacuată de la Marathon, simpatiza setea de răzbunare față de greci a lui Mardonius, dar nu avea o părere prea înaltă despre calitățile de comandant ale lui Mardonius. Spuse precaut, „Ești binevenit, firește, verișoare, dar nu cred că vei găsi interesantă această ieșire. Am ordine specifice din partea regelui de a nu mă angaja în luptă.“

Mardonius îl privi de sus, peste nasul arogant. „Te-am auzit, Cambyses, și am spus că am să vin și eu.“

Fiindcă unchiul regelui îl întrecea atât în rangul nobiliar, cât și în gradul militar, conducătorul cavaleriei nu putu decât să consimtă.

Estera știa că nu mai putea amâna să-i spună lui Ahașveroș despre copil. Acum că începuse din nou să mănânce, stomacul i se umflase până acolo încât se observa. Stătea în roba de noapte în fața oglinzii din dormitorul ei în timp ce Luara îi pieptăna părul.

Am să-i spun deseară, se gândi. Părul i se revărsa peste umeri ca o mătase neagră, strălucitoare. Îi zâmbi Luarei și îi spuse, „Îți amintești cum arăta când am venit prima dată în harem?“

Luara îi zâmbi la rândul-i, dar, când puse pieptenele jos, o privi pe Estera, preocupată, drept în ochi.

„S-a întâmplat ceva, doamna mea? Pari tristă.“

Estera oftă. „Uneori poți fi aproape prea perceptivă, draga mea prietenă.“

„Îmi pare rău, doamna mea. N-am vrut să-mi vâr nasul în sufletul tău.“

Estera clătină din cap. „Tu niciodată nu-ți vâri nasul, Luara.“

„Te pot ajuta în vreun fel?“

„Nu, voi fi în regulă. Pe cuvânt.“

Luara se duse să aranjeze cuverturile pe pat, apoi se uită întrebătoare la Estera, care stătea încă la masa de îmbrăcat. Estera clătină din cap. „Sunt în regulă. Poți pleca, Luara.“

Când ușa se închise în urma servitoarei, Estera se ridică și se îndreptă spre fereastra bine închisă împotriva frigului. Își ridică ochii spre cer și mâinile în vechea atitudine evreiască de rugăciune. Apoi recită *Shema*, rugăciunea fundamentală pentru întreaga credință ebraică: „*Ascultă, Israele: Domnul Dumnezeuul nostru este un singur Domn. Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.*“

„Cred asta,“ șopti ea. „Scump Tată ceresc, chiar cred asta. Și întotdeauna mă voi ruga Ție în inima mea. Dar nu văd cum voi putea vreodată să mă închin Ție în public din nou. Am venit aici la porunca unchiului meu și cred acum că Mardoheu a avut dreptate să mă trimită. Datorită mie, a ajuns destul de apropiat de Ahașveroș ca să-l poată influența în privința evreilor. Eu nu pot face niciun lucru care ar periclita această poziție a unchiului meu. Dacă îi spun lui Ahașveroș că sunt evreică, cu siguranță va face legătura între mine și Mardoheu. Ar fi atât de mânios, Tată. Minciuna mea l-ar răni mult mai adânc decât l-a rănit vreodată lipsa de loialitate a lui Vaști. Iar eu n-am să fac asta. N-am să o fac.“

Estera auzi zăngănitul sulitelor în timp ce gărzile de corp ale regelui se poziționau de cealaltă parte a ușii ei și se duse să se bage în pat, trăgându-și cuverturile peste ea până la talie. Ahașveroș intră, închizând ușa după el. Veni spre ea pe covorul gros, fără ca papucii lui de casă să facă vreun zgomot.

Era îmbrăcat într-o robă de noapte dintr-un material fin de un alb imaculat, în care rămăsese după ce fusese dezbrăcat ceremonios în dormitorul lui de către nobilii de rang înalt cărora le venise rândul să

îndeplinească acest ritual de noapte. Se băgă în pat lângă Estera, care îi spuse moale, „Arăți obosit.“

El îi aruncă o privire jalnică din niște ochi care erau, în mod cert, mai grei decât de obicei. Fără să răspundă, se întinse pe pat și căscă tare. „Sigur îmbătrânesc. Două petreceri târzii una după alta și soția îmi spune că arăt obosit.“

„Petrecerile acelea trebuie să fie foarte plăcute. Ar trebui să fie, ca să compenseze evidenta stare jalnică în care te găsești a doua zi.“

„Obosit și jalnic,“ spuse el. „Mai mult ca sigur că îmbătrânesc foarte tare.“

Ea încercă să zâmbească, dar nu prea reuși.

„Îmi dau seama că va trebui să muncesc noaptea asta ca să dovedesc că bărbăția mea este neștirbită.“

„Deja mi-ai dovedit bărbăția ta,“ spuse Estera. „Voi avea un copil.“

O spusese. Pur și simplu. Nu-i venea să creadă că o spusese. Aștepta, cu sufletul la gură, răspunsul lui.

El se întinse spre ea, împletindu-și degetele într-ale ei. „Mă întrebam când aveai de gând să-mi spui și mie.“

„Știi?“ În vocea ei se citea dezamăgire. Dintre toate răspunsurile pe care și le imaginase, acesta nu se număra deloc printre ele. Se ridică într-un cot și îl privi drept în față, ușor jignită. „De unde știi? Ți-a spus cineva?“

„Mai am copii. Cunosc semnele.“ El îi luă mâna și i-o duse la gură.

Detesta gelozia care îi pârpolea inima ori de câte ori se gândea la copiii lui. Nu pe copii era geloasă, își spuse ea. Sigur nu era atât de josnică încât să fie geloasă pe copii! Nu le putea suporta pe mamele lor.

„Adevărat,“ spuse ea cu glas stins.

„Copilul acesta va fi special, oricum,“ spuse el. Încă îi ținea mâna la gură și îi simțea buzele sărutându-i palma.

„Știu. Dacă este băiat, va fi următorul Mare Rege.“

„Nu la asta m-am referit.“ Îi luă mâna și i-o așeză pe pieptul lui. Părul i se răsfrase în jurul capului, la fel de mătăsoș și fin precum

așternuturile egiptene pe care se odihnea. Îi zâmbi, iar pe fața lui nu se zărea nici urmă din oboseala pe care o observase când intrase în încăpere. „Copilul acesta va fi al tău. Al tău și al meu. Iată ce îl face special.“

Urâtul sentiment de gelozie dispăru. „Și eu simt la fel,“ șopti ea.

El o trase de mână. „Vino la mine.“

Ea alunecă mai aproape de el și i se cuibări la piept. Brațele lui o încercuiră.

„Te iubesc,“ șopti ea. „Te-aș iubi și dacă ai fi un bandit mardian.“

El chicoti.

„Tu m-ai iubi dacă aș fi altcineva?“ întrebă ea precaută.

„Mmmm,“ spuse el.

Ea își mușcă buza. Îi dăduse oare Dumnezeu momentul acela? Ar trebui, la o adică...

„Dacă tot vorbim despre a fi altcineva,“ spuse el. „A trebuit să dizolv astăzi căsătoria lui Enshan.“ Enshan era unul dintre frații săi vitregi.

Estera rămase complet nemișcată, simțindu-i sub obraz mătasea robei. „Of. De ce?“

„Familia soției sale îl făcuse să creadă că moșia familiei lor era lângă Ecbatana și că aceasta avea să fie parte din zestrea ei. Dar până la urmă s-a dovedit că îl înșelaseră; terenul aparține unei alte ramuri a familiei.“

„Sunt sigură că Enshan are destule pământuri,“ murmură ea.

„Nu asta este ideea, Estera. Familia fetei l-a făcut să creadă, fără dubiu, că ea avea să-i aducă acele terenuri de lângă Ecbatana. Din acest motiv s-a căsătorit cu ea.“

Estera îi simțea respirația înfoidu-i ușor părul în creștetul capului. Aproape că îi era teamă să-i pună următoarea întrebare. „Nu ține la ea, atunci?“

„De fapt, cred că începuse să-i placă destul de mult. Dar el spune că nu-și permite să pice de prost, iar eu sunt de acord cu el.“

„Poate că fata nu știa despre înșelăciunea rudelor lor?“

„Nu asta este ideea,“ repetă el. „Ideea este că acel contract de căsătorie s-a bazat pe o Minciună. Nicio căsătorie nu poate înflori în astfel de circumstanțe.“

„Înțeleg,” șopti Estera.

Vocea lui se schimbă, deveni mai blândă, accentuându-și astfel
tărăgănarea. Măinile lui se plimbau mângâietoare de-a lungul spatelui
ei. „Chiar m-ai iubi dacă aș fi un bandit mardian?”

Estera își ascunse fața în umărul lui și închise ochii. „Da,” zise.
„Chiar te-aș iubi.”

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Cambyses mângâie grumazul calului său și măsoară cu privirea rândurile de bărbați răspândiți în urma lui de-a lungul versanților înzăpeziți ai văii muntelui aceleuia înalt. Apoi se întoarse să privească ce le stătea înaintea. La nici zece picioare [cca. 3 metri – n.tr.] de locul în care se afla calul lui, valea se îngusta, pereții stâncoși din ambele părți se ridicau abrupt și spre ceruri și drumul nu mai era decât un defileu pietros tăiat prin munte. Acelea erau Porțile Persane.

Își ridică ochii spre bărbații ce stăteau pe piscurile stâncoase de ambele părți ale trecătoarei, într-o poziție numai bună de azvârlit pietre peste orice suflet neștiutor care s-ar fi aventurat în canion fără permisiunea lor. Își miji ochii spre cerul cenușiu de iarnă și buzele i se mișcă socotindu-le numărul.

Mardonius dădu pinteni calului vrând să ajungă lângă Cambyses. „Lipitori,” mormăi el, cu privirea ațintită tot spre bărbații de pe stânci. „Mare rușine pentru cavaleria regală să trebuiască să plătească tribut bandiților în schimbul dreptului de a călători pe un drum împărătesc.”

Cambyses replică, „O facem de ani de zile. Darius spunea că-i mai ieftin să plătești tribut decât să pierzi oameni și cai într-o luptă zadarnică.”

„Asta era pe vremea când aveam nevoie de toate forțele pentru războiul cu grecii. Din moment ce Ahașveros își arată la tot pasul intenția de a umili Persia întorcând spatele războiului cu grecii, ar putea măcar să elibereze drumurile!“

Cambyses sfârși numărătoarea și spuse, „Regele mi-a dat instrucțiuni clare să le plătesc mardienilor tributul obișnuit pentru folosirea trecătorilor pentru a putea cerceta drumul în siguranță și să mă întorc cu o estimare a numărului lor.“ Se întoarse spre verișorul lui. „Am avut impresia clară că pune ceva la cale împotriva bandiților.“

Informația aceasta nu îi căzu bine lui Mardonius. Își țuguie buzele. „Nepotul meu a întreprins o singură expediție militară norocoasă în Egipt și acum își închipuie că este mare general. În toți anii în care ceilalți dintre noi ne luptam cu grecii, el a stat în Babilon și s-a jucat de-a regele. Când vine vorba de chestiuni militare, nu știe nimic.“

„N-ai cum să negi că a avut succes în Egipt.“

Ochii roșii-maronii ai lui Mardonius sticliră batjocoritori. „Până și un copil ar fi putut pacifica Egiptul.“

Cambyses nu avea o părere la fel de disprețuitoare despre Egipt, dar se abținu să-i spună acest lucru lui Mardonius. Deodată, se făcu mișcare în trecătoare și Cambyses zări un cal și un călăreț venind în galop spre ei. „Ah,“ spuse, „vine collectorul tributului.“

„Lipitori,“ repetă Mardonius cu dispreț.

Calul, un ponei robust, se opri pe când se afla încă la vreo douăzeci de picioare [cca. 6 metri – n.tr.] de ei. Călărețul, un bărbat cu pielea tuciurie și zâmbetul ca un cuțit, spuse, „Vă va costa douăzeci de monede de aur ca să treceți prin trecătoare.“

„Douăzeci de monede!“ Cambyses era livid. „Taxa voastră obișnuită este de zece.“

Zâmbetul omului nu slăbi o clipă. „Marele Rege este bogat, iar noi suntem săraci. El se poate lipsi de douăzeci de monede.“

Cambyses, care văzuse deja ce avea nevoie să știe, spuse îndârjit, „Poate că își poate permite, dar n-are de gând să le plătească. Compania mea face cale-ntoarsă spre Susa.“

„Cum dorești.“ Fața întunecată a omului avea o expresie de infinit

dispreț. „Veți plăti pentru trecătorile de pe drumul de întoarcere, oricum.“

„Am plătit deja pentru a folosi acele trecători.“

„Și le-ați folosit. Dacă vreți să le mai folosiți o dată, trebuie să plătiți din nou.“

„Am plătit destul cât să le folosim de două ori!“

Sprâncenele negre, stufoase se ridicară pline de uimire. „Am spus noi că prețul acoperea două treceri?“

„V-am dat prețul obișnuit pentru două treceri.“

„Probabil colectorul de taxe a omis să vă spună că prețul a crescut.“

Cambyes era atât de mânios încât de-abia putea vorbi. „Nu vă mai dau un ban în plus.“

„Atunci nu puteți folosi trecătorile noastre.“ Nepăsător, mardianul se scobi în dinți.

Insulta aceasta fu ultima picătură pentru Mardonius. „Lipitoare jechoasă și plină de muci, pieri din fața mea înainte să-mi pângăresc sabia cu sângele tău!“ Mâna lui pluti amenințător, deschizându-se și închizându-se, pe deasupra armei din teacă. Pentru prima oară de când se întâlniseră, mardianul păru nesigur.

„L-ai auzit pe domnul,“ mârâi Cambyes. „Cară-te de-aici.“

După o clipă de șovăire, mardianul își întoarse poneiul și plecă în galop pe unde venise.

„Lepădătură,“ zise Cambyes.

„Au nevoie să li se dea o lecție,“ spuse Mardonius.

Cambyes încuviință, încă mânios. Expiră pe nas, încercând parcă să-și alunge furia rămasă, și spuse, „Să mergem.“

Mardonius se zgâi plin de uimire la Cambyes, care dădu să-și întoarcă calul. „Doar nu te întorci?“

„Ba bine că mă întorc. Am obținut informațiile pe care mi s-a spus să le obțin.“

„Dar cum rămâne cu mardienii ăștia? Nu-i poți lăsa să creadă că ne-au înfrânt!“

„Trebuie să mă supun ordinelor,“ zise Cambyes.

Mardonius își smuci brusc calul în așa fel încât să stea față în față

cu regimentul, care era unul dintre cele mai de elită din toată cavaleria. „Să fim oare noi, niște ahemenizi, înfrânți de o hoardă de mardieni jegosi?” strigă el.

Nu era nevoie de mai mult pentru a zgândări focul aprigei mândrii de clan. Bărbații auziseră schimbul de cuvinte dintre conducătorii lor și acel proscris și erau scandalizați. Strigau înapoi la Mardonius acum, unii ridicându-și pumnii, alții ridicându-și săbiile.

„Să trecem prin trecătoare și să le-o îndesăm în față!” țipă unul.

Alții preluară strigătul de luptă și, înainte să apuce Cambyses să-i oprească, călăreții începură să galopeze spre intrarea în defileul acela perfid. Mardonius galopă împreună cu ei, strigând la fel de tare ca ceilalți. Cambyses se strădui să-și stăpânească calul și să se ferească din calea atacului pentru a putea pune la adăpost viețile păstorilor, care călătoriseră în coada cavaleriei.

Călăreții trecuseră pe jumătate defileul când peste ei se pogorâră primele pietre nimcitoare. Nu exista precizie în felul de a azvârli al mardienilor, dar ploaia haotică, zdrobitoare, de pietre le curmă înaintarea și prefăcu pe loc trecătoarea în haos. Cavaleriștii erau cu totul lipsiți de protecție; animale și călăreți se prăbușeau sub salva neînduplecată de granit. Țipetele oamenilor și animalelor se ridicau în văzduh, dar pietrele continuau să plouă. Cambyses privea cu groază scena din fața lui, învălmășeala de copite și membre însângerate, sfărțecate, biciuite ce sufoca trecătoarea, și se simți mai îngreșat decât se simțise vreodată în luptă.

„Domn al cerului, oare ce-am să-i spun regelui?”

Îi trebuiră lui Cambyses săptămâni în șir ca să se întoarcă în Susa cu rămășițele regimentului său, care altădată fusese o mândrie, dar care acum de-abia se târa în urma lui. Regele îl primi în camera sa de lucru, chiar locul în care îi dăduse ordinele de a nu intra în trecătoare. Cambyses își dădu toate silințele să-și păstreze vocea egală în timp ce relatează ce pășise unul dintre regimentele cele mai de elită din cavaleria regelui. Sfârși spunând, „Mardonius i-a stârnit, domnul meu. Au atacat înainte să apuc să-i opresc.”

Chipul regelui arăta sumbru și îndârjit. „Câți oameni ai pierdut?”

Cambyses scrâșni din dinți și îi răspunse. Tăcerea lui Ahașveroș era mai mult decât intimidantă acum. Îi dădea fiori. În cele din urmă, acesta zise, „Nu ți-am spus să-l iei pe Mardonius.”

Cambyses era acum cât se poate de conștient că aceea fusese cea mai mare greșală a sa. Încercă să explice. „El mi-a cerut să vină, iar eu nu m-am simțit în măsură să-l refuz, domnul meu. Este mareșal general, la urma urmei.”

Din partea regelui, din nou tăcere.

Cambyses spuse oarecum disperat, „Mardonius a supraviețuit atacului, domnul meu. Este rănit, dar am reușit să-l aducem înapoi în Susa.”

Din expresia de pe chipul regelui, Cambyses înțelese că Ahașveroș ar fi fost mult mai fericit să audă despre moartea unchiului său.

„Îmi pare rău, domnul meu,” spuse el. „Am făcut tot ce am putut. Îmi pare rău că nu a fost de ajuns.”

„A acționat cu totul împotriva ordinelor mele.” Ahașveroș era furios, iar Cambyses nu-l putea învinovăți.

„I-am spus acest lucru, domnul meu. I-am spus că am primit ordine să cercetez trecătoarea fără a-i provoca pe mardieni.” Mai adăugă încă o dată, deși știa că în van din moment ce cariera lui era acum praf și pulbere. „Îmi pare rău.”

Ahașveroș se ridică și își luă pălăria de pe biroul elegant în spatele căruia șezuse. Gura i se strânse într-o linie subțire când spuse, „Mulțumită acestui dezastru, am un motiv să-l depozitez pe Mardonius de rangul său militar. Mare păcat că au trebuit să moară atâtea pentru atâta lucru.”

„Da, domnul meu.” Cambyses își plecă capul.

„Dar mi-ai adus câțiva păstori?”

„Da, domnul meu.” Cambyses își ridică capul. „Ți-am adus vreo zece păstori care își pasc turmele în mod regulat în munții ce flanchează drumul împăralesc. Și m-am asigurat că nu sunt mardieni.”

Între sprâncenele lui Ahașveroș se făcu o linie ascuțită. „Mardienii n-au nevoie să pască oi. Au găsit o cale mai ușoară de a-și câștiga traiul.”

„S-au făcut incredibil de aroganți, domnul meu. Ca să-mi pot înapoia răniții la Susa, am fost nevoit să plătesc o sută de monede de aur.“

Ochii lui Ahașveroș se măriră de uimire. Spuse, „Ei bine, de-acum vor avea de-a face cu mine.“

La aceste cuvinte, rostite pe tonul acela liniștit, pe Cambyeses îl trecu un fior pe șira spinării. Deodată, fără vreun motiv logic, fu convins că regele avea să meargă până la capăt. Chiar și Darius se dăduse înapoi din calea mardienilor, dar Ahașveroș avea să-i înfrângă.

„Mi-ar fi plăcut să te însoțesc,“ spuse el pe negândite.

O pereche de ochi gri-verzui îl priviră gânditori preț de un minut. După aceea, Ahașveroș spuse, „De ce nu m-ai însoți?“

Țintuit de privirea aceea, Cambyeses își simți respirația tot mai gâfăită. Spuse cu greu, „Te-am dezamăgit, domnul meu. N-am crezut că vei mai avea încredere în mine.“

Ahașveroș privi pălăria din mâinile sale. „Greșeala ta a constatat în faptul că i-ai îngăduit unchiului meu să te însoțească, nu în felul în care ai condus restul misiunii ce ți-a fost încredințată.“

Cambyeses înghiți în sec. Palmele îi erau ude de transpirație. Regele întrebă, „Ai învățat din acea greșeală, Cambyeses?“

„Da, domnul meu.“

„Atunci, nu cred că mai avem ce discuta pe acest subiect.“ Ahașveroș își potrivea pe cap *cidaris*-ul înalt. „Te poți întoarce la îndatoririle tale.“

„Eu...“ Cambyeses inspiră adânc și încercă din nou. „Îți mulțumesc, domnul meu.“

Ahașveroș făcu un gest aprobator. Tânărul căpitan se prosternă reverențios și se retrase.

În ziua următoare, Ahașveroș ieși să călărească, iar la întoarcere, îi făcu o vizită neanunțată unchiului său în casa acestuia din Susa. Mardonius era în pat, dar servitorii lui îl primiră pe rege.

Ahașveroș rămase în picioare în umbră la ușa camerei unchiului său, încercând să-și stăpânească furia. Omul acesta îi fusese dușman încă de când era copil, iar acum Ahașveroș era pe cale să-l distrugă. Următoarele câteva minute aveau să-l facă să se simtă foarte bine.

Mardonius ședea rezemat de pernele sale, dar arăta îngrozitor. Când îl văzu pe rege în pragul ușii, spuse cu voce aspră, „Iartă-mă dacă nu te pot saluta cum se cuvine, domnul meu.“

Ahașveroș traversă podeaua până la patul unchiului său. Obloanele erau închise pentru căldură și fusese aprinsă lampa de deasupra capului. Aceasta se balansă ușor în lanțul ei din tavan când regele trecu pe sub ea. Ajuns lângă Mardonius, spuse, cu glasul neobișnuit de tăios, „Alții n-au fost la fel de norocoși. Au murit la Porțile Persane din cauza ta.“

Fața lui Mardonius era plină de răni și trasă de durere, dar ochii îi scânteiau sfidători. „Te înșeli. Mardienii i-au ucis, nu eu.“

Ahașveroș fu cuprins de un val de nespus dispreț. *Este ca un vierme sub piciorul meu*, se gândi. „De ce ar fi nevoie, mă întreb, ca tu să admiti că un anumit lucru s-a întâmplat din vina ta? Ca tu să-ți asumi responsabilitatea pentru propriile acțiuni?“

„Viața mea n-a fost atât de ușoară ca a ta, nepoate. Tatăl meu te-a adorat aproape din ziua în care te-ai născut. Nimic nu era prea bun pentru nepotul său cu sânge împărătesc. N-a avut nicio considerație pentru mine, propriul lui fiu. Toate erau pentru tine, frumosul Ahașveroș.“

Brusc, căldura disprețului și dezgustului îl părăsi pe Ahașveroș, lăsându-l calm și stăpân pe sine. „Propriul meu tată în mod cert nu m-a adorat. Darius avea o părere mult mai înaltă despre tine și despre Xerxes decât despre mine. El te-a numit mareșal general, Mardonius. Ți-a încredințat comanda a jumătate din armata lui. Iar tu ai lucrat ca un cârpaci – așa cum faci cu tot ce îți pică în mână.“

Pumnii unchiului său se încheștară pe cuvertura patului, iar fața i se schimonosi de furie. „Darius a fost un soldat mult mai priceput decât vei fi tu vreodată și a avut încredere în mine. Tu ești cârpaciul, Ahașveroș. Tu te temi să-i ataci pe greci. Tu ai făcut din Persia obiectul batjocurii lumii întregi.“

Pe cât de tare se înfierbânta unchiul lui, pe atât de calm devenea Ahașveroș. „N-am vrut să-i atac pe greci câtă vreme în fruntea armatei noastre se află încă incompetenții comandanți numiți de tatăl meu. Oricum, am de gând să mă descotorosesc de cel mai incompetent dintre toți. Ești demis din funcția de mareșal general, Mardonius. De fapt, ești demis și din armată, și de la curte.“

„Cum?“ Mardonius se holba la el nevenindu-i să creadă. Când realizează că Ahașveros vorbea serios, țipă, „Nu-mi poți face asta!“

Ahașveros ridică din sprâncene. „Tocmai am făcut-o.“

„Am adepții mei,“ amenință Mardonius. „Ei n-au să suporte una ca asta.“

„Adepții tăi constau în niște exilați greci care urăsc Atena și vor să se folosească de Persia pentru a-și obține răzbunarea. Ceilalți amici buni ai tăi, Smerdis și Tereș, sunt morți. N-ai niciun adept, unchiule.“

„Dacă plec de la curte, îl iau pe Xerxes cu mine,“ amenință Mardonius.

„Decizia aceasta îi aparține lui.“

Mardonius izbi cu pumnul în pat. „Pe toți zeii! De ce te-a numit Darius pe tine? *De ce?*“

„Pentru că, în ciuda greșelilor sale ca părinte, Darius a fost un rege. Imediat ce ți se vindecă rănilor, unchiule, te vei muta din Susa.“

Mardonius își deschise gura pentru un nou protest, dar îl privi pe Ahașveros în ochi și tăcu.

„Foarte înțelept,“ spuse Ahașveros, prăvălindu-și cuvintele ca pe niște bucăți mari de gheață. Se întoarse și merse spre ușă, se opri o clipă, apoi o deschise cu podul palmei. Fără să privească în urmă, regele ieși.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Ahașveroș se mișcă repede după ce îl confruntă pe Mardonius. Avu întrevederi cu păstorii aduși în Susa de Cambyses și petrecu ceasuri îndelungate în discuții cu comandanții săi militari. La urmă, după ce se asigură că toate erau la locul lor, porunci ca Nemuritorii, alături de garda imperială, să se pregătească pentru un marș în munți, spre pasurile ce duceau la Porțile Persane.

Intensa implicare a regelui în problemele militare îl făcu pe Haman să se simtă uitat. Haman era gelos pe timpul pe care regele îl petrecea cu Coes. Era gelos pe timpul pe care regele îl petrecea cu regina. Cel mai tare, însă, era gelos pe timpul pe care regele îl petrecea cu Mardoheu, căci cei doi examinau împreună costurile campaniei. Haman încercă de nenumărate ori să obțină o audiență la rege, dar Ahașveroș continua să-l amâne. Când, în sfârșit, fu chemat în camera de lucru a regelui, era hotărât să-l facă pe Ahașveroș să înțeleagă că Haman era persoana în care putea avea încredere; că Haman era persoana care urmărea întotdeauna interesele regelui; că Haman era cel mai adevărat prieten al său.

Ahașveroș ședea în spatele elegantului său birou când intră Haman.

Avea niște hârtii în față, ceea ce îl surprinse pe Haman, fiindcă regele nu știa să citească. Când se apropie, însă, Haman văzu că hârtiile conțineau desene și numere. *Treburile militare*, bănuie el înverșunat.

Se opri în fața biroului. Ahașveroș era îmbrăcat în haine de călărie și își ridică privirea pentru a-i oferi lui Haman un scurt zâmbet. „Știu că ai tot încercat să mă vezi, vechiul meu prieten, dar am fost ocupat. În două zile, plecăm în munți și mai sunt încă multe de făcut. Ar fi, însă, câteva lucruri pe care trebuie să le discut cu tine înainte să plec.“

„Și eu am ceva de discutat cu tine, domnule meu,“ i-o întoarse Haman.

Ahașveroș își împreună mâinile lipsite de inele și spuse curtenitor, „Te ascult.“

„Vreau să-ți vorbesc despre ceva ce are directă legătură cu campania împotriva mardienilor, domnule meu.“

O sprânceană ridicată îl invită să continue.

„Știu că te-au preocupat aspectele militare și financiare ale campaniei, domnule meu, dar pe mine mă preocupă aspectele istorice.“

„Istorice?“ repetă ca un ecou Ahașveroș, în mod clar tulburat.

„Da, domnule meu. Reputația unui rege supraviețuiește numai prin evidențele concrete pe care le lasă în urmă. Știu că persanii nu sunt la fel de preocupați de registrele scrise ca babilonienii, dar în această problemă cred că trebuie să fii atent la viitor.“

Regele spuse nerăbdător, „Haman, despre ce vorbești?“

Haman se trase mai aproape. „Ține de datoria mea în calitate de Mare Vizir să te informez, domnule meu, că atunci când un rege persan trece la acțiune contra propriilor supuși, trebuie să emită o proclamație enunțând motivele pentru o astfel de acțiune. Aceasta este legea, domnule meu. Nu poți acționa pe cale legală împotriva mardienilor fără a face acest lucru.“

Ahașveroș se încruntă. „Eu n-am auzit niciodată de o asemenea lege. Tatăl meu în mod sigur n-a emis câte o proclamație de fiecare dată când s-a dus la război!“

„Este prima oară când te aud citându-l pe Darius ca model, domnule meu,“ ripostă Haman.

Un zâmbet jalnic trecu ca o părere pe chipul lui Ahașveroș. „Așa

este. Dar cine ar citi o asemenea proclamație, Haman? Ce rost ar avea ea?”

Haman se aplecă spre el, insistând să-l convingă. „Va ajunge în registrele împărătești, domnul meu. Crede-mă când îți spun că *este* importantă. Va oglindi maniera ta de a domni și le va arăta generațiilor viitoare că ai fost un rege drept și cinstit.” Se îndreptă de spate. „Mă preocupă doar persoana *ta* în această chestiune, domnul meu. N-aș vrea ca excelențele tale intenții să fie răstălmăcite, în această situație sau în oricare alta.”

Ahașveros flutură din mână. „Bine, bine. Dacă tu socotești că este atât de importantă, vom avea o proclamație. O poți scrie chiar tu.”

„Voi fi fericit să fac aceasta, domnul meu. Ce dorești să scriu?”

Ahașveros se gândi o clipă. „Scrie că motivul pentru care acționez împotriva mardienilor este să scap imperiul de o ceată de lipitori. Formularea exactă o las în seama ta.”

Haman se simți jignit de faptul că Ahașveros voia, în mod clar, să se descotorosească de el ca să se poată întoarce la treburile lui militare. Spuse formal, „Prea bine, domnul meu. O voi întocmi și ți-o voi aduce mâine spre aprobare.”

„Cât despre asta...” Ahașveros deschise capacul unei cutii de lemn cu o sculptură sofisticată care se afla pe colțul biroului și scoase un obiect cilindric. Haman cunoștea bine acel obiect. Era sigiliul împărătesc, făcut din lapislaz și acoperit la ambele capete cu folie de aur. Pictura de pe sigiliu îl înfățișa pe Ahașveros stând în picioare lângă un car de luptă și aruncând săgeți înspre un leu care era ridicat în două labe ca un demon pe jumătate uman. Doi curmali încadrau scena, iar pe cer, între ei, apărea simbolul lui Ahuramazda. Numele și titlul regelui, „Ahașveros, Mare Rege”, erau inscripționate în persană, elamită și babiloniană.

Ahașveros spuse, „Unul dintre motivele pentru care am dorit să te văd a fost acela de a pune sigiliul meu direct în păstrarea ta. Afacerile imperiului nu se pot opri, pur și simplu, cât sunt eu în munți. Tu știi cel mai bine cum gândesc, Haman, și dacă va trebui luată vreo decizie, știu că tu o vei lua astfel încât să-mi fie pe plac.” Zâmbi. „Prima ta acțiune în

numele meu poate fi aceea de a ataşa sigiliul meu proclamației acesteia pe care ți-o dorești cu atâta înverșunare.“

Inima lui Haman dădu să-i iasă din piept de mândrie în fața acestui semn al cinstei și încrederii pe care i le acorda Ahașveroș. Îi tremură mâna când luă prețiosul sigiliu din degetele subțiri ale regelui.

„Mul-mulțumesc, domnul meu. Mă voi ruga să te întorci cu bine.“

„Îți mulțumesc, Haman.“

Urmă o pauză, în care Ahașveroș își plecă ochii spre birou. Când vorbi din nou, vocea îi era aspră și profesională. „Ar mai fi un lucru pe care aș vrea să-l scrii și să-l pecetluiești cu sigiliul meu.“

„Da, domnul meu?“

„Scrie că, în cazul în care nu mă întorc din această campanie, îl numesc pe Xerxes moștenitorul meu.“

Haman rămase cu gura căscată. „Pe *Xerxes*, domnul meu?“

Chipul lui Ahașveroș era imposibil de citit. „Trebuie să sperăm că a mai crescut puțin în ultimii câțiva ani.“

„Dar... cum rămâne cu fiul reginei?“

„Nu pot numi un copil să fie Mare Rege. Ar fi un dezastru pentru imperiu. Darius a fost capabil să lase deoparte propriile afecțiuni și să numească moștenitor pe acela pe care l-a crezut cel mai potrivit pentru imperiu, iar eu trebuie să fac la fel. Trebuie să fie Xerxes.“

Haman se zgâia la el, consternat.

Ahașveroș zâmbi. „Haide, Haman, nu te posomorî. Am toate intențiile să mă întorc în Susa. Dau această dispoziție doar pentru că ține de datoria mea să prevăd toate situațiile posibile. Acum, dă-mi sărutul de despărțire și lasă-mă să plec. Mă așteaptă Coes în curtea grajdurilor.“

Haman se apropie de rege și atinse cu buzele pielea rece a pomeliilor lui Ahașveroș. Dădu să se retragă, un pas, doi pași, trei pași. La ușă, spuse, „Nu-ți face griji, domnul meu. Voi avea grijă de îndatoririle tale și îți voi păzi imperiul.“

Ahașveroș zâmbi. „Știu că așa vei face.“

Afară, pe coridor, așteptându-și rândul să-l vadă pe rege, era Mardoheu. Haman își simți sângele scurgându-i-se din obraji în timp ce-l privi pe iudeu. Pumnii i se încleștară involuntar, dar Mardoheu

trecu pe lângă el de parcă ar fi fost invizibil și dispăru în biroul lui Ahașveros.

Toată satisfacția lui Haman pieri când ușa se închise în urma iudeului. În timp ce străbătea coridorul, nu se gândea că pe el îl numise regele Mare Vizir și că lui îi încredințase sigiliul împărătesc; nu se gândea că lui îi aparținea cea mai înaltă funcție din țară, după aceea de rege, sau că, în timp ce Ahașveros era plecat în campanie, el, Haman, avea să fie, de fapt, Marele Rege al Persiei. Adevărul este că pe Haman nu-l interesa felul acela de putere care îi atrăgea pe majoritatea oamenilor.

Ceea ce voia Haman era relativ simplu: el voia să fie cea mai importantă persoană din viața lui Ahașveros. Puterea politică era importantă pentru el doar ca semn al cinstei pe care i-o acorda regele; altfel, ea nu însemna nimic. În mintea lui Haman clocotea teama că rivalul său, Mardoheu, încerca să se insinueze în afecțiunile lui Ahașveros – și că era posibil să-i reușească.

În toți anii aceștia, am stat lângă el, fumegă Haman. I-am fost prieten în Babilon, pe când era un tinerel neîncercat. Întotdeauna i-am urmărit interesele, punându-le mai presus de ale mele. Și cum mă răsplătește el acum? Își oferă prietenia și încrederea unui iudeu!

Continuând să meargă în josul coridorului, Haman tremura din tot corpul ca scuturat de o febră fatală.

Ca toți ceilalți din palat, Estera fusese șocată să audă despre oamenii sfărâmați în bucăți de mardieni și înțelegea pe deplin furia lui Ahașveros față de Mardonius, deși o înfricoșa puțin. Cu ea se purta întotdeauna atât de diferit.

O, dacă ar putea scăpa de groaza că Ahașveros ar putea afla cine era ea! Da, el o iubea, dar credea că persoana pe care o iubea era fika unei babilonience, nu a unei evreice. Imaginea lui Vaști era greu de alungat din mintea ei. Ahașveros era capabil de o mare gentilețe, dar, în definitiv, era rege. Nu putea suporta să fie tras pe sfoară.

Află apoi că Ahașveros plănuia să conducă el însuși următorul atac împotriva mardienilor și se panică. În mod sigur, prezența lui nu era necesară. Avea mii și mii de soldați; de ce nu puteau îndeplini ei această

misiune, fără el? De ce nu-l putea trimite pe Coes? De ce trebuia să meargă el însuși?

Când își vărsă toate aceste întrebări înaintea lui, el o bătu ușor pe braț și îi spuse să nu se îngrijoreze. El nu era Mardonius și, în mod cert, nu avea să-și irosească oamenii conducându-i într-o situație imposibilă. Aveau să fie în siguranță, el avea să fie în siguranță, iar ea nu avea de ce să-și facă griji. După aceea, se îngropă în pregătiri pentru campania ce se apropia, simțind, evident, că nu mai era nimic de spus pe subiectul vreunui posibil pericol pentru viața sa.

Dar Estera avea o frică terifiantă că Dumnezeu avea să i-l ia pe Ahașveros, drept pedeapsă pentru că își părăsise religia. Se rugase din ce în ce mai puțin în ultima vreme. Îi venea greu să se roage; rugăciunea îi amintea de viața ei dublă, iar ea încerca să-și abată gândurile de la aceasta. Își dădea toate silințele să trăiască în prezent, acolo unde era fericită. Gândurile despre viitor o umpleau de teamă și îngrijorare. Era mai bine să nu-și lase mintea să o apuce în direcția aceea.

Dar Estera cunoștea Scriptura și cunoștea numeroasele exemple în care Dumnezeu îi pedepsise pe cei care nu I se mai închinau. Dăduse spre nimicire cetăți întregi, în câteva cazuri. Un singur om era o nimica toată pentru El.

Dacă o astfel de pedeapsă era pe cale să se abată asupra ei și asupra soțului ei nevinovat?

El încetase să mai vină în patul ei din cauză că era întotdeauna atât de târziu încât, spunea el, nu voise să o deranjeze. Dar somnul ei era agitat, iar în vis i se înfățișau imagini de coșmar în care Ahașveros zăcea mort pe stâncile reci. Stătea întinsă în patul ei solitar, strigând în inima ei, *Nu pot trăi fără tine, Ahașveros. Nu pot. Nu pot.*

În seara dinainte de plecarea armatei, Ahașveros îi trimise un mesaj spunând că venea la ea în noaptea aceea. Estera aștepta în dormitorul ei, încercând să-și adune curajul. *Sunt fucă de soldat, se gândi. Trebuie să fiu curajoasă. Ahașveros așteaptă asta de la mine. Nu-l pot trimite departe cu imaginea unei neveste înlăcrimate în minte.*

Cărbunele din alamar arsese de tot și camera era rece când ușa dormitorului se deschise, în sfârșit, și intră Ahașveros. Estera stătea în capul oaselor în patul cu baldachin, cu învelitorile trase până la bărbie,

și îl privea fără un cuvânt în timp ce închidea încet ușa după el.

El spuse, „Mi-a fost teamă să nu te fi culcat deja. Am petrecut mai mult timp cu Coes decât plănuisem.“

Ea îl privea tăcută.

El traversă pardoseala, se așează pe pat lângă ea și îi luă mâna într-a lui. „Trebuie să-ți spun ceva, iubirea mea. Vreau să auzi acest lucru de la mine, și nu de la altcineva.“

Inima Esterei începu să bubuie. Ahașveroș avea pielea strânsă pe obraji, așa cum se întâmpla întotdeauna când era îngrijorat. „Ce este?“ șopti ea.

„I-am lăsat lui Haman instrucțiuni ca, în eventualitatea morții mele, Xerxes să fie moștenitorul meu.“

Estera simți un nod în stomac la acele cuvinte. *Și-a numit moștenitorul. Crede că va muri.*

Îl privi cu ochii măriți de o groază mută.

El interpretează greșit motivul tăcerii ei. „Îmi pare rău, Estera, dar nu l-am putut numi pe copilul nostru. Singura cale sigură de a dezbină un imperiu este să așezi un copil pe tron. Sunt sigur că înțelegi asta.“ Se aplecă spre ea, strângându-i mâna mai tare. „Estera? Tu ai întotdeauna mintea limpede. Nu poți înțelege lucrul acesta?“

Vocea ei se auzi ca o șoaptă răgușită. „Mi-ai spus că n-am de ce să-mi fac griji. Mi-ai promis că te vei întoarce cu bine din campania aceasta. Mi-ai promis!“

Chipul lui se destinse. „Sigur că mă voi întoarce cu bine. Am simțit doar că ținerea de datoria mea față de imperiu să numesc un moștenitor.“

Inima ei bătea vrând să-i spargă pieptul.

„N-ar fi trebuit să-ți spun asta.“ Era, în mod clar, supărat pe el însuși pentru neliniștea pe care i-o produsese. „Crede-mă, Estera, am toate intențiile să trăiesc destul cât să-l văd pe fiul nostru suficient de mare ca să-mi urmeze pe tron. Ți-am spus doar pentru că n-am vrut să auzi despre Xerxes de la altcineva și să înțelegi greșit motivele mele pentru a nu-l numi pe fiul nostru.“

Ea abia dacă îl auzea. Rosti cu voce tare cuvintele din mintea ei. „Te gândești că vei muri.“

El spuse încet și răspicat, „Nu mă gândesc că voi muri. Trebuie să-ți scoți din minte gândul acesta.“

Toate bunele ei intenții de a nu-l împovăra cu fricile ei muriseră în secunda în care el menționase numirea unui moștenitor. Își duse la gură mâna liberă. „Ahașveroș. Mi-este atât de frică. Tatăl meu a murit în luptă. De ce nu s-ar întâmpla și cu tine la fel?“

El își zvârli picioarele pe pat astfel încât să stea alături de ea pe perne și o cuprinse în brațe. „Ascultă-mă, iubirea mea. Nici măcar nu va avea loc vreo luptă. Mă voi întoarce cu bine – îți promit solemn.“

Ochii ei se agățară de ai lui. Era atât de calm, atât de sigur. Liniștea începu să i se strecoare în inimă.

„Fără luptă?“ șopti ea.

„Fără luptă. Ne vom întoarce toți acasă, teferi și nevătămați. Toți. Îți promit.“

Ea respiră adânc și începu să se destindă la pieptul lui. El își plecă capul și îi șopti în ureche, „Crezi că mai ai destulă energie pentru un rămas-bun așa cum se cuvine?“

Ea își ținu respirația și izbuti un zâmbet tremurător. Buzele i se mișcară. „Da.“

După aceea, Estera își sprijini capul de umărul lui. „Te iubesc atât de mult. Ai putea cerceta pământul în lung și-n lat și tot n-ai găsi vreodată pe cineva care să te iubească mai mult decât mine.“

„Chiar am cercetat pământul în lung și-n lat,“ îi aminti el.

„Așa este.“ Ea chicoti înăbușit.

Mâna lui mângâia tandru părul ei lung. „Tu ești însăși esența vieții mele. Înainte, întotdeauna eram singur. Acum, te am pe tine.“

Ea își ridică capul pentru a-i putea vedea fața. „Sunt mulți oameni care te iubesc, Ahașveroș.“

Chipul lui era grav când îi întoarse privirea. „Sunt mulți oameni care iubesc imaginea pe care și-au făcut-o despre mine.“

Îi veni să plângă la această imagine a singurătății lui. Își îndesă din nou fața în umărul lui, iar el își odihni obrazul pe capul ei. „Cu tine,“ spuse el, „am ajuns acasă.“

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Prima parte a expediției lui Ahașveroș decurse exemplar de lin. Nefiind perioada din an în care se deplasau de obicei armatele, bandiții mardieni care puseseră stăpânire pe trecătorile mai mici fură luați complet prin surprindere de apariția regelui. Surpriza, cuplată cu numărul în sine de oameni ce mășăluiau în urma regelui, îi intimidară pe bandiți în așa măsură încât lăsară forțele imperiale să treacă fără a plăti tribut. Astfel, Ahașveroș și armata ce-l însoțea înaintară fără vreun incident până când ajunseră la impenetrabila fortăreață mardiană de la Porțile Persane.

Era evident că bandiții de la trecătorile mai mici trimiseseră vorbă mai departe oamenilor lor despre venirea regelui, pentru că stâncile care dominau perfida trecătoare erau ticsite de oameni, priveliște menită, în mod clar, să-l descurajeze pe rege. Zăpada de pe drum ajungea, în continuare, până la genunchii cailor, aerul era glacial, iar drumul dinainte părea de netrecut fără a-i mitui pe mardieni.

Ahașveroș și opri trupele la poalele trecătorii și așteptă, alături de Coes și Cambyses. Așa cum făcuseră și înainte, mardienii trimiseră un om să ridice tributul pentru folosirea trecătorii. Era același care venise

ultima dată, iar Ahașveroș porunci pe dată ca acesta să fie prins și luat prizonier. Se produse oarecare agitație pe înălțimi în timp ce bandiții priveau cum mesagerul lor era capturat, dar Ahașveroș nu le porunci oamenilor lui decât să-și așeze tabăra pentru noapte la o distanță sigură de înălțimi. Apoi, așteptă căderea nopții.

La adăpostul întunericului, o trupă de două sute de oameni aleși pe sprânceană se furișară afară din tabăra persană și veniră să se întâlnească cu regele, care îi aștepta împreună cu doi păstori și cu Hatac. Coes, comandantul micii trupe, era singurul care știa ce plănuise regele.

Ahașveroș spuse, „Păstorii aceștia cunosc o potecă de capre pe care veți urca muntele, ocolindu-l astfel încât să ajungeți în spatele mardienilor. Trebuie să mergeți pe jos; este prea abruptă și prea înzăpezită pentru cai. Este crucial să ajungeți pe înălțimi înainte de ivirea zorilor.”

Bărbații se uitară unii la alții neliniștiți, căci înțelegeau intenția regelui.

„În zori, eu mă voi înfățișa la trecătoare,” continuă Ahașveroș. „Voi porunci magilor să facă libații, ca și când aş avea de gând să încerc să trec. Odată ce le-am captat atenția, voi îi veți ataca din spate. Armele lor sunt simple; ar trebui să fie niște ținte ușoare.”

„Domnul meu!” Era glasul lui Milis, venind dinspre rândurile din față de soldați. „Ne putem baza pe acești păstori? Dacă sunt simpatizanți ai mardienilor și ne întind o cursă?”

Un freamăt în rândul trupelor alese salută întrebarea lui. Oamenii erau îngrijorați cum avea să reacționeze Marele Rege la faptul de a fi luat la întrebări de către un simplu locotenent și îngrijorați, totodată, că întrebarea acestuia ar fi putut fi una validă.

„Hatac?” spuse Ahașveroș liniștit.

„Păstorii sunt de încredere,” raportă tânărul eunuc, care fusese născut într-un trib din munți. „Regele m-a trimis pe mine mai întâi împreună cu ei ca să verific poteca. Este întocmai cum a spus domnul meu, abruptă și primejdioasă, dar se poate merge pe ea.”

Capetele păstorilor se legănară în sus și în jos încuviințând viguros, iar între cei adunați începură să apară zâmbete.

Coes spuse, „Să ne pregătim de plecare. Toată lumea va căra arcuri și săgeți din belșug.“

În urma lui Hatac și a păstorilor, spuma cavaleriei persane porni spre munți pe jos. Poteca era anevoioasă și primejdioasă, așa cum preziseseră, dar bărbații înaintară cu efort sporit și aprigă determinare, cățărându-se chiar târâș, în mâini și în genunchi, printre stâncile înzăpezite ale crestelor sterpe și înghețate.

Ajunseră în vârful stâncii când luna dispărea de pe cer. Se așezară în linie de bătaie și își pregătiră armele, așteptându-se ca mardienii să aibă santinele care să le păzească spatele. Nu era niciuna.

„Sunt doar niște bandiți, la urma urmei,“ murmură Coes spre Hatac. „N-au nici măcar simțul de a-și păzi spatele.“

Dinții lui Hatac erau strălucitori de albi. „Asta va face totul mai ușor pentru noi.“

Și ușor le-a fost. Când cea dintâi lumină începu să păteze cerul, Ahașveroș își puse magii să toarne libații în cinstea soarelui la răsărit. Mardienii de pe stânci priveau activitatea armatei persane cu maximă intensitate, ținându-se fiecare lângă grămada lui de pietre, pe care se așteptau să trebuiască să le folosească în curând. Zăpada îi ajută pe cei ce veneau din spatele lor să se miște fără zgomot și abia când auziră strigătul primului om săgetat în spate, mardienii își dădură seama că fuseseră luați prin surprindere.

Ahașveroș stătea la gura defileului și privea ploaia de trupuri de mardieni ce se revărsa de pe vârfurile stâncilor. În decurs de o jumătate de ceas, Coes întocmise convenționalul semnal de foc pe înălțimi și Ahașveroș își angajă armata în trecătoare.

Le luă încă patru zile ca să scoată rămășițele mardienilor din fortărețele lor. Pe aceia care nu muriseră în luptă, Ahașveroș îi trimise sub pază la Persepolis. Când avea să se topească zăpada, spuse el, avea să se gândească care să fie soarta lor finală.

După aceea, regele se îndreptă spre casă.

Estera și Luara stăteau împreună în salonul reginei, care în ultimele câteva luni se transformase, încetul cu încetul, dintr-o cameră elegantă,

drapată în mătase, într-o cameră de lucru încărcată și dezordonată. La ultima lui vizită, Hegai se uitase la vrafal de suluri de pe masa spațioasă instalată acolo de Estera și spusese, cu un amestec de admirație și amuzament, „Ai ajuns foarte departe pentru o femeie care nu voia să aibă nimic de-a face cu viața de la curte, doamna mea.“

Estera și Luara ajunseseră să fie și mai apropiate în ultima lună, de când armata plecase în expediție la Porțile Persane. Fiecare avea câte o persoană iubită în primejdie și era o ușurare pentru ele să aibă cu cine vorbi despre fricile lor.

Astăzi, cele două erau ocupate uitându-se la materialele și culorile pe care Hegai le sugerase pentru uniforme noi gărzi de eunuci a reginei. Ședeau pe podea, înconjurată de mostre de material și schimbând comentarii, dintre care unele amuzant de păguboase, despre gusturile extravagante ale lui Hegai, când acesta în persoană bătu la ușă. Estera își ridică privirea de la o mostră pe seama căreia chicotise împreună cu Luara și strigă, „Intră, Hegai.“

Cu chipul grav, eunucul-șef pași înăuntru. „Doamna mea, bunicul tău, Arses, solicită o întrevedere. Spune că este urgent.“

Inima Esterei fu cuprinsă de groază, iar mâna i se încleștă pe material atât de strâns încât încheieturile degetelor i se albiră. „Regele? Este în regulă?“

Hegai se grăbi să o liniștească. „Nu are nicio legătură cu regele sau cu armata. Arses a ținut să precizeze acest lucru.“

Estera își recăpătă suflul. „Prea bine, atunci.“ Așeză mostra de material înapoi pe podea, lângă celelalte, și dădu să se ridice. „Îl voi vedea imediat.“

Hegai și Luara alergară în ajutorul ei. „Unde dorești să te întâlnești cu el?“ o întreabă Hegai, odată ridicată în picioare.

Estera arată înspre singurul divan rămas neocupat. „Aici, în camera mea de lucru, presupun.“

Hegai măsură din ochi, dezaprobator, camera încărcată de lucruri. Se uită apoi la Estera.

Ea oftă.

„În regulă, Hegai. Nu-ți voi ofensa sensibilitățile primindu-l pe

bunicul meu în mijlocul unei asemenea dezordini. Adu-l în salonul regelui și voi vorbi cu el acolo.“

Hegai nici cu clipi în fața nepăsării cu care ea își însușise camera regelui. „Prea bine, doamna mea. Așa voi face.“

„Vrei să vin cu tine, doamna mea?“ întrebă Luara.

Estera îi oferă un zâmbet liniștitor. „Nu are legătură cu armata, Luara. Mai bine îl văd singură, mă gândesc.“ Își duse o mână la șale, apoi se deplasă spre ușă.

Salonul lui Ahașveroș îi păru pustiu și gol când păși înăuntru. Toată căldura prezenței lui pierise din el. Evită să privească discul de aur al lui Ahuramazda de pe perete și merse la fereastra care dădea înspre grădina friguroasă de iarnă. Nu avea idee ce ar fi putut vrea bunicul ei, dar avea un presentiment că nu avea să-i placă.

Când Arses intră înăuntru, ea se întoarse și așteptă sărutul lui pe obraz. „Mă bucur să te văd, bunicule,“ spuse ea când el se dădu câțiva pași înapoi. „Nădăjduiesc că totul este bine?“

Sprâncenele lui negre, arogante, se întâlneau într-o cută de îngrijorare. Ea spuse, „Hegai mi-a spus că Ahașveroș este în regulă. Este adevărat, nu-i așa?“

„Da,“ replică el. „Ahașveroș este în siguranță, Estera. Nu trebuie să-ți faci griji pentru el.“

„Atunci, ce este? Pari... tulburat.“

El își vârî mâna sub tunica de lână și scoase un sul de pergament. „Fiindcă am înțeles că știi să citești, cred că mai bine l-ai citi singură. Este o copie după decretul împărătesc proclamat în Susa ieri. Unul dintre vecinii tăi iudei mi l-a adus și m-a rugat să ți-l transmit ție.“

Îi întinse sulul Esterei, care îl rula și începu să citească:

Marele Rege, Ahașveroș, scrie satrapilor și celor douăzeci de provincii care se întind între India și Egipt, precum și guvernatorilor subordonați lor, după cum urmează: Să știți că în mijlocul nostru trăiește un neam de oameni răuvoitori, care prin legile lui se opune tuturor celorlalte popoare și sfidează în permanență decretele imperiale, astfel că unitatea pe care o dorim în imperiu nu se poate realiza.

Observând, deci, că acest popor dintre cele mai singulare se află în permanență în conflict cu toți oamenii, trăiește după legi divergente și străine, este dușman intereselor noastre și comite crimele cele mai odioase, în așa fel încât nu poate fi obținută stabilitatea guvernării, decretăm prin prezenta că toți iudeii care trăiesc în imperiul nostru, împreună cu soțiile și copiii lor, sunt obligați să-și părăsească locuințele actuale, precum și locurile de muncă, și să se întoarcă în ținutul lor de baștină, după cum a poruncit odinioară părintele nostru, Cyrus.

Dacă nu se supun acestui decret până în cea de-a paisprezecea zi a lunii lui Adar a anului curent, vor fi nimiciviți cu desăvârșire de săbiile dușmanilor lor.

Primul gând al Esterei fu că aceea era, cu siguranță, vreun soi de farsă, doar că în josul paginii era atașat sigiliul lui Ahașveroș. Își ridică privirea spre bunicul ei, cu fața albă din pricina șocului.

„Ahașveroș n-a scris asta! El n-ar porunci niciodată una ca asta! Nici măcar n-a fost în Susa în ultimele șase săptămâni!”

Arses spuse, „Noi credem că este mâna lui Haman, Estera. Când regele a plecat în campanie, a lăsat sigiliul împărătesc în păstrarea lui Haman și iată cum îi răsplătește Haman încrederea acum. Am știut eu că n-ar fi trebuit niciodată să numească un palestinian într-o funcție atât de înaltă!”

Estera se uită din nou la pergament, nevenindu-i să creadă cele tocmai citite. Cu siguranță, nici măcar Haman n-ar îndrăzni să facă o asemenea faptă fără știrea lui Ahașveroș.

Arses spuse, „Vino să stai jos, nepoată. Ești albă ca sulul acesta.”

Ea îi dădu voie să o conducă spre divanul din fața discului lui Ahuramazda. Imediat ce se așeză, se întoarse spre el. „Nimeni dintre cei ce îl cunosc pe Ahașveroș nu va crede că el ar porunci un asemenea lucru. Nu există niciun motiv pentru aceasta. Pe mardieni îi vânează el, nu pe iudei. De ce ai venit la mine, bunicule? Cu Mardoheu ar trebui să vorbești.”

„Estera...” Arses șovăi o clipă, apoi continuă cu o gravitate înceată,

„Haman l-a arestat pe Mardoheu sub acuzația că a delapidat aurul de la trezorerie.“

„Poftim?“ Ea se zgâi la el de parcă ar fi vorbit o limbă străină.

„Mă tem că este adevărat,“ spuse el.

„Nu este adevărat. Unchiul Mardoheu n-ar fura niciodată nimic!“

Arses își ridică mâna ca pentru a opri potopul de cuvinte. „Știi asta, nepoată. Poate că nu-l plac pe Mardoheu, dar nu m-aș îndoi niciodată de onestitatea lui. Trebuie, însă, să vezi că acuzându-l pe Mardoheu de o asemenea infracțiune, Haman are o justificare pentru a acționa împotriva iudeilor.“

Estera își duse mâinile la ochi, încercând să gândească limpede. În cele din urmă, își ridică privirea, spunând fermă, „Ahașveroș nu va îngădui niciodată să se întâmple una ca asta. Haman a întrecut măsura. Ahașveroș va fi scandalizat să afle că Haman a îndrăznit să se folosească de numele lui pentru a comite o asemenea faptă monstruoasă. Haman este cel ce va fi judecat, nu unchiul Mardoheu.“

Arses îi luă mâna într-a lui și i-o strânse cu putere. „Problema este, Estera, că Ahașveroș nu este aici.“

Estera realiză atunci adevărata oroare a situației. Data stabilită prin decret era cea de-a paisprezecea zi a lunii Adar, iar luna Adar începuse deja. „Trebuie să se întoarcă acasă numaidecât, bunicule. Trebuie să trimiți pe cineva să-l aducă.“ De îngrijorare, apucă brațul lui Arses. „Eu nu pot contramanda acțiunile Marelui Vizir. Nu am această putere.“

El își puse mâna peste a ei, ferm, călduros. „Sunt conștient de asta, draga mea. Ce trebuie tu să faci este să trimiți tu însăși după rege. El va da ascultare unui mesaj din partea ta, Estera.“

Estera se cutremură înspăimântată. „Dar pe cine aș putea trimite? Toți cei care s-ar supune unei însărcinări din partea mea sunt plecați cu regele.“

„Trimite-l pe Hatac,“ replică Arses imediat, fiind evident că se gândise dinainte la acest lucru. „Este un bun călăreț și te poți baza pe el. Trebuie să fie Hatac.“

„Dar Hatac este cu Ahașveroș, bunicule!“ strigă ea.

Arses se încruntă. „N-am știut.“

O idee se ivi, în sfârșit, în mintea tulburată a Esterei. „Știi ce putem

face. Acum am propria gardă, care au jurat să mă slujească. Voi trimite câțiva oameni din garda mea de eunuci.“

Arses miji ochii. „N-am auzit niciodată de o gardă de eunuci. Ce este aceasta?“

Estera îi povesti.

Arses clătină din cap cu putere. „Eu n-aș încredința o sarcină de o importanță atât de critică unei adunături de eunuci neinstruiți.“

„Tu ai vrut să-l trimit pe Hatac,“ obiectă Estera.

„O fi Hatac eunuc, dar are o inimă de bărbat. Nu știu ce să spun despre ceilalți. Nu, mai bine mă duc eu însumi.“ Ochii săi aprigi, întuneceți, îi întâlneau pe ai Esterei. „Prea multe vieți sunt la mijloc aici, Estera, ca să ne asumăm vreun risc.“

Ea își întoarse degetele în așa fel încât să-i întoarcă strânsoarea. „Îți mulțumesc, bunicule,“ șopti ea.

„Ar fi o pată neagră în istoria Persiei dacă s-ar întâmpla un asemenea lucru unor oameni nevinovați.“ Îi strânse mâna și apoi îi dădu drumul. „Ai primit vreo veste, oricât de neînsemnată, de la rege? Știi pe unde ar putea fi?“

„N-am primit nimic. Ar putea fi oriunde, de aici și până la Porțile Persane. Când a fost făcut public acest decret?“

„În Susa a fost făcut public ieri, dar, din câte înțeleg, acum o săptămână au plecat călăreți înspre celelalte părți ale imperiului. Ticălosul acela de palestinian a avut grijă să se asigure că iudeii nu vor mai avea timp să scape.“

Esterei i se opri respirația în gât. Haman calculase bine.

„Roagă-te zeului aceluia al tău să-l ajung repede pe rege,“ spuse Arses.

„Așa voi face,“ făgădui ea. Apoi, când Arses se ridică să plece, se întinse și îl apucă de braț. „Așteaptă – cum rămâne cu unchiul Mardoheu? Unde este acum? Va fi în siguranță până ajunge Ahașverosș aici?“

„Mardoheu este ținut prizonier în casa lui Haman. Ticălosul nu vrea să riște să-și piardă prada, dar trebuie să aibă loc o judecată înainte de a putea să-l execute pe unchiul tău. Din fericire, sărbătoarea echinocțiului

de primăvară este aproape și nu se fac judecăți până ce se termină. Sper să fiu înapoi cu regele până atunci.“

Echinocțiul de primăvară era o sărbătoare religioasă importantă pentru persani. Era momentul din an când întunericul zilei era depășit de lumină, iar persanii vedeau în această schimbare un simbol al eternei lupte dintre Ahuramazda, zeul luminii, și Spiritul Rău simbolizat de întuneric. Sărbătoarea ținea trei zile. În ziua dinainte de echinocțiu, magii reaprindeau focul sacru în templele din afara cetății. În ziua echinocțiului, avea loc un mare banchet împăărătesc la palat. În următoarea zi, regele încheia ceremoniile religioase făcând o vizită la izvorul sacru al lui Ahuramazda din munți. Și în gospodăriile persanilor de rând se ținea o varietate de ritualuri în această perioadă de trei zile. Mai important pentru Mardoheu, în această perioadă sfântă nu se puteau realiza afaceri publice.

„Dacă Ahașveroș este tot la Porțile Persane, nu-l vei ajunge la timp pentru a împiedica judecata,“ spuse Estera deznădăjduită.

„Atunci, de dragul lui Mardoheu, trebuie să sperăm că regele și-a terminat treaba cu mardienii și este în drum spre casă,“ replică Arses.

Estera trase adânc aer în piept, liniștindu-se. „Dacă tu nu te întorci și Haman îl cheamă pe unchiul Mardoheu la judecată, am să vorbesc eu înșămi cu Marele Judecător și am să-i spun că unchiul Mardoheu este prieten cu familia mea și că regele n-ar dori ca o astfel de judecată să se țină în lipsa lui. Cred că Sisames mă va asculta și va aștepta.“

Arses aprobă din cap. „Și eu cred la fel. Toată lumea de la curte știe că ai mare influență asupra regelui. Niciun judecător n-ar îndrăzni să execute fără știrea lui Ahașveroș un om pe care tu îl favorizezi.“

„Mă voi ruga pentru tine, bunicule,“ spuse Estera cu fervoare.

Arses dădu din cap și spuse dârz, „Voi face tot ce pot, nepoată. Iar cu ajutorul înțeleptului domn, Ahuramazda, voi avea izbândă.“

Cu două zile înainte de echinocțiul de primăvară, Arses părăsi Susa călare, împreună cu trei dintre oamenii săi. Fiind disperat să străbată o distanță cât mai mare într-un timp cât mai scurt, decise să o ia pe scurtătură printr-un ținut deluros și să intre din nou pe drumul

împărătesc undeva la sud-est de Susa. Poteca aleasă de el era îngustă și bolovănoasă, dar patru oameni nestânjeniți de bagaje puteau scuti o zi mergând pe ea. Nici el și nici nimeni altcineva din Susa nu avea de unde să știe că regele se afla la o distanță de o zi de cetate și că Arses, apucând-o pe scurtătură, avea să se intersecteze cu drumul împărătesc în urma lui Ahașveroș, fără a ști vreodată că îl pierduse pe rege.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Era ajunul echinocțiului de primăvară și orașul vuia de vestea triumfătoarei întoarceri a regelui. Ahașveroș îi cucerise pe mardieni și drumul împărătesc era din nou liber. Nu mai erau vămi. Cetățenii Susei se pregăteau să aibă cea mai mare sărbătoare a echinocțiului de primăvară pe care o văzuse vreodată cetatea.

Hatac sosi călare în Susa după-amiaza devreme, împreună cu un grup de bărbați din garda imperială. Îl lăsaseră pe rege și pe câțiva din familia regală la templul sacru al lui Ahuramazda din nordul cetății, unde magii urmau să reaprindă flacăra sacră a zeului. Ahașveroș avea să rămână la templu până a doua zi, când venea în Susa pentru sărbătoarea dată de ziua echinocțiului.

Hatac își lăsă calul cu un îngrijitor, lucru pe care îl făcea rareori, preferând să se îngrijească singur de mândria și bucuria lui. Astăzi, însă, era nerăbdător să o vadă pe Luara pentru a-i povesti în detaliu despre strălucitul plan al regelui și despre cât de bine izbutise. Nu avea de gând să piardă din vedere nici propria parte în obținerea victoriei. Luara avea să fie foarte mândră de el.

Aceasta se afla în salonul reginei. Hatac știa că Estera voia să audă și

ea povestea înfrângerii mardienilor; cu fața numai zâmbet, bătu la ușă. Primul lucru care îi atrase privirea când păși în încăpere fu strălucirea părului blond al Luarei. Stătea pe podea cu un teanc de materiale alături, iar când îl văzu, sări în picioare și alergă în brațele lui.

El o îmbrățișă, o sărută cast pe obraz și o asigură că era teafăr și nevătămat. Apoi se uită la Estera, care ședea la masa ticsită de suluri, cu un stilou în mână.

Ea îi zâmbi, dar părea încordată și trasă la față. Se întoarse din nou spre Luara și în ochii ei albaștri văzu aceeași umbră. „Ce s-a întâmplat?” întrebă el.

Luara îi povesti pe scurt despre decret, apoi Estera ridică unul dintre pergamentele de pe masa ei și îi citi cu glas tare cuvintele exacte.

Hatac nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de furios. Îl venera pe Ahașveros, iar Haman să facă una ca asta... să facă în așa fel încât să pară că regele ar emite un ordin atât de hain, atât de crud! Până și în cazul mardienilor, care îi atacaseră trupele, se asigurase că femeile și copiii erau duși la loc sigur.

Hatac își înăbuși cuvintele pe care ar fi vrut să le folosească și spuse în schimb, „Haman nu s-a gândit că regele îi va bate pe mardieni într-un timp atât de scurt. Ce-aș mai vrea să fiu acolo când trădătorul va trebui să se explice înaintea lui Ahașveros!”

„Trebuie să-l văd eu pe rege mai întâi, Hatac.” Estera era palidă. „Se întoarce mâine la palat la sărbătoare, nu-i așa? Hegai mi-a adus o scrisoare din partea comunității de iudei din Susa. Aceștia spun că dacă decretul nu este revocat imediat, nu va fi timp de trimis curieri în Egipt pentru a opri masacrul. M-au implorat să încerc să-l conving pe rege să revoce acest edict.”

Hatac se întrebă de ce comunitatea de evrei i-ar scrie tocmai reginei, dar nu era treaba lui să pună întrebări. În schimb, încercă să-i explice că era imposibil să-l vadă pe rege a doua zi.

„Doamna mea, poate că nu înțelegi întru totul cerințele religioase ale zilelor sfinte ale echinocțiului. Adepților lui Ahuramazda li se cere să se țină departe de femei în acele trei zile. Regele se va întoarce la palat doar ca să ia parte la banchetul împărătesc. Nu va veni să te vadă; ar fi contrar credințelor sale să facă asta. Nici măcar nu va dormi

în apartamentul său din palat, ci se va întoarce în munți direct de la banchet, ca să ajungă la timp la izvorul sacru al lui Ahuramazda, în zori.“

Estera mai avea încă decretul în mâini; acum își coborî privirea spre el, după care se uită din nou la Hatac. „Vrei să spui că n-am să-l pot vedea pe rege decât poimăine, când se întoarce în Susa de la izvorul sacru?“

Dacă se întoarce de la izvorul sacru. Hatac șovăi o clipă, apoi spuse, „Doamna mea, regele alege adesea să meargă la vânătoare câteva zile când iese în munți după echinocțiu. Este posibil să fie departe de Susa pentru încă o săptămână.“

Estera se făcu atât de albă încât și Hatac, și Luara pășiră spre ea. Ea le făcu vânt. „*Tu* poți să-l vezi, Hatac?“

Hatac se simți nenorocit. „Aș vrea să pot, doamna mea, dar eu nu sunt un urmaș al lui Ahuramazda. Nu mi se va îngădui să mă apropiu de riturile lor religioase. Nu voi putea nici măcar să-i transmit un mesaj atunci când sosește la palat pentru banchet. Nimeni nu i-l va duce.“

Estera aprobă încet; ochii ei mari și întunecați erau aproape negri pe fondul palorii feței.

„Pot încerca, desigur,“ spuse Hatac. „Voi fi fericit să încerc, doamna mea. Mă tem doar că nu voi reuși.“

Estera aprobă din nou. „Lăsați-mă, vă rog, amândoi. Sunt câteva lucruri la care trebuie să mă gândesc și vreți și voi, cu siguranță, un timp numai pentru voi.“

Luara mai făcu un pas spre ea. „Doamna mea, ești atât de palidă. Te rog, lasă-mă să-ți aduc ceva de mâncat și de băut.“

„Nu, Luara. Mă simt bine. Tu du-te cu Hatac. Voi trimite după tine când mă voi hotărî ce să fac.“

„Da, doamna mea,“ replică Hatac, luând-o pe Luara de braț și conducând-o afară din cameră.

După plecarea celor doi servitori, Estera se duse în dormitor. Era frântă de oboseală, dar trebuia să gândească. Se întinse pe patul mare pe care

îl împărțea cu Ahașveros și se ghemui într-o minge protectoare în jurul copilașului din pânțele ei.

Așa, deci, de aceea i se întâmplaseră toate acele lucruri aparent imposibile care i se întâmplaseră. Existase un motiv de la bun început. Dumnezeu avusese un plan pentru ea din momentul în care se născuse. Nu-l crezuse pe Mardoheu când îi spusese asta. De fapt, ea făcuse tot ce îi stătea în puteri să scape din el.

Încercase să nu fie aleasă de rege.

Apoi, încercase să se lepede de religia ei. Când Mardoheu primise funcția aceea înaltă, ea se gândise că planul lui Dumnezeu cu ea se împlinise. Avea să fie nevasta pe care Ahașveros o dorea și să-și crească copiii ca urmași ai lui Ahuramazda. Își achitase datoria față de poporul ei.

Iar acum era această crudă realitate. Până și Mardoheu era neputincios în fața acestei ticăloșii. Era de datoria ei să acționeze – să-și scape poporul. Trebuia să-l vadă pe Ahașveros. Neînsemnata ei viață era nimic în comparație cu dimensiunile uriașe a ceea ce avea să se întâmple dacă ea nu acționa. Dar, chiar și acum, nu era destul de puternică ca să-și scoată din minte propriile sentimente.

Din momentul în care îi spunea lui Ahașveros că era iudeică, îl pierdea. Minciuna ei avea să fie pentru el ca un pumnal înfipt în inimă. Era o rană pe care el nu avea să o uite sau să o ierte vreodată.

Își apăsă mâinile pe umflătura stomacului și șopti, „Scumpul meu copilaș. Nu am de ales. Mama ta nu are de ales. Nu știu ce se va întâmpla cu noi, dar asta m-a chemat Dumnezeu să fac. Pe mine!”

Gândul era încă greu de crezut. Toată suferința pe care o îndurase când luase hotărârea de a-l alege pe Ahașveros mai presus de religia ei, toate acestea fuseseră în van. Decizia nu-i aparținuse niciodată ei; Îi aparținuse lui Dumnezeu de la bun început. O forță haină fusese descătușată în imperiu, iar acum întregul neam evreiesc stătea față în față cu anihilarea. Dacă ea nu acționa.

Îi sângera inima pentru Ahașveros. Trădarea lui Haman avea să-i frângă inima, și apoi ea era nevoită să-i spună că îl mințise încă din prima clipă când se văzuseră. Ar da tot ce avea ca să nu trebuiască să facă asta. Dar, pentru prima oară de când consimțise să candideze

pentru titlul de regină, se *simți* cu adevărat un instrument în mâna lui Dumnezeu. El o alesese pe ea pentru a-și salva poporul, iar acest lucru trebuia să aibă prioritate.

Față de soțul ei.

Față de copilul ei.

Față de suferința din inima ei.

Știa ce avea de făcut. Singura șansă de a-l vedea pe Ahașveros era la banchetul de mâine seară. Se gândi la scena banchetului și la ce trebuia să facă pentru a ajunge la el. Masa de sărbătoare se ținea în curtea de serviciu: trebuia să treacă de gărzi și să intre în sala aceea imensă, singură și fără vâl, înaintea ochilor tuturor bărbaților adunați acolo. Trebuia să meargă fără vâl, pentru că legea persană decreta că orice persoană necunoscută care se apropie de rege fără permisiunea lui era considerată asasină și executată pe loc. Era de o importanță crucială ca Ahașveros să o recunoască imediat și să îi întindă sceptrul de aur care îi garanta viața. Apoi, avea să-l implore să-i salveze poporul.

Se gândi la felul în care avea să arate fața lui, cum avea să-și asume masca aceea protectoare și să o privească ca pe o străină. Începu să plângă și, odată ce începu, nu se mai putu opri.

Când, în sfârșit, obosi de atâta plâns, începu să se roage: *Scump Tată ceresc, eu nu știam, dar Tu ai lucrat prin mine de la bun început; ceea ce mi s-a întâmplat a făcut dintotdeauna parte din planul Tău.*

Odată, i-am spus unchiului Mardoheu că eu nu sunt Moise, dar Tu m-ai chemat să fac ceea ce a făcut Moise odinioară. M-ai chemat să-mi scap poporul, nu de la sclavie de data aceasta, ci de la dispariție. Voi face asta cu umilință, știind că eu sunt servitoarea Ta, aleasă de Tine pentru lucrarea Ta.

Dar... eu nu sunt Moise, Tată. Sunt doar o femeie. O femeie care își iubește soțul și copilul. Dacă este posibil, ai putea să-l faci pe Ahașveros să înțeleagă de ce fac acest lucru? Ai putea să-l faci să mă mai iubească... măcar puțin? Știu că inima mea frântă e nimic în comparație cu dimensiunile uriașe ale ororii pe care o vor împiedica acțiunile mele, dar... Te rog, fă-l să mă iubească în continuare.

După o vreme, îi chemă pe Hatac și pe Luara în cameră și le spuse ce avea de gând să facă. Încheie zicându-i lui Hatac, „Du-te la comunitatea

evreiască și spune-le că trebuie să-i adune pe toți evreii din Susa, chiar și pe cei ce nu mai urmează Tora. Spune-le că fiecare dintre ei trebuie să postească mâine, la vremea când eu voi merge la rege. Spune-le că și eu voi posti, la rândul meu. Și toți trebuie să se roage pentru mine, ca misiunea mea la rege să fie încununată de succes și poporul meu să fie salvat.“

Trecu o clipă până când Luara înregistrează cuvintele *poporul meu*. Se zgâi la Estera, repetându-le. „Ce vrei să spui, doamna mea?“

Ochii negri îi întâlniră pe cei albaștri. „Eu sunt evreică, Luara. Domnul Dumnezeuul meu m-a trimis aici tocmai pentru această acțiune, exact în această vreme. Acesta a fost planul Lui, iar eu îl voi îndeplini.“

„Doamna mea...“ Vocea Luarei tremura. „Gândește-te ce i-a făcut regele lui Vaști, iar ce a făcut ea neprezentându-se la porunca lui este nimic față de ceea ce plănuiești tu să faci mâine. Este... este un sacrilegiu.“

Hatac spuse, „N-aș putea face eu asta în locul tău, doamna mea?“

Estera izbuti un zâmbet. „Tu însuși ai spus că nu te-ar lăsa înăuntru. Pe mine trebuie să mă lase; eu sunt regina. Nu, Hatac, îți mulțumesc, dar trebuie să fac eu însămi lucrul acesta.“

Luara și Hatac se priviră. Hatac vorbi în numele amândurora. „Atunci noi vom merge cu tine.“

Când Haman află despre prezența regelui în apropierea Susei, se simți, preț de o cumplită clipă, ca un om care stă suspendat deasupra unui abis și aude trosnind ramura copacului de care se ține. Se putea prăbuși oricând pe stâncile nemiloase de dedesubt.

Trebuie să-l scot pe Mardoheu vinovat.

Era singura lui speranță. Dacă Ahașverosș putea fi convins că iudeul înșelase, într-adevăr, încrederea regelui și luase aur din trezorerie, atunci sigur ar înțelege mânia care îl împinse pe Haman să emită acel infam decret. Haman își dădea seama că trebuia să se miște repede. Avea să țină judecata imediat după ceremoniile din zori de la izvorul sacru al lui Ahuramazda, care încheiau oficial festivalul. Chiar dacă

Ahașveroș nu s-ar fi dus la vânătoare, ci s-ar fi întors în Susa, tot n-ar ajunge în oraș decât mai târziu în cursul zilei. *Voi porunci judecarea lui Mardoheu dis-de-dimineată și apoi îl voi executa neîntârziat.*

Nimeni de la curte nu avea să obiecteze față de acel curs de acțiune, se liniști Haman. Mardoheu își avea campionii săi, bineînțeleș, dar aceștia erau toți oficiali de rang inferior de la trezorerie. Protestele lor nu aveau să cântărească prea greu împotriva funcției pline de putere a lui Haman sau a dovezilor pe care le fabricase el și pe care avea să le scoată la iveală la proces.

N-am să-i acord onoarea de a fi decapitat; am să poruncesc să fie spânzurat, se gândi Haman cu o satisfacție înverșunată. Își aduse aminte de toate dățile când iudeul refuzase să se plece înaintea lui și hotărârea i se întări. *Am să pun câțiva cioplitori în lemn egipteni să ridice un eșafod. Ei nu-l urmează pe Ahuramazda, deci nu vor avea nimic împotriva să lucreze într-o zi sfântă. În felul acesta, toate vor fi pregătite pentru clipa în care va fi pronunțată sentința împotriva lui Mardoheu.*

Probabil că Ahașveroș avea să revoce decretul împotriva celorlalți evrei, dar Haman l-ar fi avut, cel puțin, pe singurul iudeu pe care îl ura din toată inima.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Luara o imploră pe Estera să mănânce ceva la cină, dar ea refuză.

„Gândește-te la copil,” o îndemnă Luara.

„Voi bea puțină apă.”

Putea face măcar atâta lucru pentru copil, se gândi ea, dar nu avea să-i facă rău dacă postea o zi. După ce Luara o dezbracă pentru somn, Estera era atât de obosită încât reuși să doarmă.

Când se trezi în dimineața următoare, soarele strălucea. Era ziua echinocțiului, ziua în care Lumina puneă stăpânire pe Întuneric. Estera închise ochii. *Te rog, scump Tată ceresc, fii lângă mine astăzi. Dă-mi puterea de care voi avea nevoie să stau față în față cu preaiubitul meu soț și să-l implor în numele poporului meu. Ajută-mă, Doamne. Te implor, ajută-mă.*

Luara îi aduse apa pe care se învoise să o bea și stătu lângă ea până o înghiți. Când îi luă cupa, spuse, „Hatac și cu mine postim și noi, doamna mea.”

Estera se uită la chipul frumos al servitoarei sale și ochii i se umplură

de lacrimi. „Ești atât de bună cu mine, Luara,” spuse întinzându-și brațele spre ea.

„Tu ești cea bună, doamna mea,” spuse Luara, ținând-o strâns pe Estera. „Ne-ai dăruit mie și lui Hatac o viață minunată. Am face orice pentru tine. Orice.”

Cele două femei rămaseră împreună încă o clipă, după care Estera se dădu un pas înapoi, ștergându-și lacrimile cu degetele. „Vrei să-l chemi pe Hegai pentru mine, Luara?” întrebă ea, încercând să vorbească normal.

„Sigur că da, doamna mea.”

Hegai se înfățișă repede, cu chipul grav. „Ce pot face pentru tine, doamna mea?” întrebă el.

„Vreau să-i spui lui Sisames, Marele Judecător, că doresc să vorbesc cu el în dimineața aceasta. Este de o importanță vitală.”

Ochii lui scânteiară, dar se mulțumi să spună, „Va trebui să-l aduc de acasă. La ce oră dorești să fie aici?”

„Cât de repede îl poți aduce.”

„Da, doamna mea.” Hegai făcu o plecăciune și părăsi încăperea.

Estera îl așteptă pe Sisames în salonul regelui, umblând încoace și încolo pe sub discul lui Ahuramazda. Trebuia să-l facă pe Sisames să fie de acord cu cererea ei. Nu avea să lase viața unchiului ei în seama lui Haman. Edomitul fusese, în mod clar, posedat de vreun demon și era în stare de orice. Trebuia să aibă grijă de siguranța lui Mardoheu, dacă putea.

Hegai îl anunță pe Sisames, iar Estera se aranjă pe divan înainte ca el să intre. Sisames făcu o plecăciune adâncă și ea îl invită să ia loc. După aceea, îi spuse cu atâta autoritate cât putu să adune în glas, „Domnule judecător. A ajuns în atenția mea faptul că un prieten al familiei mele, Mardoheu, trezorierul-șef al regelui, a fost arestat de către Marele Vizir Haman.”

Ochii lui Sisames, înveliți în riduri, o priveau obosiți. „Da, doamna mea. Așa este. Haman dorește ca trezorierul-șef să fie judecat pentru că ar fi furat aur din trezorerie.”

„Ați stabilit o dată pentru această judecată?”

„Marele Vizir spune că vrea ca judecata să aibă loc mâine dimineață,

după ceremoniile din zori care încheie în mod oficial festivalul echinocțiului de primăvară.“

„Eu nu cred că acesta ar fi un lucru înțelept, domnule judecător,” spuse Estera.

Sisames o privi îndelung. În sfârșit, „Aș putea să întreb de ce, doamna mea?”

Estera stătea cât putea de dreaptă, fără să atingă divanul cu spatele. „După cum am explicat, Mardoheu este prieten cu familia mea. În plus, el a fost omul-cheie în scăparea regelui de la o tentativă de asasinare. Mi se pare că tu ai prezidat judecata lui Smerdis?”

„Așa este, doamna mea.”

Estera făcu un efort conștient să își destindă mâinile încleștate. Nu voia să pară nervoasă. „Având în vedere legăturile lui Mardoheu cu familia mea și serviciile aduse regelui, nu cred că regele ar fi încântat să afle că a fost judecat, și poate chiar executat, în timp ce el nu a fost de față ca să audă cu urechile lui dovezile.”

Toate ridurile de pe fața bătrânului se mișcă, și apoi, spre marea ușurare a Esterei, acesta izbucni într-un zâmbet. „Sunt perfect de acord cu tine, doamna mea. Nu văd niciun motiv pentru care să nu putem amâna judecata până după întoarcerea regelui.”

Un val de ușurare inundă trupul Esterei. Se gândise că avea să câștige, dar nu mai făcuse niciodată ceva asemănător și se temuse să nu greșească în vreun fel. Zâmbi curtenitor și spuse, „Îți mulțumesc, domnule judecător. Ești un om înțelept.”

Sisames se ridică încet și cu zgomot în picioare. „Palestinianul acela se întrece pe sine. Voi fi bucuros când Ahașveroș se va întoarce ca să îndrepte nedreptățile făcute de Haman în numele lui.”

„Și eu voi fi bucuroasă,” îi răspunse Estera. „Îți mulțumesc că ai venit să mă vezi, domnule Sisames.”

„A fost marea mea plăcere, doamna mea,” replică bătrânul.

Cum se întoarse în apartamentul ei, Estera îi spuse Luarei să trimită după Muran. „Spune-i că trebuie să fiu frumoasă astăzi, frumoasă cum n-am mai fost niciodată în viață. Trebuie să arăt ca o regină.”

Când sosi Muran și Estera îi spuse ce avea de gând să facă, stăpâna se supără atât de tare încât uită să-i acorde reginei titlul cuvenit. „Nu poți da buzna peste rege în felul acesta, Estera! Nu numai că este contrar protocolului de curte, dar este și împotriva poruncii lui Ahuramazda ca regele să-și vadă nevasta în această zi sfântă!”

„Înțeleg toate acestea, stăpână,” replică Estera răbdătoare. Apoi îi explică lui Muran despre proclamație și motivul pentru care trebuia să-l vadă pe Ahașveroș.

„Ești evreică?” Stăpâna era îngrozită de-a dreptul.

Estera se agăță de ultimul fir de calm. „Da. Sunt evreică, iar Mardoheu este unchiul meu. El a vrut să candidez pentru mâna regelui când a aflat că Haman era edomit. Unchiul meu se temea că Haman va încerca să acționeze împotriva evreilor pentru că popoarele noastre s-au dușmănit dintotdeauna. M-am îndoit de multe ori de planul unchiului meu, dar, stăpână, acum el s-a adeverit. Mardoheu se află în pericol de moarte și poporul meu este amenințat cu anihilarea. Nu am de ales; trebuie să vorbesc cu regele.”

Muran rămase în încăpățănarea ei. „Nu poți face asta, doamna mea. Tu nu înțelegi cât de cumplite...”

Estera nu mai dorea să audă nimic altceva despre cât de cumplite erau acțiunile ei. Întrerupse tirada lui Muran. „Crede-mă, înțeleg perfect și sunt hotărâtă. Aș vrea să mă ajuți să mă îmbrac pentru banchet, Muran.” Izbuti un zâmbet ușor. „Este important să arăt cât se poate de bine, ba chiar mai mult, este important să arăt ca o regină. Gărzile trebuie să fie atât de copleșite încât să mă lase la banchet. Tu poți face asta pentru mine, Muran. Știu că poți.”

Muran nu voia să se dea bătută. „Nu poți merge fără vâl într-o sală plină de bărbați!”

„Trebuie. Ahașveroș trebuie să poată vedea că cea care se apropie de el sunt eu, și nu altcineva. Atunci își va ridica sceptrul și voi fi în siguranță.”

Muran protesta în continuare. În cele din urmă, Estera spuse obosită, „Prea bine, stăpână. Nu-ți voi cere să acționezi contrar credințelor tale. Mă poate ajuta Luara. Tu te poți întoarce la harem.”

Dacă situația n-ar fi fost atât de gravă, Estera ar fi găsit comică

indignarea de pe chipul lui Muran. „Luara!“ Stăpâna aproape că scuipă cuvântul. „Ea nu știe nimic despre cum ar trebui să arate o regină. Dacă ți-ai pus în gând să faci asta, copilul meu, atunci te voi ajuta.“

Estera simți cum lacrimile îi înțepă pleoapele în fața acestei neașteptate declarații de loialitate. „Îți mulțumesc, stăpână, ești o prietenă de nădejde. Nu ți se va întâmpla nimic rău din cauza aceasta; voi avea grijă de asta.“

Stăpâna își ridică sprâncenele perfect conturate. „S-ar putea să nu fii în poziția de a... avea grijă de ceva, doamna mea. Ceea ce plănuiești tu să faci Ahașveroș nu va ierta prea curând. Deja a înlăturat o nevastă; nimic nu-l poate opri să mai înlătore una.“

Durerea pe care Estera se străduia atât de tare să o ignore o împunse încă o dată în inimă. Așteptă un moment înainte să răspundă, „Ar fi ironic, nu-i așa? A înlăturat-o pe Vaști pentru că n-a vrut să se arate înaintea lui la un banchet, iar acum tu spui că ar putea să mă înlătore pe mine pentru că fac tocmai ceea ce n-a vrut să facă Vaști.“

„Nu mă interesează ironia, ci bunăstarea ta.“ Vocea lui Muran era acră, dar în ochi i se citea o reală preocupare.

Estera clipi des pentru a stăvili amenințătoarele lacrimi. Apucă mâna umflată a stăpânei și o ținu strâns. „Îți mulțumesc, Muran, dar viețile celor din poporul meu trebuie să cântărească mai greu decât bunăstarea mea. Sunt sigură că poți înțelege asta.“

Pieptul masiv al stăpânei se scutură cu un oftat. „Cred că da. Acum, doamna mea, să începem cu o baie.“

Pe tot parcursul lungii și istovitoare ședințe de înfrumusețare, Estera se tot gândi la ziua în care îl întâlnise prima oară pe Ahașveroș. Ziua de azi era aproape o replică: baia, asistentele care se agitau încolo și încoace să se îngrijească de pielea și de unghiile ei, ceasurile petrecute de Luara împletindu-i perle în şuvițele din păr. Fusesse plină de groază în acea primă zi și era plină de groază și azi. Astăzi, se gândi, era mai rău.

Luara aproape îi terminase de aranjat părul, când Hatac aduse vorbă că regele sosise înapoi la palat și că era îmbrăcat în robele sale imperiale

într-un cort ce fusese instalat în *apanada*. Nu voise nici măcar să intre în apartamentul lui, din cauză prezenței reginei.

Era acolo. În curând, avea să-l vadă. Îi lipsise atât de mult, tânjise după întoarcerea lui, iar acum... acum se simțea amorțită. Era un lucru bun, se gândi. Era mult mai bine să nu simtă nimic, să se protejeze de agonia care știa că se apropia. Dar nu, nu trebuia să se gândească la asta. Să se gândească, în schimb, la cât de mult stătuse aici cu Luara, care îi împlenea în păr nenorocitele acelea de perle.

„Mai ai mult?“ întrebă Estera arțăgoasă.

„Perlele sunt la locul lor, doamna mea. Trebuie doar să-ți trag părul pe spate cu pieptenii aceștia cu perle.“

Estera stătu răbdătoare în timp ce servitoarea muncea, inserând cu pricepere pieptenii într-un fel care permitea restului masei strălucitoare de abanos să-i cadă pe spate până la talie.

Urmă apoi îmbrăcarea. Tunica pe care o alesese Muran avea culoarea fildeşului, iar roba era și ea de fildeș, presărată peste tot cu aceleași prețioase perle ce stropseau părul Esterei. Condurii ușori din piele erau încrustați și ei cu perle.

În sfârșit, după ce toate pliurile fuseseră aranjate pe gustul lui Muran, stăpâna se apucă de lucru la fața Esterei. Îi contură ochii cu khol, făcându-i să arate mai mari și mai întunecați ca de obicei. După aceea, îi pudră amândoi obrații și buzele cu un roșu-coral deschis.

Muran tocmai o declarase gata când Hatac se întoarse în cameră. „Regele s-a dus în curtea de serviciu acum jumătate de oră. Încă nu s-a servit mâncarea; încă se bea în sănătatea celor prezenți. Este timpul să mergem.“

Luara se duse lângă Estera. Muran ridică din sprâncene. „Riști mânia regelui dacă mergi cu ea, Luara.“

Estera o simți pe Luara pășind mai aproape de ea. Fata spuse, „Nu-mi pasă. Întotdeauna voi merge cu doamna mea.“

N-ar trebui să o las să facă asta, se gândi Estera. Dar nu avea puterea să o înlăture pe Luara.

Hatac vorbi calm. „Vino, doamna mea. Eu voi merge înaintea ta. Tot ce trebuie să faci este să mă urmezi.“

Estera știa că Ahașveroș avea să fie furios pe Hatac dacă făcea lucrul

acesta. Spuse cu glas tremurător, „Nu trebuie să vii, Hatac. Cunoscedrumul.“

Hatac se întoarse și o privi lung, netulburat.

Nu pot plânge, se gândi Estera. *Îmi ruinez machiajul*. Încercă un zâmbet, nu izbuti și se mulțumi să încuviințeze cu un gest. Hatac deschise ușa și păși pe coridor. Luara îi strecură vâlul, pe care avea să-l poarte până când ajungea la sala de banchet.

Până să coboare Estera treptele ce duceau din aripa apartamentelor la curtea regelui, toată lumea părea să știe ce avea de gând. Când traversă curtea, un paj fâșni ca o săgeată înaintea ei și se aplecă să-i sărute tivul tunicii. „Domnul cel Înțelept să te însoțească, doamna mea,” spuse băiețelul.

„Îți mulțumesc, Nikki.“ Estera atinse creștetul lui negru și cârlionțat cu degetele pline de inele și apoi își relua drumul în urma lui Hatac. Și astfel continuă înaintarea: mai întâi Hatac, apoi Estera, iar în urma ei, așa cum se cuvenea să facă o adevărată servitoare, venea Luara.

Primul moment critic veni când ajunseră la ușile duble, masive, ce se deschideau din apartamentele regale private în partea publică a palatului. Cei doi eunuci care făceau de gardă lângă ele erau, în mod evident, descumpăniți să o vadă pe regină.

„Doamna mea!“ protestă unul. „Nu poți trece în încăperile publice!“

Hatac răspunse, „Regina se duce la rege. Ferește-te, te rog, și dă-i voie să treacă!“ Vocea lui era plăcută, dar încărcată subtil cu autoritate.

Noroc de Hatac, se gândi Estera în timp ce eunucii se dădeau la o parte, vizibil uluiți, lăsând-o să treacă.

Curtea casei regale era plină de oameni care își vedeau de treburile lor, iar șocul sosirii Esterei se răspândi în tot locul ca o furtună neașteptată. Cu colțul ochiului, Estera înregistrează expresiile înfricoșate și, preț de o clipă, pasul îi șovăi. Nimic din ceea ce îi spusese ceilalți până atunci nu-i dăduse de înțeles atât de limpede cât de ofensator era ceea ce făcea ea precum fețele împietrite de groază ale bărbaților din curtea casei regale.

Deodată, Luara veni în față și îi întinse brațul. Estera încercui cu

degetele, plină de recunoștință, sprijinul oferit de servitoarea ei, iar cele două urmară spatele lung, zvelt al lui Hatac de-a lungul pardoselii de cărămidă a unei curți a casei regale învăluite într-o tăcere de mormânt.

Pentru o clipă, mintea Esterei zbură înapoi în timp, la ziua în care mersese prima oară în urma lui Hatac, ziua în care venise prima oară în harem.

Credeam că am să mor dacă Ahașveroș mă alege de nevastă. Iar acum simt că aș muri dacă m-ar înlătura. Inspiră adânc, liniștindu-se. Trebuie să încetez să mai gândesc în felul acesta. Trebuie să mă gândesc doar la ce am de făcut.

Intrau acum în pasajul ce ducea din curtea casei regale în curtea de serviciu, unde se ținea banchetul. Când ajunseră la poarta curții de serviciu, fură opriți de cele două gărzi postate acolo.

După ce se zgâiră la Estera, nevenindu-le să își creadă ochilor cele văzute, unul dintre ei îi spuse lui Hatac. „Nu puteți intra acolo. Regele n-a trimis după voi.“

Luara îndepărtă vâlul Esterei și Hatac spuse, „Regina poate merge oriunde alege.“

„Nu și în toiul unui banchet religios,“ spuse apăsător celălalt paznic.

Estera privi de la unul la celălalt. Își ridică bărbia. „Nu mă puteți opri.“

Prima gardă păși spre ea, ca pentru a-i bara calea în mod fizic.

„Dacă îi spun regelui că ai atins-o pe regină și numai cu un deget, ești un om mort,“ spuse Hatac rece.

Omul șovăi și cei doi paznici se uitară unul la altul. Hatac se folosi de prilej și împinse porțile curții de serviciu, după care intră, ținându-le deschise pentru Estera. Ea îl urmă, încă înțeleștată de brațul Luarei.

Ahașveroș o văzu cel dintâi. Era așezat pe tronul lui din aur, în partea îndepărtată a curții, cu coroana de aur pe cap și sceptrul de aur în mână. Roba purpurie îi era brodată cu fir de aur, iar mâna ce ținea sceptrul era acoperită de inele de aur. Expresia de pe chipul lui era incredulă.

O tăcere bruscă străbătu încăperea în timp ce bărbații așezați la mesele de banchet urmăreau ochii regelui până în pragul ușii, unde

stătea Estera. Sala se umplu deodată de o încordare atât de copleșitoare încât până și aerul părea că vibrează. Estera o simțea cu fiecare nerv, cu fiecare venă, cu fiecare fibră musculară din trupul ei. Lăsă brațul Luarei și se forță să înainteze în încăpere – un pas, apoi încă unul și încă unul.

Perlele din păr și de pe rochie îi străluceau, făcând-o să pară că se deplasa într-un cerc radios de lumină. Continua să înainteze, fără grabă, cu grație, cu spatele drept și mâinile atârându-i libere pe lângă corp. Ahașveroș nu se clinti, dar Estera îi putea vedea îndârjirea buzelor strânse, încordarea pielii de pe obraji. El își ridică sceptrul din mână și i-l întinse, iar când ea își ridică privirea spre el, își dădu seama că era mânios.

Deodată, fața lui începu să se înțețoseze și să dispară. Clipi, încercând să-și dreagă vederea. Înaintea ochilor începură să-i joace puncte negre și își simțea pielea rece și umedă. Scutură din cap, cu toate perlele strălucitoare din el, încercând să și-l limpezească.

„Doamna mea!“ Luara alergă până la Estera, apucând-o de cot și susținând-o. Genunchii i se îndoiră și simți că își pierde echilibrul.

Proasto! se apostrofă ea, clipind în continuu, furioasă. *Nu poți leșina acum.* Se balansă periculos și se gândi panicată, *Mă prăbușesc la pământ!*

Atunci, o pereche de brațe puternice o prinseră și o luară pe sus. Capul îi căzu pe un umăr familiar, drag, și închise bine ochii. Îl simți mergând cu ea și îi auzi vocea spunând, „Trage draperiile acelea, Hatac, și adu-mi niște apă.“ Apoi, fu coborâtă într-un scaun.

„Estera!“ Părea îngrijorat. „Te simți bine?“

Estera deschise ochii. El stătea pe călcăie în fața ei; expresia încordată, mâniaoasă îi dispăruse de pe chip. Văzând că ea deschisese ochii, îi spuse poruncitor, „Lasă-ți capul jos, Estera. În felul acesta, te vei simți mai bine într-un timp mai scurt.“

Ea se supuse.

„Respiră încet și adânc,“ spuse el.

Ea respiră încet și adânc.

„Poftim, domnul meu,“ se auzi glasul lui Hatac. „Apă.“

„Bea puțină apă,” îi spuse Ahașveroș. Estera își ridică capul, lăsându-l să îi susțină cupa de aur la buze. Înghiți.

„Îmi pare rău, domnul meu,” șopti ea. „Era important să te văd și n-am știut ce altceva să fac.”

„Ce putea fi atât de urgent încât ai simțit nevoia să creezi un spectacol public?” întrebă el.

Ea se uită la îngrijorarea și consternarea ce se amestecau pe chipul lui și se gândi frenetic, *Nu-i pot spune acum – este în toiul unui banchet religios. Nu-i pot da asemenea vești îngrozitoare, după care să mă aștept să își poată îndeplini îndatoririle religioase. Sunt pe cale să distrug destule în viața lui și așa.*

Răspunse cu voce scăzută, „Nu te voi reține de la banchet, domnul meu, dar dacă vei veni la mine mâine, de îndată ce te întorci din munți, îți voi spune atunci.” Se aplecă spre el. „Este important să te văd, domnul meu. Te rog, nu te duce la vânătoare. Întoarce-te la palat ca să putem vorbi.”

El își miji puțin ochii. „De ce nu-mi poți spune acum?”

Ea clătină din cap. „Este o poveste lungă și nu vreau să te rețin de la îndatoririle tale religioase, domnul meu. Dar mâine trebuie să-ți vorbesc! De îndată ce te întorci! Poți face acest lucru?”

„Vorbești fără sens,” spuse el, pierzându-și răbdarea.

„Știu, dar mâine totul va avea sens, îți promit.”

El expiră nerăbdător pe nări. „Bine. Mă voi întoarce la palat după încheierea ritualului.”

Ea inspiră prelung, fremătând. „Te rog, adu-l și pe Haman cu tine, domnul meu.”

El se încruntă, vizibil iritat de încăpățânarea ei de a nu vorbi, dar apoi aruncă o privire spre draperiile trase. Se sculă în picioare, ridicându-se ușor de pe călcăie. „Cum dorești. Ai dreptate, trebuie să mă întorc la banchet.”

„Mă simt mai bine acum.” Ea își mușcă buza și privi nebunește în jur, la micul adăpost din draperii ce o despărțea de curtea de serviciu. „Domnul meu, cum să ies de aici?”

Expresia îndârjită reapăru în jurul gurii lui. „Trimite-ți servitoarea să-ți aducă un vâl.”

„Am unul aici, domnul meu,” spuse Luara.

„Pune-i-l reginei.” În timp ce Luara se conforma, Ahașveroș se întoarse spre Hatac. „Condu-o pe regină înapoi la apartamentele ei prin *apanada*. În felul acesta, nu va trebui să treceți din nou prin curtea de serviciu.” Privirea pe care i-o aruncă lui Hatac nu era una prietenoasă. „Cred că ați făcut destulă senzație într-o singură zi.”

Tânărul eunuc spuse respectuos, „Da, domnul meu.” Nu se scuză.

„Sunt gata,” spuse Estera.

Ahașveroș se uită lung la soția lui, a cărei față era acum ascunsă cum se cuvenea. „Ești sigură că nu vrei să-mi spui acum despre ce este vorba?”

„Cred că va fi mai bine să îți spun mâine, când vei avea timp să te gândești ce este de făcut. Dar trebuie să vii mâine, domnul meu!” Vocea ei era plină de urgență.

„Voi veni în clipa când mă întorc de la izvorul sacru,” spuse el, cu aceeași expresie îndârjită în jurul gurii.

Ea îl privi implorator.

„Și îl voi aduce și pe Haman.”

„Îți mulțumesc, domnul meu,” șopti ea.

„Dacă ești gata, într-adevăr, doamna mea, să mergem.” Când i se adresă Esterei, glasul lui Hatac avu o blândețe aparte, iar Ahașveroș îi aruncă o privire rapidă, speculativă.

„Ia-mă de braț,” spuse Luara pe același ton ca Hatac.

„Du-o la culcare,” spuse Ahașveroș abrupt. „Are nevoie de odihnă.”

Luara îl privi direct în față, ceea ce servitorii nu aveau voie să facă niciodată. „Nu-ți face griji, domnul meu. Voi avea mare grijă de ea.”

El dădu din cap aprobator și se întoarse înapoi la banchet.

CAPITOLUL TREIZECI

Eșafodul era gata. Egiptenii începuseră să lucreze la el de joi seara, imediat după ce regele plecase de la banchetul din palat la izvorul sacru din munți. Acum, Haman stătea în prima lumină a dimineții și privea cu satisfacție structura uriașă, sinistră. Egiptenii îl construiseră conform instrucțiunilor date de el și era de două ori mai înalt decât eșafodurile folosite de obicei la executarea hoților condamnați. Haman poruncise să fie ridicat chiar în afara zidurilor Susei, aproape de palat, pentru a facilita transportarea rapidă a lui Mardoheu de la judecată la locul de execuție, dar destul de înalt pentru ca toți din oraș să poată vedea ce se întâmpla cu un iudeu care fura.

Când sosi la palat, Haman se duse direct în camera lui de lucru ca să strângă dovezile pe care avea să le aducă împotriva lui Mardoheu. Trebuia neapărat ca judecata și execuția să aibă loc în dimineața aceea, câtă vreme Ahașveroș se afla încă în munți.

Activitatea lui Haman fu întreruptă de un vizitator, un membru de rang inferior al familiei regale care ardea de nerăbdare să împrășteie vestea senzațională a intrării a Esterei în sala banchetului din seara precedentă. Haman, care nu îl venera pe Ahuramazda, nu fusese acolo.

În timp ce tânărul își spunea povestea, Haman asculta mut de uimire. Când informatorul lui epuiză, în sfârșit, toate scandaloasele detalii, Haman întrebă cu groază, „Dar de ce ar face regina un lucru atât de revoltător?”

Tânărul scutură din umeri. „Regele n-a zis nimic și, bineînțeles, nimeni n-a îndrăznit să-l întrebe. A vorbit cu ea în privat câteva minute și apoi s-a întors la banchet de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.”

Haman simți primii fiori de neliniște. „Și nimeni n-are nicio idee ce și-au spus?”

„Îl știi pe Ahașveros,” veni răspunsul degajat. „Știe să-și țină gura, ca de obicei.”

„Și nu a lăsat niciun mesaj pentru mine înainte să plece din palat?” întrebă Haman îngrijorat.

„Nici unul, domnul meu.”

Cum plecă informatorul, Haman luă copia decretului împotriva iudeilor și o citi pe îndelete. Îl înțepa scalpul în timp ce ochii i se mișcau peste cuvinte. Era posibil ca Ahașveros să se întoarcă în Susa până deseară, dacă nu mergea la vânătoare. Ce avea să spună când ar fi văzut ce făcuse el în numele lui?

Poate că am făcut exces de zel, se gândi Haman. Poate că ar fi trebuit să mă mulțumesc cu viața lui Mardoheu.

Văzu cu ochiul minții, limpede ca cristalul, chipul regelui. *Am făcut-o pentru tine, se gândi. Am făcut-o ca să te scap din ghearele unui popor ticălos.*

Dar, pentru prima oară, argumentul acesta îi suna fals în urechi.

Regele este vinovat că am ajuns să fac lucrul acesta, își spuse el apoi. Dacă Ahașveros nu s-ar fi lăsat pradă farmecului lui Mardoheu... dacă mi-ar fi acordat mai multă atenție...

Picături de transpirație i se prelingeau pe frunte. Își închise ochii, frecându-i cu degetele lungi, osoase. Cu Ahașveros atât de aproape, pâcla geloziei ce îi întunecase vederea începea să se ridice, iar ceea ce vedea acum îl înspăimânta.

Și Mardoheu era înspăimântat, dar, spre deosebire de Haman, nu se

îndoia de propria nevinovăție. Timp de cinci zile și cinci nopți, fusese ținut prizonier în casa lui Haman. Nici nu gustase din mâncărurile necurate care îi fuseseră oferite, consimțind doar să bea apă. Se rugase în permanență, nu pentru sine, ci pentru poporul lui, pe care moartea îl privea în față:

O, Doamne Dumnezeule, Împărat atotputernic, Ție toate Ți stau în putere. Tu ai făcut cerul și pământul și toate lucrurile minunate care sunt sub ceruri. Tu ești Domn peste toate și nimeni nu Ți se poate împotrivi. Doamne Dumnezeule, Dumnezeul lui Avraam, scapă pe poporul Tău, căci dușmanii noștri ne plănuiesc pieirea și și-au pus în gând să distrugă moștenirea pe care Tu ne-ai dat-o. Nu ne nesocoti pe noi, pe care ne-ai răscumpărat Tu însuși din Egipt. Ascultă rugăciunea mea; ai milă de poporul Tău și prefă-ne tristețea în bucurie; astfel, vom trăi să cântăm laude Numelui Tău, O, Doamne. Nu închide gura celor ce Te laudă.

Și se rugă, de asemenea, pentru nepoata lui, Estera, în ale cărei mâini fragile se afla soarta unui întreg popor.

Estera avu un somn sănătos în noaptea aceea și se trezi devreme ca să se pregătească pentru vizita lui Ahașveroș. Primul lucru pe care îl făcu fu să-l trimită pe Hatac să vadă ce se mai întâmpla cu judecata lui Mardoheu. Tânărul se întoarse cu vești bune.

„Nu va fi nicio judecată, doamna mea. Sisames i-a spus lui Haman că nu-l va judeca pe Mardoheu decât dacă primește instrucțiuni specifice în acest sens de la rege. I-a spus că judecata trebuie să aștepte până se întoarce regele.“

O povară uriașă căzu de pe inima Esterei. Avusese încredere în Sisames când îi spusese că avea să amâne judecata, dar era o mare ușurare să știe că lucrul acesta chiar se întâmplase.

„Haman s-a făcut galben la față, din câte am auzit,“ adăugă Hatac. „Dar cu regele atât de aproape, nu avea ce să spună ca să-l înduplece pe judecător.“

Estera spuse, „Slavă Domnului, Mardoheu este în siguranță.“

„Încă se află în casa lui Haman, sub pază, dar nu cred că Haman va

îndrăzni să-i facă vreun rău acum," fu de acord Hatac.

„Și Haman? Mai este la palat?" O parte crucială a planului Esterei era să-l aibă pe Haman de față pentru a-l putea confrunta personal cu ceea ce făcuse.

„Da, doamna mea. Este în camera lui de lucru. Fierbând de mânie din pricina obstinației Marelui Judecător, bănuiesc."

Estera își mușcă buza. „Sper că nu se duce acasă înainte să sosească regele."

„El rareori părăsește palatul înainte de amiază, doamna mea," o liniști Hatac.

„Bun." Estera se întoarse spre Luara. „Vreau ca masa din sufrageria mea să fie pusă pentru trei persoane. Regele a promis că se întoarce imediat după ceremonii și va fi flămând."

În timp ce era pregătită sufrageria din apartamentul reginei, Estera se îmbracă cu roba și tunica cele mai simple pe care le avea. Refuză toate bijuteriile oferite de Luara. „N-am nevoie să arăt ca o regină astăzi, prietena mea. Am nevoie să arăt ca un petiționar."

În sfârșit, după o dimineată ce păru infinit de lungă, Hatac aduse vestea că regele tocmai intrase călare în curtea palatului. Estera își simțea tot trupul încordat de îngrijorare. *A sosit timpul. În curând, se va termina.*

Hatac crăpă puțin ușa, iar cei trei din salonul reginei rămaseră pe deplin tăcuți, ciulindu-și urechile să audă vreun zgomot de pași. Nu dură mult și îi auziră. Apoi, îl auziră pe Ahașveroș spunând, „Trimite după Haman și spune-i să mă aștepte în salonul meu. Dar mai întâi, am nevoie de o baie."

„Da, domnul meu."

Ușa din celălalt capăt al coridorului se închise și se auziră doar pașii unui singur om făcând cale-ntoarsă pe coridor. Mesagerul care se ducea după Haman, se gândi Estera. Ușor, Hatac închise ușa de tot.

„Curaj, doamna mea," spuse Luara. „Partea cea mai periculoasă din toată afacerea aceasta a fost intruziunea la banchet, iar asta a trecut. Restul va fi ușor. După ce regele va auzi ce a făcu Haman, îți va fi recunoscător pentru intervenție."

Îmi vrea binele, se gândi Estera și îi schiță servitoarei sale un zâmbet

fugar. Se gândi că era nevoită să-i spună lui Ahașveroș că unul dintre prietenii săi cei mai de încredere îl trădase, și se cutremură. Nu avea să fie doar mânios, avea să fie devastat. Și apoi, adăugând la bucuria lui, avea să-l informeze că și soția lui îl mințise încă de când se întâlniseră prima oară.

O, iubirea mea cea mai de preț, aș face orice ca să-ți iau durerea, dar nu pot.

Se mutară în mica sufragerie, așteptându-l pe rege. Luara o îndemnă pe Estera să ia o gură de vin, dar aceasta clătină din cap. „Mă va ameți.“

Continuară să aștepte.

Mai trecu ceva vreme. Apoi, se auzi o bătaie ușoară în ușă. Hatac o deschise și un paj anunță sosirea lui Ahașveroș. Regele intră, urmat de Haman.

Hatac se strecură afară pe ușă, ducându-se să anunțe la bucătărie că mâncarea putea fi servită, iar Luara îl urmă.

N-am să leșin, își spuse Estera salutându-și oaspeții și invitându-i să se așeze la masă. Își umflă nările și inhală adânc. *N-am să leșin*.

Ahașveroș îi cercetă fața. „Ești prea palidă și umbrele de sub ochii tăi arată ca niște vânătaii. Te simți destul de bine pentru aceasta, Estera?“

Grija lui a fost atât de dulce, se gândi Estera. Avea să o mai privească vreodată în felul acesta? „Mă simt bine, domnul meu,“ replică ea liniștită. „Luați loc și vă voi servi, pe tine și pe Marele Vizir, cu vin.“

Turnă vinul în pocalele de aur cu dexteritatea și grația învățate de la Muran. Ochii lui Ahașveroș erau de un gri mai întunecat decât de obicei când acceptă cupa din mâna ei și era o linie între sprâncenele lui. Haman părea precaut.

Regele puse cupa jos, hotărât. „Dacă vrei să mănânc, Estera, va trebui mai întâi să-mi spui despre ce este vorba. Ce putea fi atât de groaznic încât a trebuit să-mi tulburi banchetul ascară?“

Sosise clipa. Estera se întoarse de la masa de vin cu fața spre cei doi bărbați. Spre marea ei ușurare, se simți perfect stăpână pe sine când rosti vorbele pe care le repetase de nenumărate ori în minte. „Domnul meu, aș vrea să-ți adresez o cerere urgentă. De aceea am dorit să te văd – să-ți cer să-mi îndeplinești această cerere.“

El se încruntă. „O cerere? Sigur că îți voi îndeplini o cerere.“ Aruncă o privire spre Haman, vizibil nedumerit de necesitatea prezenței lui.

Estera își îndreptă spatele deja drept. „Domnul meu,” spuse formal. „Îți cer să-mi cruți viața și te implor să cruți și viețile celor din poporul meu. Căci eu și poporul meu suntem sortiți nimicirii, masacrării și morții.“

La cuvintele Esterei, Haman se făcu alb ca un mort. Dădu să se ridice din scaun, apoi, dându-și seama de zădărnicia fugii, se prăbuși înapoi pe scaun.

Ahașveroș nu observă mișcarea lui Haman; nu avea ochi decât pentru soția lui. Vocea îi era teșită. „Nu te înțeleg, Estera. Cine îndrăznește să-ți amenințe viața?”

„Tu, domnul meu,” rosti Estera încet, „deși nu cred că știi ceva despre acest decret.“

„Ce decret?” Ahașveroș izbi cu palma în masă, făcând cupele de aur și farfuriile să salte. „Estera, despre ce vorbești?”

Ea tresări la zgomotul mesei strivite sub mâna lui, dar mâinile îi erau sigure când scoase de sub faldurile rochiei un sul de pergament. „Despre acest decret, domnul meu.“

Fața lui Haman era leoarcă de transpirație.

Estera continuă, „Acest decret poartă sigiliul împăratesc, domnul meu. Îmi dai voie să ți-l citesc?”

El consimți nerăbdător.

Estera desfăcu pergamentul și începu să citească din el. Ahașveroș făcu o mișcare abruptă și ea își ridică privirea. „Continuă,” spuse el lapidar, iar ea citi mai departe până când ajunse la punctul relevant:

... decretăm prin prezenta că toți iudeii ce trăiesc în imperiul nostru, împreună cu soțiile și copiii lor, sunt obligați să-și părăsească locuințele actuale, precum și locurile de muncă, și să se întoarcă în ținutul lor de baștină, după cum a poruncit odinioară părintele nostru, Cyrus. Dacă nu se supun acestui decret până în cea de-a paisprezecea zi a lunii lui Adar a anului curent, vor fi nimiciți cu desăvârșire de săbiile dușmanilor lor.

Se opri din citit. Tăcerea din încăpere era terifiantă. Haman rămase înmărmurit, cu ochii lipiți de sulul din mâna Esterei.

În cele din urmă, regele spuse, cu o liniște rău-prevestitoare, „Eu n-am autorizat niciodată scrierea unui asemenea decret.“

„N-am crezut nicio clipă că ai fi făcut-o, domnul meu. A fost promulgat după ce ai plecat din Susa să tratezi cu mardienii.“ Ea se duse lângă el și desfășură pergamentul înaintea lui. „Oricum, se vede că este semnat cu sigiliul împărătesc.“

Ahașveroș își aruncă privirea spre simbolul familiar. Își ridică încet ochii, întoarse încet capul. „Haman,“ spuse, „tu ai făcut asta?“

În ochii măriți ai lui Haman se citea groaza. „Da, domnul meu,“ șopti el.

„Aveai de gând să emiți un decret împotriva mardienilor.“ Ahașveroș era pe cât de mânios, pe atât de uluit, iar Estera era alături de el în inima ei. „Ce este *acesta*?“

Haman sesiză și el uluirea și în privirea aurie îi licări o rază de speranță. „Domnul meu, regina a omis să-ți spună că am găsit dovezi că Mardoheu fura din trezorerie. M-a înfuriat atât de tare, domnul meu, faptul că un iudeu ți-a înșelat încrederea în felul acesta încât... încât m-am lăsat dus de val.“

„Dus de val?“ Nota din glasul lui Ahașveroș era teribilă. „Ai autorizat măcelărirea a mii de bărbați, femei și copii – în numele meu – și spui că te-ai lăsat dus de val?“

„Domnul meu. Îmi pare rău. Am fost atât de furios din cauza trădării iudeului. Nu am gândit...“ Ochii lui Haman se plecară sub privirea lui Ahașveroș, iar vocea i se stinse.

Estera fu cuprinsă de un val de furie. „Această acuzație la adresa lui Mardoheu este complet falsă, domnul meu. Mardoheu este la fel de onest ca tine însuși. Aceasta este o simplă scuză pentru a ordona exterminarea poporului meu.“ Își simți fața înroșindu-se de mânie. „Da, Haman, poporul *meu*. Și eu sunt iudeică, iar această proclamație mi se aplică și mie în egală măsură ca miilor de alți inocenți pe care ai vrut să-i măcelărești în numele urii rasiale și religioase.“

Singurul sunet din cameră era gâfâiala sălbatică a respirației lui Haman.

Ahașveroș spuse abrupt, „Trebuie să trimit numaidecât la drum mesageri, dacă vreau să ajungă la destinație înainte de paisprezece ale

lunii. „Împinse scaunul din cale și, ciocnindu-se de Estera, se duse spre ușă. Îi auziră glasul pe coridor spunându-i unui paj să-i aducă un scrib și pe căpitanul serviciului de soli imperiali. Se auzi apoi zgomotul unei uși închizându-se și Estera își dădu seama că regele se dusese, probabil, în apartamentul lui.

Se uită la Haman. Era cenușiu. „Doamna mea –“ începu el, după care se opri, redus la tăcere de expresia din privirea ei.

„A avut încredere în tine,” spuse ea amar. „Te-a făcut Mare Vizir. Ți-a încredințat sigiliul lui.”

„Încercam să-l protejez! Se încredea numai în oameni nepotriviți!”

„S-a încrezut în tine.” Vocea Esterei era dură și nemiloasă când repetă cuvintele. „Când i-au spus că tu ai otrăvit poțiunea aceea, n-a ezitat o clipă. A băut-o până la ultimul strop. Îți amintești, Haman? Ce a fost acela, dacă nu un semn de încredere? Și apoi, tu i-ai făcut asta.”

Haman scânci. „O, doamne, ce am făcut?” și își îngropă fața în mâini.

În sufletul Esterei se trezi un strop de milă, dar îl înăbuși. Nu voia să îi pară rău pentru Haman. „Ce ai făcut cu Mardoheu, unchiul meu?”

Haman scutură din mâini. „Este sub pază acasă la mine, doamna mea. Este în siguranță, ai cuvântul meu.”

Toată mânia Esterei se reîntoarse năvalnică. „Aveai de gând să-l uciți. Ai născocit minciuni despre el și aveai de gând să-l uciți.”

„Doamna mea.” Haman își împinse scaunul înapoi și, înainte să-și dea seama ce face, se prăvăli pe podea, se aruncă la picioarele ei și o apucă de rochie. „Te rog, doamna mea, îmi pare rău, n-am vrut să –“

„*Ia-ți mâinile de pe nevasta mea!*”

Haman și Estera înlemniră.

Apoi, Haman sări în picioare. „Domnul meu, n-am vrut...” Glasul i se stinse când văzu cine intrase împreună cu regele.

„Arestați-l,” le spuse Ahașveros gărzilor-eunuci pe care le adusese. „Nu vreau să-i mai văd vreodată fața.”

Ahașveros și Estera rămaseră tăcuți în timp ce Haman era scos afară. Acesta nu opuse rezistență și nici nu încercă să apeleze la rege, ci, cu fața descompusă, pășea în mijlocul gărzilor cu liniștea profundă a deznădejdiei adânci. După aceea, un paj micuț cu ochii mari anunță

sosirea unuia dintre scribii de la palat.

„Ia loc la masă,“ îi spuse regele bărbatului rotund care intră în urma pajului, „și scrie ce îți voi spune.“

Scribul se grăbi să facă întocmai cum i se ceruse, mutând unul dintre pocalele neatinse de aur pentru a-și putea desfășura sulul de pergament și să-și facă loc pentru cerneală și pentru penele ascuțite de curând. Înmuie o pană în cerneală și se uită la rege, așteptând. Ahașveroș dictă:

Ahașveroș, Marele Rege, către toți cei douăzeci de satrapi și guvernatori de provincii ale Imperiului Persan: Salutări.

Unii oameni se fac tot mai ambițioși pe măsură ce sunt copleșiți cu onoruri, prin generozitatea îmbelșugată a patronilor lor. Ei nu se mulțumesc doar să alunge bunătatea dintre oameni; cu lăudăroșenia arogantă a celor pentru care bunătatea nu are niciun înțeles, ei presupun că vor scăpa chiar și de judecata tuturor zeilor.

De pildă, Haman, fiul lui Hamedata, un palestinian, categoric nu de sânge persan, și foarte diferit de noi în ceea ce privește generozitatea, a fost primit cu ospitalitate de noi. El a răsplătit această generoasă încredere urzind intrigi sofisticate prin care a complotat pieirea lui Mardoheu, salvatorul nostru, și a întregului popor evreiesc, care ne sunt supuși loiali.

Veți ignora scrisoarea trimisă de Haman, căci cel care a alcătuit-o se întâlnește cu cel mai profund dezgust și cu cea mai amară pedeapsă a noastră. Niciun strop de sânge evreiesc nu va fi vărsat, nici în cea de-a paisprezecea zi a lunii Adar, nici în vreo altă lună. În schimb, această zi va fi prefăcută dintr-o zi a nimicerii într-una de bucurie, pe care o veți celebra cu mare sărbătoare și veselie, pentru ca ea să fie, atât acum, cât și pe viitor, pentru noi și pentru toți persanii loiali, o celebrare a victoriei, iar pentru cei ce completează împotriva noastră, un semn de aducere aminte a inevitabilei sorți care îi așteaptă.

Când fu consemnat și ultimul cuvânt, scribul își ridică ochii spre Ahașveroș, care spuse, „Mesagerii împărătești așteaptă copii ale acestui decret, care vor fi trimise în tot imperiul cât de repede cu putință.“

„Da, domnul meu.“ Scribul suflă pe pergament ca să ajute la uscarea cernelii. „Vom avea copiile făcute într-o oră.“

„Adu-le la mine când sunt gata și le voi atașa sigiliul împărătesc.“

„Da, domnul meu.“

„Poți pleca.“

„Da, domnul meu.“ Omulețul se uită îngrijorat la stilourile și cerneala lui, întrebându-se, în mod clar, cum avea să le ia odată cu pergamentul, care, nefiind încă uscat, trebuia ținut deschis.

„Lasă-le,“ spuse regele nerăbdător când văzu dilema lui.

„Da, domnul meu!“ Neputând să se prosterne cu pergamentul în mâini, scribul se mulțumi cu o plecăciune adâncă înainte să iasă pe ușă.

Singuri în cameră, Estera și Ahașveroș se priviră. Fața lui era liniștită și rezervată, dar Estera văzu că mâinile îi atârnavă pe lângă corp cu pumnii strânși.

El spuse, „Mi-ai spus că ești babiloniancă.“

De fapt, ea nu-i spusese niciodată acest lucru, dar în mod sigur îl lăsase să creadă astfel. Spuse, „Într-adevăr, familia mea a venit în Susa din Babilon, domnul meu, dar sunt iudei. Mardoheu este unchiul meu.“

„Și lucrul acesta nu ți s-a părut destul de însemnat ca să merite să mi-l spui?“

Vocea lui era atât de rece, atât de distantă, încât Esterei îi veni să plângă. „Domnul meu, îmi dai voie să-ți povestesc cum s-a ajuns aici?“

El îi răspunse cu aceeași voce rece, „Aș fi foarte interesat să aud o asemenea poveste.“

Stăteau în picioare, cu o jumătate de cameră între ei. Estera se gândi în treacăt să-l roage să se așeze, dar expresia de pe chipul lui o avertiză să nu o facă. Își împreună mâinile și începu să-i povestească despre visul lui Mardoheu și despre frica lui că iudeilor avea să li se întâmple ceva îngrozitor.

„Erau atâtea fete mai frumoase decât mine, domnul meu. Niciodată nu m-am așteptat să mă alegi pe mine. Dar m-ai ales. Iar după aceea, am ajuns să te iubesc atât de mult încât mi-a fost teamă să-ți spun adevărul.“

„Te-ai gândit că te-aș fi respins dacă aș fi știut că ești evreică?“

Ea făcu un pas spre el, preocupată să-l facă să înțeleagă. „N-am gândit niciodată asta. M-am gândit că vei fi mânios pe mine, pentru că te-am mințit.“

Expresia calmă de pe chipul lui nu se schimbă o clipă, dar ochii i se întunecară. „Ai avut dreptate,“ spuse el.

O deznădejde rece puse stăpânire pe Estera. Nu putea ajunge la el. Trădarea ei, pe deasupra celei a lui Haman, era prea dureroasă. Totuși, continuă să încerce.

„Îmi pusesem în gând să nu-ți spun niciodată adevărul, să mă dezic pentru totdeauna de religia mea. I-am spus unchiului Mardoheu că n-am să-i mai fac jocul, că acum țin numai de el să fie avocatul evreilor la curte, că tot ce doresc pe lume este să fiu soția ta.“ Vocea Esterei tremura, dar expresia lui rămase neschimbată. „Și apoi s-a întâmplat *asta*, întocmai ca în visul unchiului Mardoheu.“

El nu spuse nimic.

„Dumnezeu m-a pus aici pentru un motiv, domnul meu, și a trebuit să acționez. Niciodată n-am vrut să se întâmple una ca asta, dar când s-a întâmplat, n-am mai putut păstra tăcerea.“

„Înțeleg.“ El își desfăcu mâinile, apoi le închise din nou, încet, cu pumnii încheștați, singurul semn pe care îl dădea că nu era atât de stăpân pe sine pe cât părea a fi. „Mesagerii împărătești vor pleca din Susa într-o oră. Trimit câte doi călăreți pe fiecare stadiu a fiecărui drum pentru ca, în caz că se întâmplă ceva cu unul dintre ei, celălalt să poată continua să meargă mai departe. Nu există niciun motiv pentru care să nu ajungă la destinație la timp ca să oprească acest masacru.“

„Îți mulțumesc, domnul meu,“ șopti ea.

„Am poruncit eliberarea lui Mardoheu.“

„Îți mulțumesc, domnul meu.“

„Arăți obosită. Îți sugerez să te odihnești puțin.“ Și fără alte cuvinte,

îi întoarse spatele, merse spre ușă, o deschise el însuși și ieși afară.

Estera rămase în picioare uitându-se după el, cu ochi uscați și arzători. Jalea pe care o simțea era prea teribilă pentru a-și găsi ușurarea în lacrimi.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

După-amiaza devreme, Filius, administratorul trezoreriei a cărei recomandare la Hegai îi permisesese Esterei să se prezinte ca și candidată, fu chemat să se întâlnească cu regele în camera lui de lucru de lângă curtea familiei regale. Când Filius se înfățișă acolo, Ahașveroș stătea în spatele biroului său. Administratorul trezoreriei nu mai fusese niciodată atât de aproape de rege și se trezi că tremură, încercat de sentimente amestecate de nervozitate și teamă.

Ahașveroș nu era un om mare și era îmbrăcat în aceleași robe simple pe care le purtau mulți aristocrați persani. Singurul semn al demnității de rege era fileul simplu din aur de pe cap. Până și mâinile îi erau lipsite de inele. Dar Filius îi simțise puterea din clipa în care pășise în cameră. Avea ceva aparte...

Regele se uită la administratorul trezoreriei. „Haman avea de gând să te cheme ca martor la această judecată a lui Mardoheu?”

Filius nu își putea da răspunsul pe cât de repede ar fi vrut. „Nu, domnul meu! Nu mi-a vorbit nici măcar o dată despre acuzațiile împotriva lui Mardoheu.”

„Crezi că aceste acuzații sunt valide?” fu următoarea întrebare.

Filius venise acolo hotărât să spună adevărul, oricare ar fi fost prețul. Își adună curajul și răspunse, „Am lucrat împreună cu Mardoheu vreme de zece ani, domnul meu, și aş putea garanta cu viața integritatea lui. Eu nu cred că aceste acuzații pot fi valide.“

Se așternu o scurtă tăcere în timp ce ochii luminoși ai regelui studiau chipul lui Filius. Apoi, Ahașveroș spuse, „Nobilul Haman îmi spune că are dovezi că Mardoheu fura de la trezorerie.“

Filius vru să își unească mâinile la spate, dar se răzgândi. Nimeni nu-și ascunde mâinile înaintea Marelui Rege. „Fiindcă nu mi s-a îngăduit să văd aceste dovezi, domnul meu, nu pot spune cum au luat ființă. Poate că nobilul Haman se înșală; poate că a citit greșit vreun registru. Eu nu pot decât să repet că aş putea garanta cu viața pentru cinstea lui Mardoheu.“

Chipul regelui era imposibil de descifrat. „I-ai cerut să-ți arate dovezile?“

„Da, domnul meu, i-am cerut.“

„Iar nobilul Haman a refuzat să ți le arate?“

„Da, domnul meu.“

Regele își coborî privirea spre mâinile sale, care erau împreunate pe birou. Fără să-și ridice ochii, spuse, „Nobilul Haman a adus dovezi și împotriva ultimului trezorerier-șef. Crezi că și acele dovezi au fost eronate?“

„Nu, domnul meu.“ Filius nu se așteptase la acest șir de întrebări și, încă o dată, fu nevoit să se abțină de la a-și duce mâinile la spate, poziție pe care întotdeauna o găsisese confortabilă.

Interogatoriul calm al regelui continuă: „Tu suspectaseși că Otanes fura de la trezorerie?“

Filius era deznădăjduit. Nu exista un răspuns corect la această întrebare. „Eu... este posibil să fi avut oarece suspiciuni, domnul meu.“

„Și totuși, nu te-ai gândit că această informație m-ar putea interesa?“

Filius era prins și o știa. Reveni la adevăr, care era singurul răspuns posibil. „Domnul meu, eu sunt un simplu dadian și un funcționar. Nu se cuvine ca eu să acuz pe un nobil ahemenid.“

Ahașveroș își ridică din nou ochii spre Filius. „Ai cunoștință de vreun motiv pentru care nobilul Haman ar dori să-i facă rău lui Mardoheu?”

Filius tăcu.

„Răspunde.” Glasul lui Ahașveroș era infinit mai terifiant când era calm decât ar fi fost dacă ar fi strigat.

Filius răbufni, „Știi că Mardoheu nu voia să se plece înaintea Marelui Vizir și că această lipsă de respect îl înfură pe Haman.”

Ahașveroș ridică din sprâncene. „De ce nu voia Mardoheu să se plece?”

„Pentru că Haman este edomit, domnul meu. Se pare că există o veche dușmănie între iudei și edomiți.” Filius se înfioră. „Într-adevăr, domnul meu, aerul aproape că sfârâia de ură de fiecare dată când cei doi se întâlneau.”

„N-am știut acest lucru.” Ahașveroș rămase o clipă tăcut, privindu-și din nou mâinile. Filius așteptă neliniștit următoarea întrebare. Apoi, fără să-și ridice ochii, regele spuse, „Asta e tot, Filius. Poți pleca.”

„Îți mulțumesc, domnul meu.” Reprezentatul trezoreriei se prosternă și se restrase din încăpere, sperând cu disperare că nu-și pierduse slujba.

Următoarea persoană pe care regele ceru să o vadă în camera lui de lucru fu Coes, pe care Ahașveroș îl trimisese în casa lui Haman ca să ordoneze eliberarea lui Mardoheu.

„Este în siguranță, domnul meu,” raportă Coes cu satisfacție. „Era în paza servitorilor lui Haman, care au fost mai mult decât dornici să-l lase să plece la porunca mea.” Coes vru să adauge ceva despre Haman, dar decise apoi că nu era necesar. Circumstanțele îi arătau cât se putea de limpede lui Ahașveroș ce șarpe era Haman.

„Mardoheu n-a fost rănit?” întrebă regele.

„Arăta cam tras la față, domnul meu, dar el spune că i se trage de la faptul că n-a vrut să mănânce mâncarea lui Haman.”

Regele dădu din cap aprobator. Fața îi părea calmă, dar pielea obrazilor era încordată, iar expresia din ochii lui ar fi înghețat și râurile. Coes, care îl cunoștea îndeaproape, vedea bine că Ahașveroș era furios.

Spuse, „Am aflat câteva lucruri de la gărzile care au rămas în cetate, domnul meu, care explică de ce regina a simțit că era necesar să dea buzna la banchet. Dacă ai fi așteptat și până mâine ca să te întorci în Susa, ar fi putut fi prea târziu. Haman aranjase judecata și execuția iudeului pentru azi dimineată. Regina s-a gândit, și pe bună dreptate, că Mardoheu era într-un pericol iminent de moarte. Din fericire, Sisames a refuzat să dea curs judecății până când ar fi primit ordine direct de la tine.“

Ahașveroș spuse, „Înțeleg.“

Coes se dădu cu un pas mai aproape de birou. „Și mai este ceva, domnul meu. Haman a poruncit să fie ridicat un eșafod chiar în afara zidurilor cetății. Am vorbit cu câțiva dintre lucrătorii ce se mai aflau acolo, iar ei mi-au spus că acesta era pentru iudeul care deturnase bani de la rege.“

„Un eșafod? Avea de gând să-mi *spânzur* trezorerul-șef?“

„Da, domnul meu. Iar eșafodul este de două ori mai înalt decât cele pe care le folosim noi la executarea criminalilor de rând.“

„Cutezanța lui întrece orice măsură,“ spuse regele, iar vocea lui blândă sună înfiorător de periculoasă.

„Da, domnul meu.“ Coes îi aștepta ordinele.

Ahașveroș spuse, „Coes, îl vei lua pe palestinianul acesta nerecunoscător și îl vei spânzura pe el pe eșafodul pe care l-a ridicat pentru un om nevinovat.“

Coes își înăbuși un zâmbet. „Voi fi prea fericit să fac întocmai, domnul meu. Când ai vrea să aibă loc acest lucru?“

Pentru prima oară, în ochii reci ai regelui se simți un licăr de emoție. „Astăzi,“ spuse.

„Cetatea sărbătorește încă festivalul, domnul meu. Sigur nu vrei să mai aștepți până mâine?“

„Însăși existența lui Haman este o insultă la adresa Adevărului. A-l nimici pe el înseamnă să nimicești Minciuna. Ce tribut ar putea fi mai potrivit pentru Ahuramazda?“

„Foarte adevărat, domnul meu,“ spuse Coes cu însuflețire. „Toți cei ce iubesc Adevărul se vor veseli de nimicirea unui asemenea trădător.“

Se auzi o bătaie în ușa și intră un paj. „Domnul meu, decretele sunt gata ca să le atașezi sigiliul.“

„Adu-le aici,“ spuse Ahașveroș.

Coes plecă și intrară scribii, cu noul decret al regelui.

Ziua aceea interminabilă ajunsese la capăt; Estera aștepta, dar Ahașveroș nu venea să o vadă. Îl trimise pe Hatac să-i spună lui Coes că ar fi bine să meargă cineva după Arses, care probabil că încă nu-și dădea seama că regele se întorsese în Susa. Când se întoarse, Hatac raportă că Coes avea să aibă grijă de această problemă.

Era spre sfârșitul după-amiezii când Hatac îi spuse Esterei că unchiul ei dorea să o vadă. Ea și Luara se aflau în salonul reginei, uitându-se peste o ofertă de căsătorie pentru una dintre fetele din harem. Estera îi spuse lui Hatac să-l aducă pe unchiul ei la ea.

Mardoheu se îmbăiașe și mâncase înainte să vină la palat, dar, chiar și așa, Estera fu îngrozită de înfățișarea lui sălbatică. Făcu doi pași spre el și strigă cutremurată, „Unchiule Mardoheu! Arăți teribil! Sigur te simți bine?“

„Da, Estera.“ Fața lui era gravă. „Mulțumită ție, sunt teafăr.“

Buza îi tremură și ochii i se umplură de lacrimi. „Sunt atât de bucuroasă să te văd! Mi-a fost teamă că omul acela monstruos te va ucide înainte să apuc să vorbesc cu regele.“

„Fata mea curajoasă,“ spuse el tandru și își întinse brațele spre ea.

El o adăpostise aproape întreaga copilărie. Ani de-a rândul, brațele lui fuseseră locul ei de siguranță și refugiul ei, dar chiar în timp ce se cuibărea la pieptul lui, știi că nu o putea ajuta acum. Nu după brațele unchiului ei tânjea ea.

Cu fața pe umărul lui, îi spuse, „Ahașveroș mi-a promis că nu avem de ce să ne temem. A trimis câte doi mesageri la fiecare stadie de drum și aceștia au încă timp să ajungă la destinație. Nimeni din poporul nostru nu va fi rănit.“

Mardoheu o bătu ușor pe spate. „Toate acestea datorită ție, Estera. Ți-ai salvat poporul – pe Israel.“

Ea își îndesă fruntea mai adânc în umărul lui. „Ce se va întâmpla cu Haman?”

„Regele a poruncit să fie spânzurat pe chiar eșafodul pe care l-a ridicat pentru mine.” Mardoheu părea încântat.

Estera se arcui și se smulse din îmbrățișarea unchiului ei. „Ce îngrozitoare sunt toate acestea pentru Ahașveroș,” șopti ea.

„Da. A avut încredere în șarpele acela de edomit. Toate acestea trebuie să fi fost un șoc pentru el.”

Estera încuviință mută.

Mardoheu îi cercetă fața. „Pari nefericită, Estera. De ce? Ce te îngrijorează acum?”

Ea încercă să-i explice. „Ahașveroș este... supărat... pe mine. A avut încredere în mine, la fel cum a avut încredere în Haman, și eu l-am dezamăgit, la rândul meu. L-am lăsat să creadă o minciună despre mine; nu i-am spus niciodată că sunt evreică.”

Mardoheu făcu un gest de dispreț. „Ce mai contează asta acum? Ar trebui să-ți fie recunoscător, Estera! I-ai salvat numele de o infamie.”

„Nu prea cred că se simte recunoscător chiar acum, unchiule Mardoheu,” spuse Estera scurt. „Cred că se simte trădat.”

„Nu de tine, cu siguranță!”

„De mine, pentru că l-am mințit. De tine, pentru că l-ai mințit. De Haman, bineînțeles. De Haman, cel mai mult.”

Mardoheu era încrezător. „Va trece peste asta, pușor. Pot înțelege că în aceste momente ar putea să se simtă puțin enervat, dar odată ce va apuca să evalueze situația, îți va fi recunoscător. N-ai de ce să-ți faci griji.”

Estera se zgâi la unchiul ei preaiubit.

Cât este de insensibil, se gândi. Și-ar da și viața pentru ea, nu încăpea îndoială în această privință. Dar n-ar putea în veci să-i înțeleagă sentimentele. Cândva, crezuse că toți bărbații erau așa. Acum, știa mai bine.

Nu se sinchisi să încerce o explicație; se mulțumi să spună, „Sper să ai dreptate, unchiule Mardoheu.”

Fața lui slabă, trasă, se luminează de un zâmbet. „Gândește-te la asta și vei vedea că totul va ieși bine până la urmă. Știu că ți-e drag Ahașveroș,

iar acum că știe, în sfârșit, că ești evreică, vei putea să-ți urmezi religia și să rămâi, totodată, căsătorită cu el.“

Ea nu găsi nimic de spus în fața unui astfel de optimism orb.

Mardoheu îi strânse mâna. „Ahașveroș nu va sta în calea practicilor tale religioase, Estera. Sunt sigur de asta. N-o fi el evreu, dar este un om bun. M-a impresionat.“

Estera se uită la fața unchiului ei și o licărire de umor îi curbă buzele în fața aroganței lui inconștiente. Se gândi cum ar fi arătat Ahașveroș dacă i-ar fi spus că el, Marele Rege al Persiei, ar trebui să se simtă profund onorat că făcuse o impresie bună asupra slugii sale de spiță evreiască. Spuse însă, „Îți mulțumesc, unchiule Mardoheu.“

„Este un rege bun.” Mardoheu adăugă o laudă suplimentară.

„Și eu cred la fel,” spuse Estera.

„Așa deci. Vei fi reabilitată la propria identitate și vom fi scăpat de Haman, care ar fi fost întotdeauna o amenințare la adresa intereselor evreiești. Toate au ieșit cum nu se putea mai bine.” Mardoheu radia. „Tu ai fost mijlocul prin care Domnul Și-a îndeplinit voia, Estera. Sunt atât de mândru de tine.“

Ea spuse, „Unchiule Mardoheu, ți-a trecut vreodată prin minte că dacă nu l-ai fi provocat pe Haman refuzând să te pleci înaintea lui, el n-ar fi făcut niciodată lucrul acesta teribil?”

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Mardoheu, lăsând în locul lui o expresie serioasă. „Estera, pur și simplu nu-mi stă în fire să mă plec înaintea unui edomit.“

Ea clătină din cap în fața caracterului incurabil al bărbaților. „Și, bineînțeles, lui Haman nu-i stătea în fire să ignore batjocura ta.“

„Vor un port la mare, Estera, și nu vor avea liniște până când ne vor înlătura pe noi din cale ca să obțină unul. Dacă îi privim ca fiindu-ne altceva decât dușmani, facem o mare greșală.“

Estera oftă. „Mare păcat că nu putem trăi toți în pace.“ Se uită la fața ca de șoim a unchiului ei. „Dar bănuiesc că acesta este doar visul unei femei.“

Expresia de pe chipul lui se împlânzi. „Este un vis splendid, pușor. Păstrează-l mereu în inimă.“

Din păcate, acolo va și rămâne, se gândi ea cu tristețe.

„Nu mai fi așa abătută! Zâmbeste și fii bucuroasă! Ești o eroină, Estera.“ Mardoheu îi zâmbi cu gura până la urechi – un zâmbet plin de voieșie, tineresc – și ea se trezi că-i întoarce zâmbetul. Era fericită că unchiul ei era teafăr.

„Ai auzit că bunicul a fost gata să-ți vină în ajutor?“ întrebă ea.

„Nu. Ce vrei să spui?“

Estera îi povesti ce făcuse Arses.

Mardoheu arăta oarecum mâhnit. „Niciodată nu l-am plăcut pe Arses, dar întotdeauna l-am socotit un bărbat de onoare.“

„Și el a spus la fel despre tine,“ replică Estera amuzată.

„Hmm.“ Mardoheu își trecu degetul în sus și în jos pe linia nasului.

„Bunicul probabil că încă nu realizează că l-a ratat pe Ahașveroș. Am trimis mesageri să-l aducă înapoi. Când se întoarce în Susa, unchiule Mardoheu, cred că trebuie să te duci să-i mulțumești.“

Mardoheu arăta posomorât. „Presupun că trebuie.“

„A fost scandalizat de proclamație. A spus că ar fi o pată eternă pe numele Persiei dacă s-ar lăsa să aibă loc un asemenea masacru.“

„Orice om onorabil ar simți la fel,“ spuse Mardoheu, dar arăta mai vesel. „Sigur că voi merge să-l văd, puișor. Acum că întreaga ta moștenire este cunoscută, ar fi o nebunie din partea noastră să continuăm să ne războim.“

Estera zâmbi. „M-ai face foarte fericită dacă tu și cu bunicul v-ați putea împrieteni.“

„Îmi ceri prea mult, Estera,“ replică Mardoheu precaut.

„Nici măcar ca să-i faci pe plac eroinei tale?“

El râse și se aplecă să o sărute pe frunte. „Ca să-i fac pe plac eroinei mele, voi încerca chiar și să mă împrietenesc cu Arses.“

Ea se întinse spre el și îi dădu o îmbrățișare scurtă, aprigă. „Sunt atât de bucuroasă să te văd, unchiule Mardoheu!“

El se uită în jos spre ea, iar expresia feței îi deveni, brusc, îngrijorată. „Arăți obosită, Estera. Vreau să te odihnești.“

„Voi încerca,“ spuse ea.

„Nu-ți face griji pentru Ahașveroș. Pune totul în cârca mea. Nu

contează dacă îmi pierd funcția de trezorier-șef. Tu ești cea importantă acum.“

Ea zâmbi ca prin ceață. „Îți mulțumesc, unchiule Mardoheu.“

El dădu din cap aprobator, o sărută încă o dată pe frunte și părăsi încăperea.

Lui Haman i se dăduse permisiunea să-și vadă soția și copiii, dar el refuzase. Știa că aceștia aveau să fie bine. Ahașveroș nu era genul de om care să se răzbune pe nevinovați. Și nu dorea să le spună ceva.

Era deja mort. Viața i se sfârșise în camera reginei, cu vreo cinci ceasuri în urmă. Lipsit de lumina privirii lui Ahașveroș, era distrus tot așa de sigur cum era distrusă o plantă fără căldura dătătoare de viață a soarelui. Nici măcar privescarea enormului eșafod nu-i făcea inima să-și grăbească ritmul greoi. Ea trudea conștiințioasă mai departe – *buf, buf, buf* – nerealizând că organismul pe care încerca să-l susțină era deja mort.

O mulțime se adunase în jurul eșafodului și, pe măsură ce procesiunea de execuție se apropia dinspre palat, aceasta se cufundă într-o tăcere ciudată. Haman mergea în mijlocul gărzilor ca și când n-ar fi văzut și n-ar fi auzit nimic.

Coes însuși își asumase această datorie, iar acum făcea semn că prizonierul trebuia adus în față. Haman abia dacă simțea mâinile gărzilor pe umerii săi în timp ce înainta hotărât și urca scara înaltă până în vârful eșafodului.

Când îi puseră ștreangul în jurul gâtului, nu închise ochii, ci se zgâi fără să clipească spre poarta de est a palatului, clar vizibilă pentru el de la înălțimea la care era cocoțat. Apoi, trapa cedă sub el și se prăbuși mort.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

In noaptea aceea, Estera stătea întinsă singură în pat, cu mâinile împreunate peste burta rotunjită. Era frântă de oboseală, dar nu putea dormi. Așteptase ore în șir, dar el încă nu venise.

Lacrimile îi umplură ochii nestingherite. Ce avea să se întâmple cu ei? Era posibil ca Ahașveros să o alunge, așa cum făcuse cu Vaști. Putea și să-i dea voie să rămână, dar să ridice o barieră între ei, aceeași barieră protectoare care îl separa eficient de toți ceilalți. Iar ea n-ar fi putut suporta acest lucru. Singurătatea de a trăi împreună cu el, dar izolată de el, ar fi aproape la fel de teribilă ca a nu-l vedea deloc.

Îi auzise pe curtenii care îl dezbrăcau pe rege plecând cu mult timp în urmă și, deci, știa că el era în dormitor. Inima îi sângera pentru el încă de când Mardoheu îi povestise despre execuția lui Haman.

Tată ceresc, se rugă ea. Tocmai și-a executat prietenul cel mai apropiat. Nu vreau să treacă singur pe aici. Te rog. Nu poate fi lăsat să treacă singur pe aici. Trimite-l la mine. Te implor; trimite-l la mine.

Își dorea cu fiecare celulă din ființa ei să traverseze coridorul acela și să se ducă la el, dar știa că nu putea. Din cauza înșelăciunii ei, nu

putea fi ea aceea care să meargă la el. El trebuia să vină la ea, iar el încă nu venise.

Lămpița de ulei pe care îi spusese Luarei să o țină aprinsă mai ardea încă. Estera clipi, alungându-și lacrimile, și se uită lung la ea. Minutele se scurseră și lampa începu să pâlpâie. Așa avea să se sfârșească și dragostea lor? Avea să pâlpâie până se stingea, ca lampa aceea? Închise ochii ca să nu vadă acest lucru întâmplându-se.

Pe coridor, de cealaltă parte a ușii, se auzi un murmur de glasuri și Estera făcu ochii mari. Se zgâi la ușă, aproape uitând să mai respire, atât de mult își dorea să se deschidă. În sfârșit, se deschise și pe ea intră tăcut Ahașveros. Închise ușa după el, își aruncă privirea spre lampa pâlpâitoare și apoi spre pat. Spuse ușor, „Esteră? Mai ești trează?”

„Da.” Ea își trase câteva perne sub spate și se ridică în capul oaselor. „N-am putut să dorm.”

„Nici eu.” El nu veni, însă, până lângă pat, ci se duse să se așeze pe taburetul din fața măsuței de toaletă a Esterei, punând între ei întreaga lățime a camerei.

„Este mort,” spuse el cu un glas curios de inexpresiv. „L-am ucis.”

„Știu, Ahașveros,” spuse ea moale.

„Nici măcar nu i-am acordat o judecată.”

„Nu era necesar. Și-a recunoscut vina.”

„Îl plăceam atât de mult.” Încă vorbea cu același glas lipsit de emoție. Își împreună mâinile între genunchi și se uită lung la ele. „Pe când abia fusesem numit rege în Babilon – eram atât de tânăr, Estera, doar optsprezece ani! –, Haman s-a împrietenit cu mine. M-a ajutat, m-a călăuzit prin intrigile pe care satrapul le pusese la cale ca să mă prindă pe picior greșit. Lui i se datorează în mare parte faptul că am avut succes acolo.”

„Te-a adorat,” spuse Estera.

„Așa am crezut și eu.” Tonul vocii lui îi sfâșie inima. „Evident, m-am înșelat.”

„Nu te-ai înșelat, Ahașveros,” spuse ea încetișor. „Îmi aduc bine aminte expresia de pe chipul lui atunci când ai băut poțiunea despre care Xerxes îți spusese că era otrăvită de Haman. Ochii îi străluceau de dragoste când se uita la tine în ziua aceea, domnul meu.”

„Acea nu era dragoste.“ Vocea lui se făcu ușor mai dură. „Cum poți spune că m-a iubit când mi-a făcut un lucru atât de îngrozitor?“

Ea rămase tăcută o clipă, gândindu-se cum să-și formuleze răspunsul. În cele din urmă, spuse încet, „Eu cred că era gelos, Ahașveroș. Gelozia îi poate face pe oameni să facă lucruri îngrozitoare, lucruri pe care, în mod normal, nici în vis nu le-ar face.“

„Nu avea nici cel mai neînsemnat motiv de gelozie.“ Ahașveroș își ridică fața, iar lumina lămpii i se răsfrângea în păr și pe piele. „L-am făcut Mare Vizir, Estera! I-am dat cea mai înaltă funcție din imperiu. Pe cine ar fi putut fi gelos?“

„M-am tot gândit la aceste lucruri încă de când am aflat despre planul lui, domnul meu.“ Ea își odihni brațele pe genunchii ridicați la piept și se aplecă spre el. „Era gelos pe mine, pentru început. N-am înțeles niciodată de ce îi plăcea, dar acum mă gândesc că era așa pentru că văzuse că ți-neai la mine și era gelos. Cred că a ajuns să fie atât de gelos pe unchiul Mardoheu încât s-a lăsat dus de val până acolo încât a făcut lucrul acesta oribil.“

Ea îi putea vedea uluirea din celălalt capăt al camerei. „De ce să fie gelos pe Mardoheu? Că l-am făcut trezorier-șef? Dar Haman îi rămânea superior, Estera.“

„Eu nu cred că Haman era interesat de puterea politică, domnul meu. Ce îl preocupa pe el era Ahașveroș ca persoană. A văzut că îți plăcea unchiul Mardoheu, pe care el îl socotea dușmanul lui, și era gelos.“

„Pe toți dracii din infern, nu aveam voie să-mi placă de nimeni altcineva în afară de Haman?“

Ea oftă. „Eu cred că exact asta voia el, domnul meu. Voia să fie soarele vieții tale, singurul în care să ai încredere. Iar faptul că unchiul Mardoheu este iudeu n-a făcut decât să înrăutățească lucrurile. Nu este loc de încredere între iudei și edomiți.“

„Dar să dea un asemenea decret! Trebuie să fi fost ținut.“

„Eu cred că probabil era, domnul meu,“ spuse ea sumbru.

Vreme îndelungată, el nu spuse nimic. Apoi, deodată, își cufundă fața în mâini. Printre degetele strânse, glasul îi era plin de suferință.

„El era ultima persoană de la care m-aș fi așteptat vreodată să mă trădeze.“

Suferința din glasul lui îi frângea inima Esterei. Se sculă din pat și, străbătând distanța dintre ei, stătu în picioare în fața lui, lângă măsuta de toaletă. Nu îl atinse, ci căută cuvinte care să-i poată aduce un strop de mângâiere. „El n-ar fi văzut acest lucru ca pe o trădare, domnul meu. El s-ar fi gândit că te protejează. Eu cred că binele și răul erau sucite în mintea lui.“ Își coborî privirea spre capul lui dat cu lustru, care acum era plecat, și spuse încet, „Ahașveroš, tu nu ești vinovat de nimic din toate acestea.“

El se întinse orbește spre ea, înfășurându-și brațele în jurul taliei ei și îndesându-și fața în scobitura gâtului ei. „L-am ucis, Estera,“ gemu el. „L-am ucis.“

Tremura. Ea îl îmbrățișă strâns și își lăsă obrazul pe părul lui fin. Îi simțea suferința și tristețea rezonând în propria ființă, dar, în același timp, o parte din ea se înveseli. El nu se îndepărtase de ea în ceasul suferinței, iar această cunoaștere era nespus de dulce.

Simți ceva fierbinte și umed îmbibându-i-se în cămașa de noapte și îl strânse și mai tare la piept. „N-ai avut de ales. A comis o crimă impardonabilă.“

„Asta nu mă face să mă simt cu nimic mai bine.“

„Știu, iubirea mea. Știu.“

Copilașul îi dădu o lovitură. El o simți și își ridică capul, fără să-i pese de lacrimile ce îi curgeau șiroaie pe obraji. „Ce-a fost asta?“

Și în ochii Esterei erau lacrimi, dar îi zâmbi printre ele. „Fiul tău. Sau fiica, după cum va fi cazul.“

El ridică o mână și o așeză tandru pe burta ei. Bebelușul lovi din nou și Ahașveroš zâmbi. „Viața,“ spuse el.

Ea își puse mâna peste a lui. „Da.“

„Estera...“ Își ridică ochii spre ea.

„Îmi pare atât de rău, domnul meu. N-am vrut să continuu să te induc în eroare în privința identității mele, dar mi-a fost teamă să-ți spun. Mi-a fost teamă că vei fi atât de rănit, atât de mânios pentru că te-am mințit, încât te vei înstrăina de mine.“

Se priviră, cu mâinile încă încheștate pe burta ei. „N-aș putea

niciodată să mă înstrăinez de tine,” spuse el. „N-aş putea suporta singurătatea, dacă aş face-o.”

„Şi eu simt acelaşi lucru,” şopti ea.

El închise ochii şi îşi odihni din nou capul pe ea. „Strânge-mă în braţe, Estera,” îi spuse.

Încolăcindu-l cu braţele şi îngropându-şi buzele în părul lui, Estera închise ochii şi se gândi, *Îţi mulţumesc, Tată ceresc. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai redat soful.*

NOTA AUTOAREI

Întotdeauna este o provocare atunci când un autor ia o poveste familiară, fie ea un mit, o legendă sau un material biblic arhicunoscut, și se hotărăște să o transforme într-un roman. În majoritatea cazurilor, pentru a produce un roman eficace se impune o rearanjare, pe alocuri, a materialului de origine. Mă gândesc de multă vreme la *Cartea Esterei* ca la o minunată poveste de dragoste. Are toate elementele necesare: cadrul exotic al Imperiului Persan; povestea de *Cenușăreasă* a unei fete evreice care ajunge regina Marelui Rege al Persiei; uimitoarea concluzie în care ea intervine pe lângă soțul ei pentru a-și salva poporul de la distrugere. Ce ar putea fi mai romantic?

Dar romancierii au regulile lor, care nu guvernează alte tipuri de scriitură. Un roman trebuie să creeze personaje veridice, înzestrate cu rațiune, care conduc acțiunea. După cum bine a spus E. M. Forster: „*Regele a murit și după aceea a murit și regina* este o poveste. ...*Regele a murit și după aceea regina a murit de inimă rea* este o intrigă.” Pentru a transforma *Cartea Esterei* într-un roman, am fost nevoită să le atribui personajelor motive inteligibile din punct de vedere omenesc pentru acțiunile lor. Haman a trebuit să aibă un motiv pentru o ură atât de

crâncenă față de Mardoheu; Mardoheu a trebuit să aibă un motiv pentru a-și trimite nepoata în haremul Marelui Rege al Persiei; Estera a trebuit să aibă motivele ei pentru a se îndoi de visul unchiului ei; Ahașveroș a trebuit să aibă motivele lui pentru care a ales să-i fie regină o fată atât de nepotrivită din punct de vedere social. Pentru toate motivele de mai sus, am considerat că era necesar să „spoiesc” puțin, pe ici pe colo, povestea Esterei care ne este prezentată în Biblie.

Un alt lucru de care un romancier trebuie să țină cont este pasul. O intrigă are nevoie să fie mereu în mișcare, astfel că pe alocuri veți găsi că am „strivit” timpul ca să obțin un efect mai dramatic și mai plin de suspans.

Mai este apoi problema contextului istoric al romanului. Din perspectivă istorică, nu există vreun rege pe nume Ahașveroș. Regele care l-a succedat pe Darius a fost fiul pe care i l-a născut Atossa, Xerxes. Estera a trăit în anii de început ai domniei lui Xerxes, care a ținut din 486 î.Hr. până în 465 î.Hr., pe vremea când vastul Imperiu Persan se întindea din India până în Turcia. Xerxes a urcat pe tron la patru ani după înfrângerea perșilor la Marathon, în Grecia, iar eu m-am folosit de acest context istoric pentru a da o motivație unora dintre acțiunile lui Ahașveroș. Ahașveroș, după cum veți fi observat, este de departe un personaj mult mai demn de admirație în roman decât în relatarea biblică. Din moment ce scriam această poveste ca pe o poveste de dragoste, era evident că eroul trebuia să posede și câteva calități care să o facă pe Estera să se îndrăgostească de el.

Ceea ce au în comun atât istoria biblică, cât și romanul, este premisa de bază. Dumnezeu are un plan cu această lume și El Își aduce planul la îndeplinire prin intermediul acțiunilor oamenilor. Întrebarea esențială este: Îi vom da voie lui Dumnezeu să lucreze prin noi? Dumnezeu vrea să fim partenerii Lui, dar noi dispunem de libera voință de a accepta sau de a refuza provocarea Lui. În tradiția iudeo-creștină, toți cei care facem parte din poporul lui Dumnezeu trebuie să ascultăm vocea Lui și să ne deschidem inimile față de El, pentru ca El să ne folosească în scopurile Sale.

A decorative flourish consisting of several overlapping, swirling loops, resembling a stylized 'S' or a calligraphic flourish, rendered in a light gray, textured style.

MULȚUMIRI

Îi rămân datoare vândută minunatei mele agente, Natasha Kern. Credința ei în această carte a fost atât de puternică încât mi-a insuflat puterea de a continua să lucrez la ea. Trebuie, de asemenea, să mulțumesc editoarei mele de la Thomas Nelson, lui Ami McConnell, ale cărei sugestii au contribuit la conturarea personajului Estera. În final, se cuvine să mulțumesc minunatului meu soț, Joe, care a fost întotdeauna vântul din pânzele mele.

DESPRE AUTOARE

Joan Wolf s-a născut în New York City, dar după ce s-a căsătorit, a locuit în cea mai mare parte împreună cu soțul ei în Connecticut, unde a crescut doi copii și animale de nenumărate soiuri. Joan este autoarea a mai multor romane istorice, între care se numără și *The Road to Avalon*, cotate de Publishers Weekly ca fiind „spuma ficțiunii istorice.“